Receb 1433

tevhid

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık Eğitim ve Siyasi Bakış Dergisi | HAZİRAN 2012 | YIL: 1 | SAYI: 5 | FİYATI: 5 TL

SİYASİ GÜNDEM '10

VAHDET Mİ KALABALIK MI?

TEVHİDDERSLERİ.COM

File Edit View History Bookmarks Window Help

www.tevhiddersleri.com

Apple Yahoo! YouTube Unique Wikipedia News Popular

"And olsun ki biz her ümmete: 'Allah'a ibadet edin ve tağuta kulluktan kaçının' diye bir elçi gönderdik."

GENEL DERSLER

Ey İman Edenler Allah'a Ensar Olun - 1

SIRALI DERSLER

İLİM TALEBELERİ DERSLERİ ETİKETLERİ

İLİM TALEBELERİNE YÖNELİK DERSLER

GENEL DERSLER ETİKETLERİ

RECEB 1433
HAZİRAN '12 SAYI: 5

بسم الله الرحمن الرحيم

Vahdet mi? Kalabalık mı?

Hamd Allah'a, Salat ve Selam Rasûlü'ne, ashabına, pak ailesine ve tüm muvahhid kullarının üzerine olsun...

Vahdet… İttihad-ı İslam… Bu kavramlara ne kadar da muhtacız! Duyunca dahi benliklerimizi küfre karşı birer ok gibi hissederiz. Lakin bu kavramları kendisine bayraklaştırıp, şiar edinenler ne yazık ki zeminlerine bakamayacak kadar acizler. Zira ne eldeki fide, fide değil, ne bahçıvan, bahçıvan değil ne de toprak, toprak değil!

Ekmek istedikleri fide; küfür ile muhtelit, 'ne olursan ol gel' mantığı ile kuru kalabalık anlayışı,

Fideyi eken bahçıvan; ümmet anlayışı kotalı olan, birine tekfirci diyerek dışlayıp, mescit katliamı yapan diğerlerini kucalayan, hayatı kof sloganlarla geçiren kimse,

Toprak ise; itikatlarında zerre-i miskal ölçüsü olmayan, hepsinin 'Kur'an' veya 'Kur'an ve Sünnet' bayraktarlığını yaptığını söyleyip, hücrelerine kadar Kur'an ve Sünnet'e aykırı bir hayat yaşadıkları nas ile sabit olan kimselerdir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizlere razı olduğu vahdeti gerçekleştirmeyi nasip etsin.

İÇİNDEKİLER

tevhid
Aylık Dergi
Receb 1433
Haziran 2012
Sayı: 5

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com

Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Yayın Türü: Yaygın Süreli
Basım: Kültür Sanat Basımevi
Litros Yolu 2. Mat. Sit. No:ZB7
Topkapı / İstanbul.
Tel : (212) 674 00 21
Adres:
Barbaros Mh. 9/2 Sk. No:12A-B
Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik İçin: 0 534 086 95 76

EBU HANZALA

Allah'a
Adanmış Gençlikler

Bu yazı gençlere yazılmıştır. Hem geçmişte olan akranlarını onlara hatırlatmak hem de o gençlerin nelere dikkat ederek o seviyeye ulaştıklarını anlatmak için...

Hamd alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salat ve selam O'nun Nebisine, pak aline, ashabına ve etbaının üzerine olsun.

İnsana hayat veren Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* insan üzerinde nimetleri sayılamayacak kadar çoktur. Bunların başında da iman nimeti gelir... Ve her nimet gibi, Allah *subhanehu ve teâlâ* bu nimetin de şükrünü istiyor.

İman; onunla amel, insanları ona davet ve onun için mücadele etmek suretiyle şükrü eda edilecek nimetlerdendir. İman nimetinin şükrü için en uygun dönem gençlik dönemidir. Bu büyük nimetin şükrü için mezkur unsurlar gençlik döneminde hakkıyla yerine getirilebilir. İhtiyaç duyulan canlılık, hareket kabiliyeti, heyecan bu dönemin başlıca özelliklerindendir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* gençlik döneminin kuvvet dönemi olduğuna dikkat çekmiştir.

"...Rahimlerde dilediğimizi belli bir zamana kadar durduruyoruz, sonra sizi çocuk olarak çıkarıyoruz. Sonra en güçlü ve olgun çağınıza varmanız için bunu yapıyoruz. Sonra kiminiz ölür, kiminiz ömrün kötü dönemine (yaşlılık) döndürülür..." [1]

"Allah sizi önce bir zayıflıktan yaratan, sonra zayıflığın ardından kuvvet (gençlik), sonra kuvvetin ardından zayıflık ve ihtiyarlık kılandır. Dilediğini aratır. O çok iyi bilendir, gücü yetendir." [2] *İmanın gerekleriyle amel ve İslam'a hizmet için gerekli olan kuvvetin gençlik döneminde olduğu ayetin nassıyla sabittir.*

İbni Mes'ud *radıyallahu anh* Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle rivayet eder:

"Kul kıyamet gününde beş şeyin hesabını vermeden ayağı yerinden oynamaz; ömrünü nerede harcadığı, gençliğini nerede eskittiği, malını nereden kazandığı, malını nerede harcadığı, bildikleriyle ne kadar amel ettiği." [3]

Hadiste zikredilen birinci ve ikinci maddeye dikkat edelim. Önce ömrün nasıl geçirildiği genel olarak soruluyor, sonra ömrün içinden bir parça olan gençlik... Bu gençliğin, ömür nimeti içinde insana verilmiş ayrıcalıklı bir nimet oluşundandır.

İslam tarihi bu hakikatin en yalın şahidi olmuştur. Ne zaman ümmet fedakârlık ve hizmete ihtiyaç duysa, davayı gençler omuzlamış, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* onlara bahşettiği gençlik ve kuvvetin hakkını vermişlerdir.

Günümüz düne oranla hizmet ve fedakarlığa daha fazla muhtaçtır. İnsanlık tarihi boyunca, İslam ve Müslümanlar bugün yaşadıkları türden sıkıntıları yaşamadılar. İslam'ın her yönden

1. 22/Hac, 5
2. 52/Rum, 54
3. Tirmizi

hedef olduğu, mukaddesatın ayaklar altına alınıp çiğnendiği daha şerli bir dönem yaşanmadı... Sıkıntılı dönemlerde bir şey yapmasa da bu din için ağlayanlar vardı. Bugün '*ağlayanı olmayan bir din*' ve '*ağlanacak haline gülen*' dindarlar var(!).

İnsanlık İslam'a şirk, Rasûllerin hikmetine bidat karıştırdığı her dönemde perişanlık yaşadı. Huzur ve emniyeti yitirdi. Adalet yerini zulme, sadakat yerini yalana terk etti. Müstekbirler dinlerini değiştiren halkları mustazaflaştırdılar. Münkere karşı çıkmak için ellerindeki din gücüne nankörlük edenler zilletin ve zayıflığın her türlüsünü tattılar.

Ve her diriliş bu işe gönül vermiş gençlerin eliyle gerçekleşti. Her Rasûl'e, onlar havarilik ve ashablık ettiği gibi, her müceddit ve hareket adamına onlar yaren oldular. Hangi ümmet tarihe hayırlı bir şehadette bulunmuşsa, mutlaka orada Rabbine iman etmiş bir genç topluluğu bulunmuştur.

Ümmetin içinde olduğu bu ölü hal, tekrar dirilmeyle son bulacaktır. Bu Allah'ın ve Rasûlü'nün mutlak vaadidir... Garipler, Rableri tarafından desteklenenler 'Taifetu'l-Mansura' mutlaka olacak ve Rasûllerinden miras aldıkları sancağı dalgalandıracaklardır. Buna en layık olup seçkin konumları itibariyle müsait olanlar da gençlerimizdir.

Esefle belirtmek istiyorum ki –Rabbimin rahmet ettikleri müstesna- gençler bu bilinçten uzaktırlar. Ümmetin dirilişi onlardan bekleniyorken, onların isimleri **sorun** kelimesiyle özdeşleşmiştir. Ailede, eğitim kurumlarında, çalışma hayatında İslami harekette, genç denildiğinde sorunların ardı sıra sayılması, adetten olmuştur.

Birbiriyle didişen, ergenlik bunalımını atlatamayan, ne istediğini bilmeyen, anlaşılmadığını iddia eden ve hiçbir yerde dikiş tutturamayan gençler...

Sürekli başında beklenmesi gereken, kendi haline bırakılınca hiçbir noktada irade gösteremeyen gençler...

Oysa; ne Allah *subhanehu ve teâlâ* gençliği bu sayılanlar için bahşetmiş ne de ümmetin duymak

istediği bunlardır. Bu yazı gençler için yazılmıştır. Hem geçmişte yaşamış olan akranlarını onlara hatırlatmak hem de o gençlerin nelere dikkat ederek o seviyeye ulaştıklarını anlatmak için.

Rabbimden temennim gençlere anlayış, kalemime kuvvet vermesidir. Genç kardeşim bilsin ki, onun ihyası ümmetin ihyasıdır. Bu hep böyle olageldi, bundan sonra da böyle olacaktır. Okuyacağımız her örnek şahsiyet, olağanüstü varlık değil bizim gibi insandır. Gençliğin tüm menfi özellikleri ile maluldür. Lakin Rablerine olan tevekkülleri ve menhece bağlılıklarıyla gençliğin olumsuz yönlerini terbiye etmiş, hatta hayra çevirmişlerdir. İçlerinden her biri gençliğin hırçınlık ve delikanlılığını, davada atılganlık ve fedakarlığa; merakını, ilme; güç ve kuvvetini, hizmete çevirmişlerdir. Bugünün gençliğinin dünün gençliğinden bu anlamda hiçbir farkı yoktur. Onların cehd ve gayretlerini misli ile mükâfatlandıran Allah *subhanehu ve teâlâ* bugünün gençlerine de lütufta bulunacaktır. Yeter ki O'na *subhanehu ve teâlâ* dayanıp, izlenmesi gereken menheci izlesinler..

Küfrün Karşısında Ümmet Gibi Duran Gençler

"Sonra da iki guruptan (Ashâb-ı Kehf ile hasımlarından) hangisinin kaldıkları müddeti daha iyi hesap edeceğini görelim diye onları uyandırdık. Biz sana onların başından geçenleri gerçek olarak anlatıyoruz. Hakikaten onlar, Rablerine inanmış gençlerdi. Biz de onların hidayetini arttırdık." [4]

İsa'nın *aleyhisselam* getirdiği tevhid unutulmuş, insanlar şirk bataklığına saplanmıştı. Bu dönemde ayağa kalkıp insanlara hakkı haykıranlar

4. 18/Kehf, 13-14

“*Rablerine iman etmiş bir grup* **GENÇ**”ten başkası değildi.

Bu gençler her nesle örnek olacak bir mücadele verdiklerinden, kıssaları Kur'an'a konu oldu. Bu ne büyük şereftir ki, Allah *subhanehu ve teâlâ* her neslin kalbini sabit kılmak için bu gençleri en şerefli kitaba konu etmiştir.

“Peygamberlerin haberlerinden senin kalbini (tatmin ve) teskin edeceğimiz her haberi sana anlatıyoruz. Bunda sana gerçeğin bilgisi, müminlere de bir öğüt ve bir uyarı gelmiştir.” [5]

“Burçlara sahip gökyüzüne, geleceği bildirilmiş olan güne, (O günde) tanıklık edene ve edilene and olsun ki, kahroldu o hendeğin sahipleri, o çıralı ateşin onlar (yakanlar) da başlarına oturmuşlar, müminlere yapmakta oldukları işkenceyi seyrediyorlardı. Onlardan, sırf, aziz ve Hamid olan Allah'a iman ettikleri için intikam aldılar. O Allah ki, göklerin ve yerin mülkü kendisine aittir, ve Allah her şeye şahittir. şüphesiz inanmış erkeklerle inanmış kadınlara işkence edip sonra tevbe de etmeyenlere cehennem azabı ve (orada) yanma cezası vardır. İman edip sâlih ameller işleyenlere ise, zemininden ırmaklar akan cennetler vardır. İşte büyük kurtuluş budur.” [6]

Adına sure inen bir kıssa daha ve bu kıssasının yaşanmasına sebep olan genç bir çocuk...

Alemlerin Rabbi olan Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* birliğini göstermek için çekinmeden hayatını ortaya koyan bir genç. Defaeten ölümden dönmesine rağmen yılmayan ve davasında sebat eden tek başına bir ümmet... Yakılmak pahasına imanından dönmeyen ve adları Kur'an'da zikredilen bir topluluğun hidayetine vesile olmuş bir yiğit...

"Sizden öncekiler arasında bir kral vardı. Onun bir de sihirbazı vardı. Sihirbaz yaşlanınca krala: "Ben artık yaşlandım. Bana bir genç bir çocuk gönder ve sihir yapmayı öğreteyim!" dedi. Kral da öğretmesi için ona bir genç gönderdi. Gencin geçtiği yolda bir rahip yaşıyordu. (Bir gün) rahibe uğrayıp onu dinledi, konuşması hoşuna gitti. Artık sihirbaza gittikçe, rahibe uğruyor, yanında (bir müddet) oturup onu dinliyordu. Bir gün sihirbaz, genci yanına gelince dövdü. Genç de durumu rahibe şikâyet etti. Rahip ona: "Eğer sihirbazdan korkarsan: "Ailem beni oyaladı!" de; ailenden korkacak olursan, "Beni sihirbaz oyaladı" de!" diye tembihte bulundu.

O bu halde (devam eder) iken, insanlara mani olmuş bulunan büyük bir canavara rastladı. (Kendi kendine): "Bugün bileceğim; sihirbaz mı üstün, rahip mi üstün!" diye mırıldandı. Bir taş aldı ve: "Allah'ım! Eğer rahibin işi, sana sihirbazın işinden daha sevimli ise, şu hayvanı öldür ve insanlar geçsinler!" deyip, taşı fırlattı ve hayvanı öldürdü. İnsanlar yollarına devam ettiler. Genç, rahibe gelip durumu anlattı. Rahip ona: "Evet! Bugün sen benden üstünsün! Görüyorum ki, yüce bir mertebedesin. Sen imtihan geçireceksin. İmtihana maruz kalınca sakın benden haber verme!" dedi. Çocuk anadan doğma körleri ve alaca hastalığına yakalananları tedavi eder, insanları başkaca hastalıklardan da kurtarırdı. Onu kralın gözleri kör olan arkadaşı işitti. Birçok hediyeler alarak yanına geldi ve: "Eğer beni tedavi edersen, şunların hepsi senindir" dedi. O da: "Ben kimseyi tedavi etmem, tedavi eden Allah'tır. Eğer Allah'a iman edersen, sana şifa vermesi için dua edeceğim. O da şifa verecek!" dedi. Adam derhal iman etti, Allah da ona şifa verdi.

Adam bundan sonra kralın yanına geldi. Eskiden olduğu gibi yine yanına oturdu. Kral: "Gözünü sana kim iade etti?" diye sordu.

"Rabbim!" dedi. Kral: "Senin benden başka bir rabbin mi var?" dedi. Adam: "Benim de senin de rabbimiz Allah'tır!" cevabını verdi. Kral onu yakalatıp işkence ettirdi. O da gencin yerini gösterdi. Genç de oraya getirildi. Kral ona: "Ey genç! Senin sihrin körlerin gözünü açacak, alaca hastalığını tedavi edecek bir dereceye ulaşmış, neler neler yapıyormuşsun!" dedi. Genç: "Ben kimseyi tedavi etmiyorum, şifayı veren Allah'tır!" dedi. Kral onu da alıp, işkence etmeye başladı. O kadar ki, o da rahibin yerini haber verdi. Bunun üzerine rahip getirildi. Ona: "Dininden dön!" denildi. O bunda direndi. Hemen bir testere getirildi. Başının ortasına konuldu. Ortadan ikiye bölündü ve iki parçası yere düştü. Sonra genç getirildi. Ona da: "Dininden dön!" denildi. O da imtina etti. Kral onu da adamlarından bazılarına teslim etti. "Onu falan dağa götürün, tepesine kadar çıkarın. Zirveye ulaştığınız zaman (tekrar dininden dönmesini talep edin); dönerse ne âla, aksi takdirde dağdan

“Vallahi ben seni seviyorum ey Muaz! Her namazdan sonra şu sözleri söylemeyi bırakma: 'Allah'ım seni zikretmem, şükretmem ve en güzel şekilde ibadet etmem için bana yardım et.' ”

(Ebu Davud...)

5. 11/Hud, 120

6. 85/Buruc, 1-11

aşağı atın!" dedi. Gittiler onu dağa çıkardılar. Genç: "Allah'ım, bunlara karşı, dilediğin şekilde bana yardım et!" dedi. Bunun üzerine dağ onları salladı ve hepsi de düştüler. Genç yürüyerek kralın yanına geldi. Kral: "Arkadaşlarıma ne oldu?" dedi.

"Allah, onlara karşı bana yardım etti" cevabını verdi. Kral onu adamlarından bazılarına teslim etti ve: "Bunu bir gemiye götürün. Denizin ortasına kadar gidin. Dininden dönerse ne âla, değilse onu denize atın!" dedi. Söylendiği şekilde adamları onu götürdü. Genç orada:

"Allah'ım, dilediğin şekilde bunlara karşı bana yardım et!" diye dua etti. Derhal gemileri alabora olarak boğuldular.

Genç yine yürüyerek hükümdara geldi. Kral: "Arkadaşlarıma ne oldu?" diye sordu. Genç: "Allah onlara karşı bana yardım etti" dedi. Sonra krala: "Benim emrettiğimi yapmadıkça sen beni öldüremeyeceksin!" dedi. Kral: "O nedir?" diye sordu. Genç: "İnsanları geniş bir düzlükte toplarsın, beni bir kütüğe asarsın, sadağımdan bir ok alırsın. Sonra oku, yayın ortasına yerleştirir ve: "Gencin Rabbinin adıyla" dersin. Sonra oku bana atarsın. İşte eğer bunu yaparsan beni öldürürsün!" dedi. Hükümdar, hemen halkı bir düzlükte topladı. Genci bir kütüğe astı. Sadağından bir ok aldı. Oku yayının ortasına yerleştirdi. Sonra: "Gencin Rabbinin adıyla!" dedi ve oku fırlattı. Ok gencin şakağına isabet etti. Genç, elini şakağına okun isabet ettiği yere koydu ve Allah'ın rahmetine kavuşup öldü.

Halk: "Gencin Rabbine iman ettik!" dediler. Halk bu sözü üç kere tekrar etti. Sonra adamları krala: "Ne emredersiniz? Vallahi korktuğunuz başınıza geldi. Halk gencin Rabbine iman etti!" denildi. Kral hemen yolların başlarına hendekler kazılmasını emretti. Derhal hendekler kazıldı. İçlerinde ateşler yakıldı. Kral: "Kim dininden dönmezse onu bunlara atın!" diye emir verdi. Yahut hükümdara "Sen at!" diye emir verildi. İstenen derhal yerine getirildi. Bir ara, beraberinde çocuğu olan bir kadın getirildi. Kadın oraya düşmekten çekinmişti, çocuğu: "Anneciğim sabret. Zira sen hak üzeresin!" dedi." [7]

Bugün bu yaşlarda olan hiçbir gencin yaratılış, yetenek, istek ve heves bakımından onlardan farkı yoktur. Hakikat gençlerin durduğu noktadır.

Her genç kardeşimizin kendi hayatına dönüp bakması lazımdır. Şirkin her yönden insanları kuşattığı, zulmün ve tuğyanın insanları, özellikle İslam ehlini ezip geçtiği şu günlerde gençlerimiz ne ile meşguldür. Onun yaşında, belki çocuk yaşlarda gençler hayatlarını ortaya koydular. Güzel bir mücadele, şerefli bir ölüm, imanlarının ve mücadelelerin Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasına nail olduğuna dair Kur'ani şehadet...

İşte böyle! Sen neredesin genç kardeşim, adını sorunla özdeşleştirip, insanları bunaltmak da, bir nesli ihya edip, onlarca nesile örnek olmak da senin elindedir. Senin kendini nerede gördüğün ve ne yapmaya karar verdiğindir mesele! Tarih onları örnek alıp, onlar gibi yaşayanları hiç unutmadı. Belki haklarında Kur'an ayeti inmedi, ancak adil olan Rabb-i zu'l-Celal onların adını muhafaza ettiği gibi, onların adını örnek alanları da aynı şekilde muhafaza etti. Bu ümmet Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* etrafında kenetlenen Mus'abları, Bilal, Ammar, Ali ve Zübeyrleri *radıyallahu anhum* unutmadı. Onları hayırla takip eden ve hakkın açığa çıkması için gençliklerini ortaya koyan Hüseyin bin Ali'leri, Ömer bin Abdülaziz ve Selahaddin Eyyubileri de unutmadı.

Dava Kahramanı Gençler

Gençlik dönemi kanın dikine aktığı, gözlerin pek olduğu bir dönemdir. Gençlik heyecanı ve kuvvetini ifade etmek için 'deli cesareti' tabiri kullanılır.

Ali *radıyallahu anh* 9 yaşında İslam'la şereflendi. 9-19 yaş arası Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* en mahrem işlerini görmüştü. Öyle ki Mekke'ye gelenleri karşılıyor, gizli bir şekilde Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* ulaştırıyordu. Daha yirmili yaşlarında tek başına, ümmet olmayı hak edecek işler yapmıştı.

---

7. Müslim

Müşrikler Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* öldürmeye karar vermiş, hazırlıklarını tamamlıyordu. Allah, Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* Mekke'den hicret etmesini emretmişti. Müşrikler daru'n-Nedve de toplanmıştı. Şeytan Necd'li bir yaşlı suretinde toplantılarına katılmıştı. Şu karara vardılar: Her kabileden bir genç seçilecek, Allah Rasûlü'nü hep beraber öldürecekler. Böylece ondan *sallallahu aleyhi ve sellem* kurtulmuş olacaklar, akrabaları intikam da alamayacaktı. Diğer kabilelerden de birer suikastçi olacağı için, her kabileyle kan davası güdemezlerdi, geriye diyete razı olmak seçeneği kalıyordu.

Cibril *aleyhisselam* bu toplantıyı Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* haber verip onu uyarmıştı. "*Bu gece kendi yatağında uyuma ve yola çık.*" talimatını almıştı. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Ali'ye *radıyallahu anh* "Yerimde uyu, sana zarar veremezler." demiş ve ayrılmıştı. Ali *radıyallahu anh* kapıda suikast için bekleyen bir grubun varlığında bu emri kabul etmiş, tereddütsüz onun *sallallahu aleyhi ve sellem* yatağına uzanmıştı...

Öldürülmese dahi, sonu tarifsiz işkencelerle sonuçlanacak bir itaatti onunkisi.

Bir başkası Mus'ab b. Umeyr *radıyallahu anh*, Mekke'nin en zengin ve yakışıklı genci İslam'la tanıştığında henüz 15 yaşında bile değildi, türlü işkenceler gördü, elindeki tüm dünyalıkları kaybetti. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* emriyle Habeşistan'a hicret eden kafileye katıldı. Bu teslimiyeti ve fedakarlığı ona İslam'ın en zorlu ve şerefli görevlerinden birini nasip etti. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* elçisi olarak Medine'ye hicret etti. Tek başına, henüz on sekiz yaşında... İslam'ın Medine'sinin temellerini attı. Gittiği yer hiç bilmediği, sonucun belli olmadığı bir şehirdi. İlk etapta hoş karşılanmamış, kabile reisleri onun gelişinden rahatsız olmuştu. Ancak göreve bağlılığı, işinin hakkını vermesi ve sebatıyla gönülleri fethetmişti.

Bugün bu yaşlarda olan hiçbir gencin yaratılış, yetenek, istek ve heves bakımından onlardan farkı yoktur. Hakikat gençlerin durduğu noktadır. Ali, Mus'ab ve diğerleri. Kendilerine ait bir hayatları yoktur. Onların hayatı İslami davanın bizzat kendisidir, vücudun sadık azalarıdırlar. Baş nereye çekse o yöne hareket eden uzuv olmuşlar ve henüz yirmili yaşlarına dahi ulaşmadan tarih yazmışlardır.

Gençlerimizin en büyük şikayeti kendilerine güvenilmiyor oluşu, görev verilmeden beklenti içerisine girildiğidir. Ancak gençlerin şu noktada kendilerini sorgulaması elzemdir. Mus'ab ve Ali *radıyallahu anhum* gibi bir duruş sergiledik mi? Hayatın hiçbir alanında göze batmayan, ancak hizmet ve fedakarlık esnasında öne çıkan insanlardan olabildik mi? Bize bakan yöneticilerimizin gözlerini doldurabildik mi? En tehlikeli ve sonucu belirsiz görevlerde 'evet' diyebilecek bir izlenim bıraktık mı?

Bir günlük yaşantımıza bakmak bu sorulara doğru cevap verebilmemiz için yeterlidir ve bilmeliyiz ki her insan duruşu ve bıraktığı izlenimle müminlerin kalbinde yer eder. Görev ve ciddiyet, adanmışlığın getirisidir. Bunun için lakaytlıktan uzak, edebiyle göz dolduran, yaptıklarıyla yapabileceği işlere teminat veren gençlere ihtiyaç vardır İslam sadece bir nesilden Aliler, Mus'ablar çıkarmak için değil, her nesli ihya için vardır.

Derdiyle Değerlenen Gençler

Abdurrahman b. Avf radıyallahu anh: '*Bedir gününde safta duruyordum. Sağıma ve soluma baktım ensardan yaşı küçük iki gencin arasında olduğumu gördüm. Ben onlardan daha güçlü iki adamın arasında durmayı temenni ediyordum. Biri bana sessizce 'Ey Amca! Ebu Cehil'i tanıyor musun?' dedi. Ben 'Evet, tanıyorum, senin Ebu Cehil'le ne işin var?' diye sordum. 'Duydum ki Allah Rasûlü'ne sövüp, eziyet ediyormuş. Allah'a söz verdim ya onu öldüreceğim ya da ben öleceğim.' Sonra diğer yanımdaki gizlice aynı şeyi sordu. Vallahi onlar gibi iki adamın arasında bulunmak beni sevindirmişti. Onlara Ebu Cehil'i göstermemle ona saldırmaları ve onu kılıç darbeleriyle öldürmeleri bir oldu. İki kartal gibi saldırıp, onu öldürdüler.*' [8]

Urve *radıyallahu anh* şöyle nakletti: *Zübeyr bin. Avam, sekiz yaşında Müslüman oldu. Şeytan, Rasûlullah'ın Mekke'nin üst tarafında alıkonduğunu yaymıştı. Zübeyr bunu duyunca kılıcını alıp oraya koştu. O sırada on iki yaşındaydı, onu o halde görenler şaşırıyor, 'çocuğun kılıcı var' diyorlardı. Ta ki Rasûlullah'a ulaştı. Allah Rasûlü, ona durumunu sordu, 'Kılıcımla seni alıkoyanı vurmaya*

---

8. Buhari, Müslim

geldim.' dedi. Allah Rasûlü ona ve kılıcına dua etti. [9]

Henüz genç yaşında bu dertle dertlenen gençler, buluğdan sonra "*Her Nebi'nin havarisi vardır, benim havarim de Zübeyr'dir*" övgüsüne layık görüldüler.

İnsanı değerli kılan, dert ettiği şeyler ve hedefleridir. Gençliğini Allah'a *subhanehu ve teâlâ* adayıp, ahiret gençliğine talip olan her birimizin şu soruyu sorması şarttır:

'Benim derdim nedir? Uykularımı kaçıran, tüm benliğimi meşgul eden derdim nedir?'

Bu soruya vereceğimiz cevap hayrın başlangıcı olabilir. İnsanlar dert ettikleri şeylerle hayatlarına değer katarlar. Yoksa derdimiz güzel bir bilgisayar, iyi bir telefon, bir elbise takımı ya da mevsime uygun ayakkabı mı? Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bahşettiği kuvvet ve heyecanı bu süfli duygularla öldürmeye, değersizleştirmeye değer mi?

Her yerde Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* hakaret ediliyor, ondan kalan ne varsa dalga geçiliyor, ona ait tüm değerler aşağılanıyor! Senin kinin kime? Düşmanlığın hangi yönde? Kalbin kimlere buğz ile dolu?

Aynı safları paylaştığın, aynı menbadan beslendiğin kardeşlerine mi? O bana şunu dedi, falan şöyle baktı, diğeri bana şaka yaptı, bir öbürü hastaydım ziyaret etmedi, selam vermiştim selamımı almadı...

Dertlerin bunlarsa, vay haline! Gençlik ellerinden gitmeden, derdini Rabbini razı edecek duruma getir. Unutma insanın amelleri dert ettiklerine paraleldir. Değersiz şeyleri dert edinenler, değersiz bir ömür yaşar, değersiz işlerde harcanır, değersiz bir ölümle ölür, Allah *subhanehu ve teâlâ* katında değersizlerle haşrolunurlar... Allah'ı *subhanehu ve teâlâ*, O'nun rızasını, davasını dert edinenler değerlenir, değerli bir yaşamla şereflenir, değerli bir ölümle Rabblerine kavuşur. 'Nebiler, sıddıklar, şehitler ve salihlerle beraber' olurlar. Ne güzel refiktir onlar.

Alim ve Müçtehit Gençler

İbni Abbas *radıyallahu anh*; Ümmetin mürekkebi, alimi, Kur'an'ın tercümanı...

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* vefat ettiğinde henüz buluğ çağındaydı. Sahabeler sorularını ona soruyor, ihtilaf ettikleri meselelerde son sözü söylemesi için ona başvuruyorlardı. Birçoğu Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* yanında yirmi yıl kalmış, yaşlanmıştı. Ancak fetvayı, bu henüz yirmisine ulaşmamış gençten talep ederlerdi. Kur'an tefsirinde en önemli rivayetlerin başında da yine bu ismi görürüz.

Muaz b. Cebel *radıyallahu anh*; Allah Rasûlü: "*Muaz kıyamet günü alimlerin önünde olacaktır.*" [10]

Abdullah b. Mes'ud *radıyallahu anh*; '*Muaz tek başına bir ümmetti.*'

Muaz vefat ettiğinde otuz üç yaşındaydı ve Ömer *radıyallahu anh* döneminde vefat etmişti. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* döneminde yirmili yaşlarda olan bu genç için Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*; "*Kur'an'ı dört kişiden okuyun; Abdullah b. Mes'ud, Salim, Ubey b. Ka'b ve Muaz b. Cebel*" [11]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* onun için; "*Ümmetimin helal ve haramını en iyi bilen Muaz'dır*" diyerek onun ilmine şahitlik etmiştir. Ve şu sözler henüz yirmili yaşlarında bir alim için Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* dudaklarından dökülüyordu:

"*Vallahi ben seni seviyorum ey Muaz! Her namazdan sonra şu sözleri söylemeyi bırakma: 'Allah'ım seni zikretmem, şükretmem ve en güzel şekilde ibadet etmem için bana yardım et.'* " [12]

Zeyd b. Sabit *radıyallahu anh*: İslam tarihinin en önemli vazifesi ona verildiğinde henüz genç bir delikanlıydı. Ebubekir *radıyallahu anh* döneminde Kur'an toplama işinden mesul tutulmuştu. Ebubekir *radıyallahu anh* ona: '*Sen genç ve akıllı bir adamsın Allah Rasûlü'ne vahiy katipliği yaptın, Kur'an ayetlerini bir araya topla.*' [13] demişti.

Osman *radıyallahu anh* Kur'an'ı tek elde toplayıp çoğaltmak isteyince, bu iş yine bu gence verilmişti. [14]

9. Siyer A'lem Nubela
10. Haki, İbn-u Sa'd
11. Buhari, Müslim
12. Ebu Davud, Nesai, İbn-i Huzeyme, İbn-i Hibban
13. Buhari
14. Buhari

O vefat ettiği gün İbni Abbas *radıyallahu anh* şöyle diyordu: '*İşte ilmin gidişi böyle olur, bugün çok ilim defnedildi.*'

Abdullah İbni Ömer ve Enes b. Malik *radıyallahu anhum*, henüz on yaşlarında Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* meclislerinde bulunmuşlardı. O vefat ettiğinde henüz yirmisinde olan bu gençler hadis rivayet ediyor, insanlara fetva veriyorlardı.

Gençliğin merakını ilme yönlendirmiş ve böylece onlar bu mertebelere ulaşmışlardı. Bu onlara özel bir durum değildi. Gençliğinde boş işlerden yüz çevirip, ilme yönelenler her çağda aynı zirveye ulaşmışlardı.

İmam Şafi *rahimehullah* insanlara fetva verip, onların meselelerine içtihat ettiğinde yirmisine ulaşmamıştı. [15]

İmam Buhari *rahimehullah* tarihin en önemli kitabını yazdığında [16] on sekiz yaşındaydı.

Ahmed b. Hanbel *rahimehullah*, çocuk yaşta Ebubekir b. Ayyas'ın hadis meclislerine gidiyordu. Evden o kadar erken çıkıyordu ki, annesi 'insanlar çıkmadan olmaz' deyip, onu engelliyordu.

Her dönem ve her zaman için geçerli hakikatlerdir bunlar. Gençler meraklarını dine harcayabilecekleri gibi, batıl ve boş şeylere de harcayabilirler. Her genç merakını yönlendirdiği nispette değer kazanacaktır.

Genç Kardeşim!

Daha verilecek çok örnek var. Ancak bilmeni isterim ki, bizim tarihimizle kafirlerin tarihi aynı şeyleri söylemiyor. Onlar gençliği uyuşturucu madde, şehvet, dünyaya düşkünlük, hırçınlık ve benzerleri ile yanyana getirirler. Gençlerin tedavisi(!) amacıyla *'psikiyatri'* adıyla tıp alanı açıp, ergenlik danışmanları yetiştirirler. Bizim tarihimiz ise bunları kabul etmez. Onların gençlerde olumsuz dediği ne varsa, tarih onunla başarıya ulaşmış gençlerin kıssalarıyla doludur. Ne zaman fedakarlık, adanmışlık, hizmete ihtiyaç duyulmuşsa gençler en önde yer almıştır. Rasûller havari ve ashabını, müceddidler yarenlerini hep onlardan seçmiştir.

Bu örnekleri gözünün önüne koymalı ve düşünmelisin! Ben neredeyim? İslam tarihinin anlattığı yerde mi, yoksa günümüzün felaket tellallarının anlattıkları yerde mi?

İslam tarihini ihya eden gençlerdeki tüm özellikler sende de mevcuttur. Heyecan, güç, cesaret, merak ve atılganlık. Mühim olan bunları nerde kullandığın ve neyi dert edindiğindir.

Sen de merakını hayır ve ilimde kullanıp bir İbni Abbas *radıyallahu anh* olabilirsin. Ya da merakını dediler-denildi (kil-u kal), dedikodu, çağın hümeze ve lümeze erbabının haberlerine yönlendirebilirsin. Tercih ve tercihine uygun amel sana kalmıştır.

Ya da Ali ve Mus'ab *radıyallahu anhuma* gibi gençliğin atılganlığını hayra kullanabilir, bu çağda onların modeli olabilirsin. Veya atılganlığını anlayıp-anlamadığın her meseleye dalarak gösterebilir ve bu gayede hezimete uğrayabilir, hayata dair şevkini kırabilirsin.

Sen de Zübeyr *radıyallahu anh* gibi dinini dert edinerek, onun için hazırlık yapıp yola koyulabilirsin. Ya da sokak kavgaları, ağız dalaşlarıyla gençliğini geçirebilirsin.

Usame b. Zeyd *radıyallahu anh* gibi on sekizinde, içinde Ebubekir'ler, Ömer'ler, Halid b. Velid'ler, Ali'ler olan bir orduya kumandanlık da yapabilirsin; mahalle takımına kaptanlık veya çete de yönetebilirsin. Tercih senin!

Hayallerin, dertlerin, olmak istediğin nedir?

Bil ki bu gençliği Allah'a *subhanehu ve teâlâ* adayıp, onu ebedi gençliğe çevirmek de, onu dünyası ve ahireti hüsranla neticelenen bir hayat eylemek de senin elindedir.

Bunlar her isteyenin, azim ve tevekkülle elde edebileceği örneklerdir. Sen bu örnekleri tefekkür et, bir sonraki yazıda, 'Nelere dikkat edilirse gençlik Allah'a adanır' konusunu işleyelim. Rabbim bizleri gençliğin heyecan, güç, cesaret, atılganlık ve hırçınlığını O'nun rızasına yönlendiren yiğitlerden eylesin.

Selam ve dua ile Ebu Hanzala

15. Risale Mukaddimesi, Ahmed Şakir
16. Tarih'ul-Kebir

VAHDET mi?
Kalabalık mı?

Köklü olmayan vahdet anlayışı böyledir işte... Size ve durduğunuz yere göre şekil değiştirir. Ve her son halini verdiğiniz anlayış en doğru olanıdır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* yolunda mücadele eden grupların temel meselelerinden biri vahdettir. Küfrün İslam'a karşı tek millet olup, saldırdığı bir savaşta bu kaçınılmazdır da... Farklı çalışmalar, aynı yöne kanalize edilip, tek komuta altında toplanmazsa, gereksiz enerji kaybı olacağı gibi, insi ve cinni şeytanların oyunuyla cemaatler birbirine düşebilir. Bu hikmetten olsa gerek İslam, tek halife ve tek devlet altında toplanmış ümmet anlayışını kabul eder.

Her İslami cemaat, ümmetin parçası olduğu bilinciyle hareket etmeli, ümmet birliğini ve tek halife kontrolünde yaşamı düstur edinmelidir. Bunun için gerekli olan diyalog, içtihadi ihtilafların gündem edilmemesi, bireylere ümmet bilincini aşılama, hedefin tek ümmet olduğu gerçeğine dair sorumluluklar yerine getirilmelidir.

Yaşadığımız vasat, her şeyin '*light*' olanının makbul olduğu bir dönem. Değişime endeksli modern biçimi; sabit, köklü ve derin şeyleri hoş karşılamıyor. Eşyanın hafif olanı, bedenin ince olanı, elektronik aletin küçük olanı derken; fikir ve akidenin, menhec ve hareketin yüzeysel olanı rağbet görüyor. İslam inanç ve menhec olarak kökleri yerde sabit, dalları semaya ulaşan bir dindir.

"Görmedin mi ki, Allah nasıl bir örnek vermiştir: Güzel bir söz, güzel bir ağaç gibidir ki, onun kökü sabit, dalı ise göktedir. Rabbinin izniyle her zaman yemişini verir. Allah insanlar için örnekler verir; umulur ki onlar öğüt alır-düşünürler. Kötü (murdar) söz ise, kötü bir ağaç gibidir. Onun kökü yerin üstünden koparılmış, kararı (yerinde durma, tutunma imkanı) kalmamıştır." [1]

İslam ortaya bir kavram koyduğunda, kendi gibi köklü ve derin algılanmasını, bu kavrama kuvvetle yapışılıp, ciddiyetle amel edilmesini ister. Bunun gerçekleşebilmesi için ona muhatap olanların her alanda İslamca yaşaması şarttır. İslam bir bütündür. Hayatı modern kriterlere göre günübirlik, rahat ve nefsin hazzına endeksli yaşayanların, İslami kavramları doğru anlaması beklenemez...

Ümmetin birliği için vahdet kavramını gündemine alanlar, bunu Müslümanca yapmalıdırlar. Bizden hep beraber Allah'ın *subhanehu ve teâlâ*

1. 14/İbrahim, 24-27

ipine sarılmamızı ve ayrılığa düşmememizi isteyen[2], birbirinize kardeş olun, kin gütmeyin, sırt dönmeyin diye emreden[3], bu uyarıya uymazsak kuvvetimizin dağılacağını ve hezimete uğrayacağımızı[4] haber veren, Allah ve Rasûlü'dür. Bize vahdeti kim emrediyorsa, onun esaslarını belirleyecek olan O'dur. Kavramı İslam'dan alıp içeriğini ondan bağımsız veya O'na rağmen(!) doldurmak en basit haliyle samimiyetsizliktir.

Namaz ve zekat kavramını hayatımıza yerleştiren İslam, her bireye ve gruba 'zamana göre namaz ve zekat' hakkı tanımamıştır. Her kavramda olduğu gibi, bunların da içini kendi doldurmuştur. Vahdet kavramı da böyledir. Esasları ve dinamikleri İslam tarafından belirlenmiştir, aksi düşünülemez. Her grup kendince bir vahdet anlayışı geliştirdiği takdirde –ki vakıamız öyledir- 'vahdet kavramında ayrılık ve tefrika' yaşanması kaçınılmaz olur. Kalabalık ve çoğulculuk değil de, İslami vahdetin tesisi için aşağıdaki zor olan maddeler gözetilmelidir.

1. İslam Ümmetinde Tefrika Vuku Bulacaktır

Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem

"Benim ümmetim 72 fırkaya ayrılacak, onların biri hariç hepsi ateştedir. 'Kim o kurtulacak fırka Ey Allah Rasûlü?' Benim ve sahabemin yolu üzere olanlardır." [5]

Abdullah İbni Mesud radıyallahu anh:

Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem *şöyle buyurdu: "Ben havuza ilk gelen olacağım. Sonra sizden birileri gelecek, onlardan bazısı çevrilip, çekilecek, bana ulaşamayacaklar. 'Allah'ım ashabım' diyeceğim. Bana 'Sen onların, senden sonra ne yenilikler çıkardıklarını bilmiyorsun' denilecek."* [6]

İbni Ebi Muleyke radıyallahu anh:

Allah Rasûlü'nden sallallahu aleyhi ve sellem: *"Ben havuzun başında olacağım, kimin havuzun başında yanıma geleceğine bakacağım. Bazı insanlar alıkonacak, 'Ya Rabbi, benden ve benim ümmetimdendirler' diyeceğim, 'Sen onların senden sonra ne yaptıklarını bilmiyorsun, topuklarının üzerine gerisin geriye döndüler.' denecek."* [7]

Ebu Hazım radıyallahu anh:

"Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem: *"'Yazıklar olsun benden sonra değiştirenlere.' diyeceğim."* [8]

İrbad Bin Sariye radıyallahu anh:

Allah Rasûlü bize namaz kıldırdı, sonra bize dönüp çok etkileyici bir vaaz da bulundu. Onun etkisinden gözler yaşardı, kalpler titredi. Biri 'Ey Allah Rasûlü sanki bu veda konuşmasıdır. Bize ne tavsiye ediyorsun' dedi. Rasûl: "Size Allah'tan korkmanızı, Habeşli bir köle dahi olsa işitip,itaat etmenizi tavsiye ediyorum. ***Sizden kim yaşarsa çokça ihtilaflar görecektir. Siz benim sünnetime ve Raşid Halifelerimin sünneti üzerine olun. Ona azı dişlerinizle yapışın. Sonradan çıkan şeylerden sakının, sonradan çıkan her şey bidat, her bidat sapıklıktır."*** [9]

Bu rivayetlerden açıkça anlaşılıyor ki, ihtilaf ve tefrika ümmet arasında vuku bulacaktır. Ayaklarının üzere dönen, Allah Rasûlü'nün sallallahu aleyhi ve sellem dahi "Yazıklar olsun" dediği topluluklarla hangi din üzere vahdet kurulabilir.

2. İhtilafa Düşenlerin Bazısı Şirk Ehli Olup, İslam'dan Çıkacaktır

İhtilafa düşenlerin bazısı şirk ehli olup, İslam'dan çıkacaktır. Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdular:

"Sizler sizden öncekilerin sünnetine, adım adım (bir rivayette karış karış; başka bir rivayette okun arkasında bulunan tüyler gibi tıpa tıp) tabi olacaksınız. Onlar kelerin deliğine girse siz de gireceksiniz (bir rivayette onlardan biri yolda annesiyle zina yaparsa, sizde yapacaksınız). 'Kimdir onlar Ey Allah Rasûlü? Yahudi ve Hristiyanlar mı?' Rasûlullah: Başka kim olacak." [10]

Bu ümmetten birileri adım adım, misli misline Yahudi ve Hristiyanlara tabi olacaklar, onların her yaptığını yapacaktırlar. Biliyoruz ki: Onların yaptıklarının çoğu küfür ve şirktir. Bu

2. 3/Al-i İmran, 103
3. Müslim
4. 8/Enfal, 46
5. Tirmizi
6. Muttefekun Aleyh
7. Muttefekun Aleyh
8. Muttefekun Aleyh
9. Ebu Davud, Tirmizi, İbni Mace
10. Buhari, Müslim

ümmet onlara küfür ve şirklerinde tabi olacaksa, hali bu olan insanlarla hangi vahdet yapılacak?

Başka bir hadiste:

"Devs kadınları 'zul-hulase' putunun etrafında dönmedikçe kıyamet kopmaz. 'Zul-hulase' Devs kabilesinin cahiliyede ibadet ettiği puttur." [11]

Bir diğer hadiste:

"Benim ümmetimden bir grup putlara tapmadıkça bir grupta müşriklere katılmadıkça kıyamet kopmaz." [12]

Bu tehlikelerin hiçbiri sahabeyi düşman tehlikesi ve bölünmüşlük korkusu adına vahdet ve tavize, daha doğru bir ifadeyle 'çoğulculuğa' sevk etmemişti. Onlar Allah'ın hakkını takdim etmiş ve mücadele yolunu seçmişlerdi.

Putlara tapan, müşriklere katılan insanlarla hangi vahdet(!) yapılacaktır? Bu hadislerde anlatılanları bizzat görüp yaşamadık mı? Onlar gibi giyinen, onların bayramlarını kutlayan, onların törenlerini İslam'a uyarlayıp mübarek gün ve geceler üreten, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* vasıflarını ölülere ve yöneticilere, Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* vasıflarını şeyh, üstat veya abilerine verenler... Kabirlerde, türbelerde Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yanında aranması gereken, Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* beklenmesi gerekenleri bu kabir ve türbelerden bekleyen ve arayanlar... Müşriklerin parlâmento ve düzenlerinde izzet arayanlar... Allah'a *subhanehu ve teâlâ* rağmen ve Allah için(!) kanunlar yapanlar... Sadık ve masduk olan Rasûl'ün *sallallahu aleyhi ve sellem* haber verdiği gibi hepsi yaşandı ve yaşanıyor. Vahdet derken bu zümreler de dahil ediliyorsa, bu İslam'ın vahdet anlayışı olamaz, olsa olsa kuru kalabalık olur.

3. Sahabenin Tavrı Bilinmelidir

Sahabe bu dini Allah Rasûlü'nden direkt öğrenmiştir. Allah ve Rasûl'ü, onların dini doğru anladığına, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* onlardan ve dinlerinden razı olduğu, onların iman ve amelde emsal olduğuna şahitlik etmiştir.

11. Buhari, Müslim
12. Tirmizi

*"Öne geçen Muhacirler ve Ensar ile onlara güzellikle uyanlar; **Allah onlardan hoşnut olmuştur, onlar da O'ndan hoşnut olmuşlardır**"* [13]

"Şayet onlar da, sizin inandığınız gibi inanırlarsa, kuşkusuz doğru yolu bulmuş olurlar." [14]

Sahabe döneminde de ayrılıklar yaşanmıştır. Sonradan gelenler, onların ayrılıklar esnasında gösterdiği tavrı gösterseydiler vahdet meselesi, Allah ve Rasûlü'nün razı olduğu şekilde olacaktı. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* vefat ettiği zaman, insanlar irtidat etmiş, yönetimden ayrılmıştı. Kimisi Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* ölümünü fırsat bilmiş, kimi zekatı vermekten imtina etmiş, kimi de yalancı Peygamberlere tabi olmuştu. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* döneminde sağlanan inanç ve siyasi birlik dağılmıştı.

Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* rivayet edilen: *'Allah Rasûlü vefat edip, Ebu Bekir halife olduğunda, Araplardan kafir olanlar küfre girdiğinde...'* [15] hadis, o anki durumu anlatıyordu.

Enes *radıyallahu anh* bu durumu 'Arapların geneli mürted olunca' (İbni Huzeyme) şeklinde nakletmişti.

Halifeliğin sınırları Mekke, Medine, Taif ve Abdulkaysoğulları yurduyla sınırlı kalmıştı...

Böylesi bir vakıada sahabenin siyasi analiz, vahdet ve komplo teorileri yerine Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hükmünü araştırdığını ve tatbik ettiğini görüyoruz. Ebu Bekir *radıyallahu anh* ve onun etrafındaki sahabe, sonuçları ne olursa olsun, Allah'a ve Rasûlü'ne düşmanlık eden, İslam'ın açık hudutlarını çiğneyen insanlara savaş ilan etmişti. Azınlıkta olan onlardı. Yine, Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* döneminde savaşılmış ve hezimete uğramış kafirler, bu durumu fırsat bilip Müslümanlara saldırabilirdi. Bu tehlikelerin hiçbiri sahabeyi düşman tehlikesi ve bölünmüşlük korkusu adına vahdet ve tavize, daha doğru bir ifadeyle 'çoğulculuğa' sevk etmemişti. Onlar Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hakkını takdim etmiş ve mücadele yolunu seçmişlerdi. Allah *subhanehu ve teâlâ* onları aziz kılmış, düşmanlarını yenilgiye uğratmıştı. Vahdet dedikçe bölünen, Müslü-

13. 9/Tevbe, 100
14. 2/Bakara, 137
15. Buhari, Müslim

manların bütünlüğü diyerek taviz verdikçe parçalanan ve vahdet adına seminer ve bildiri dışında bir ilerleme kaydedemeyenlere ders olur temennisiyle...

Yine şu kıssa ashabın tutumuna örnek olması açısından önemlidir.

Yahya b. Ya'mer anlatıyor: *'Basra da kader konusunda ilk konuşan Mu'bed el-Cüheni'ydi. Ben ve Humeyd b. Abdurrahman, hacı ve umreci olarak yola çıktık. Dedik Allah Rasûlü'nün sahabesinden birilerini görsek de, şunların kader hakkında söylediklerini sorsak. Abdullah b. Ömer'le karşılaşmaya muvaffak olduk. Mescidin içinde ben sağına, arkadaşım soluna geçecek şekilde yanında durduk. Ben dedim ki 'Ey Eba Abdurrahman, bizim tarafmızda bir kavim ortaya çıktı. Kur'an okuyor ve ilim talep ediyorlar. Onlar kaderin olmadığını her şeyin aniden ve kendiliğinden geliştiğine inanıyorlar.' Abdullah ibni Ömer: 'Onlarla karşılaşırsan onlara haber ver. Ben onlardan, onlar da benden beridir.' Abdullah ibni Ömer yemin ediyor; 'Onlardan biri Uhud kadar altın da infak etse, kadere iman etmeden Allah bu infağı kabul etmez...'. Sonra meşhur Cibril hadisini aktardı.'* [16]

Verilen iki örnek de insanların siyasi ve itikadi olarak bölündüğü bir ortamda yaşanmıştır. Bir diğer ortak nokta; sahabenin Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hakkını her şeye takdim edip öyle davrandıklarıdır. Vahdet ve bütünlük adına itikadi ve ameli münkere susmayıp, razı olmadıklarını görüyoruz. Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* daha merhametli olup, müşriklere dahi merhametli olan, Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* daha fazla ümmetçi olup herkese 'gel' diyen, sahabeden daha müttaki olup dinin bütünlüğü ve mücadelenin selameti açısından vahdeti savunanların bu örnekler üzerinde düşünmesini umut ediyoruz.

Günümüzde vahdet çağrısı yapılan gruplara bir bakın! Hakimiyet hakkını Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* başkasına verenler, ümmet deyice sadece 'Filistin'i anlayanlar, sair topraklarda Müslümanları vuranlarla kardeşlik(!) ve dostluk(!) yapanlar, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hudutlarının çağa uymadığını düşünenler, sünneti inkar edenler, İslami bir yaşam tarzını 'aşırılık' görenler, Kur'an'ın değil evrensel ilkelerin 'bağlayıcı' olduğunu savunanlar, şeyhlerine dua edip, onlardan 'medet' umanlar, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* uykusunda, kendine kitap verip de, o kitabın Kur'an'a 'mukaddem' olduğunu iddia edenler, Yahudi ve Hristiyanları cennete sokup, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* misli ve dengi yokken 'vahdeti vücud' şenaatiyle onu her şey derekesine indirenler, Mevlana ve Muhyiddin İbni Arabi'leri 'kutsayanlar'...

Acaba sahabe vahdeti gündeme almamakla yanlış mı yaptı dersiniz! Çünkü cephe aldıkları insanlar bu zikredilenlerin onda biri kadar cürmü olmayanlardır. İçlerinden en şiddetle karşı çıkılanı, yalancı peygamberlere tabi olanlarıdır. Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* inkar etmemekle beraber başka bir şahsa vahiy geldiğini iddia etmişlerdi. Birçoğu da Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* Müseyleme gibilere 'vahiy geleceğine' dair haber verdiği söylenerek kandırılmıştı.

Bugün imamlarının masum olduğu, vahiy aldığı, hiçbir Peygamber ve meleğin onların seviyesine ulaşamayacağını iddia edenler... Veya Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* tüm sıfatlarını din büyüklerine verip, Allah *subhanehu ve teâlâ* adına yemin etmekten korkmayan ancak şeyhi adına yemin etmeye korkanlar, Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ne kadar isyan ederse çarpmasından(!) emin olan, ancak şeyhi ile ilgili olumsuz bir konuşmada şeyhin

16. Müslim

Bu konuyu gündeme alma nedenimiz, kutlu doğum(!) münasebetiyle yapılan etkinlikler ve bu etkinliklerde 'vahdet' kavramının tekrar gündeme gelmesidir.

orada bulunanları çarpacağına inanan ve o tarihten sonra yaşanan tüm olumsuzlukları şeyhin lanetine yoranlar... İnanmasa dahi mürtedlere sessiz kalanları, sahabe düşman edinmişken bugün her platformda müşriklerin yanında yer alan, akan her Müslüman kanında istihbarat paylaşımı, askeri anlaşmalar, ticari ortaklıklar ve uluslararası üyelik ve sorumluluklar(!) gereği ortak olanlar... Bu durumda ya sahabe vahdet meselesini anlamamıştı ya da bugün vahdetçiler başka bir bâtılı vahdet zannediyor.

4. İslam Dairesinde Olanlarla Birlik 'Sıdk' Şartıyla Kayıtlıdır

Yukarıda zikrettiğimiz üç madde vahdetin şirk ehliyle olmayacağının, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hakkı olan imanın, her şeyin önünde geldiğinin delili mahiyetindedir. Bununla beraber Müslümanların, münafık tabiatlı insanlara karşı dikkatli olması gerekmektedir. Münafıklık batini bir durumdur. Ancak içte gizlenen bu durum hadiselerle kendini belli eder. İslam'ın, münafıkların alametlerini başlık olarak veya yaşanan hadiselerde tutum ve davranış olarak vermesi bundandır. Müslümanlar bu tabiata sahip insanlara karşı dikkatli olsunlar. Bu tabiatta olan insanlar ancak, Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* döneminde olduğu gibi kontrol altında olsunlar diye Müslümanların hakim olduğu yerlerde yaşayabilirler. Müslümanlar adına karar alınacak istişari vahdet ortamlarında veya kontrol eden konumunda bulunmaları mümkün değildir. Günümüzde ise bunun aksi yaşanmaktadır.

Bunun için Allah *subhanehu ve teâlâ* *"Sadıklarla beraber olun"*[17] demiştir. Sözünde duranlar, inandığı gibi yaşayanlar, rahatlık anında ve zorluk anında safı belli olanlar, saf değiştirmeyenler, zorluk zamanında da rahatlık anında olduğu gibi önde olanlar, her daim Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* ve O'nun beraberliğini hatırlatıp Müslümanları hareket ve hizmete teşvik edenler... Sadık olanlar bunlardır.

17. 9/Tevbe, 119

"Ey iman edenler, Allah'tan sakının ve sadıklarla birlikte olun." [18]

Türkiye'de Vahdetçilik Oyunu

Türkiye, grupların vahdet kelimesini en çok dillerine doladığı ülkelerden biridir. Bu konuyu gündeme alma nedenimiz, kutlu doğum(!) münasebetiyle yapılan etkinlikler ve bu etkinliklerde 'vahdet' kavramının tekrar gündeme gelmesidir. Yazımızın girişinde beyan ettiğimiz gibi, 'Vahdet' kavramı İslami bir kavramdır ve İslami olan her kavram gibi köklü, içi vahiyle doldurulmuş, sınırları belirlenmiştir. Grupların edebiyatına ve mücadele şekillerinin değişmesine göre şekillenmesi düşünülemez. Dün Çeçen cihadına destek veriyorken farklı bir vahdet portresi çizip, bugün eklemlendiği siyasi partiye göre sınırları biraz daha genişlemiş bir vahdet anlayışı mı veya dün işgal edilmiş İslam toprakları ve müdafa cihadı söyleminden, bugün insan hakları ve sömürgecilik söylemine dönen ve buna bağlı olarak vahdet meselesini biraz daha sulandıranların vahdet anlayışı mı?

Ya da dün, gizli örgütlenme, açık davet, inkilabi bir mücadele metodu benimsediği için vahdet sınırları 'cemaate koşulsuz biat edenlerle' sınırlı olan bu kaydı kağıt üzerinde değil, diğer İslami grupları 'silahla tasfiye'ye kadar vardıran, ancak 'STK' olunca vahdet olunca(!) milyonları kapsayanların vahdet anlayışı mı!!!

Köklü olmayan vahdet anlayışı böyledir işte... Size ve durduğunuz yere göre şekil değiştirir. Ve her son halini verdiğiniz anlayış en doğru olanıdır. Hatta daha ileri gidip 'dün şartlar öyleydi öyle gerekiyordu, bugün böyle' diyecek kadar ipin ucunu kaçırma hakkına sahipsinizdir.

Oysa dün sizler o vahdet anlayışını savunurken başkaları sizin bugün savunduğunuz şekli, aynı gerekçelerle savunuyordu(!).

Vahdet kavramını İslam'ın istediği şekliyle ele almayanlar bu çelişkileri yaşamaya mahkumdur.

Vahdet kavramını hiçbir korku olmadan ele alanlara bakarsanız bazı ortak paydalarda buluştuklarına şahitlik edersiniz.

18. 9/Tevbe, 119

Tekfir meselesine putçuluktan daha şiddetle karşı olmaları

Tekfir şer'i bir hükümdür... Allah ve Rasûlü'nün vahdet kavramı gibi Müslümanların sahip çıkmasını istediği kavramlardandır. Ayrıca İslam'ın temeli ve aslı olan dostluk ve düşmanlık, Allah için sevip Allah için buğz etme, hak ile batılın ayrılması, temiz ile pisin ayrışması bu kavrama bağlıdır. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* iradesi temiz ile pis olanı, müşriklerle Müslümanın birbirinden ayrılmasını ister. Bunun için Rasûller yollamış, kitaplar indirmiştir, bunun için en sevdiği insanları türlü imtihanlara tabi tutmuştur.

"Bu, Allah'ın murdar olanı temizden ayırt etmesi; murdarı, bir kısmını bir kısmı üzerinde kılıp tümünü biriktirerek cehenneme atması içindir" [19]

"Allah, murdar olanı, temiz olandan ayırt edinceye kadar müminleri, sizin kendisi üzerinde bulunduğunuz durumda bırakacak değildir." [20]

Bu görevi gördüğü için Kitaba 'el-Furkan' denmiştir... Vahdet kavramıyla oyun oynayıp olabilecek en yüzeysel şekliyle onu gündem edinenlerin böyle bir derdi yoktur. Tek gayeleri merhametleriyle Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* razı etmek(!) olan bu insanlar, nedense Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* iradesiyle çelişirler. Siz onların tekfir kavramında Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* korktuklarını(!), tekfir ahkamının karışık olması(!) insanlara merhameti düstur edinmelerinden(!) dolayı uzak durduklarını ve birinci dereceden düşman edindiklerini mi düşünüyorsunuz? Allah *subhanehu ve teâlâ* hüsnü zannınızla sizi mükafatlandırsın.

Bu grupların çalışmasından ayrılmış olan insanlara sorun isterseniz, insanlığa rahmet olmak misyonunu rehber edinen ve bu saikle tekfirden uzak duranların, en aşırı tekfirciye rahmet okuttuğunu göreceksiniz! Veya onların çalışma yaptığı ve güçlü(!) olduğu sahada çalışma yapan ve çalışmaya onlardan sonra başlayanlara sorun bakalım(!) Çalışmaya sonradan başlayanların münafıklığı, birilerinin ajanı olduğu, onlara zarar dışında hiçbir gayelerinin olmadığını işiteceksiniz...

19. 8/Enfal, 37
20. 3/Al-i İmran, 179

Konuşmanın başında *'kalbini mi yarıp baktın'* hadisini şerh edenlerin, nasıl kalplere muttali olduğuna şahit olursunuz. Küfre giren insanlara, kafir diyenleri, onları ateşin bir derekesine hapsederken (haklı olarak) vahdet ve merhamet ehlinin onları münafıklıkla suçlayıp cehennemin en altına hapsettiklerine şahit olacaksınız.

Korkmak mı? Müslümanların giyim kuşamı ile dalga geçtiklerini, sünneti yaşatan insanları şaka konusu yaptıklarını, en açık kafiri tekfir etmezken çok rahat olduklarını göreceksiniz! Açık haram olan ve bin dört yüz yıldır haramlılığında icma olan birçok meselede şaz ve şüphelerle çok rahat hareket ettiklerini göreceksiniz.. Alimlerin konuşmakta çekindiği birçok meselede en cahil olanlarının dahi pervasızca konuştuğunu kah tarih, kah hadis ilminden konuştuklarını göreceksiniz... Korkularının, sadece Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* emri olan 'tekfir' hususunda ortaya çıktığına şahit olursunuz(!)

Ümmet anlayışları kotalıdır

Mevcut düzenin izin verdiği kadar ümmetçidirler. Popülist bir tarafgirlik arayışındadırlar. Örneğin, Filistin meselesini dillerinden düşürmezken, Afganistan, Çeçenistan, Irak, Cezayir vb. yerlere duyarsızdırlar. Belli grupların bayrak ve posterlerini gururla(!) taşırken, belli cemaatlerin adını anmayı dahi tabîlerine yasaklarlar. Çeçenistan bunun en güzel örneğidir: TC. Çeçenlere iyi bakıp, örtülü olarak da olsa

destek verdiğinde, Türkiye Çeçen cihadının hamisi, cemaatler Çeçen cihadının Türkiye koluydu! Çeçenistan'da saflar ayrılıp tevhid ön plana çıktı, kavmiyetçiler geride kalıp İslam ve hilafet talepleri yükseldi, Rusya ile Türkiye arasında bir takım anlaşmalar yapıldı, Çeçenler de, Çeçen cihadı da unutuldu. Hatırlamaları için bazı komutanların sokak ortasında şehit edilmesi gerekiyordu galiba!

Afgan cihadına 'bazı usul hataları' dolayısıyla mesafeli durduklarını söylerler. Usul hatası dediklerinde 'akaidi' dert ettiklerini düşünüp sevinmeyin, şehadet operasyonlarını ve eylemleri kast ediyorlar. Oysa aynısını Hamas yapınca 'kahramanlık' olarak duyuruyorlar. Hamas'ın füzeleri iftihar aracı oluyorken, Afgan mücahidlerin askeri eylemleri 'aşırı', 'mefsedet barındıran' ameliyeler olarak anılıyor.

Hamas 'Mescid-i Aksa' davasını savunuyor dediklerinde, mücahidler de 'Kabe'yi müşriklerden temizlemek ve İslam ümmetine iade etmek istiyorlar' derseniz; 'Kem küm, bunlar derin konular, burada kapatalım. Ortak müştereklerde anlaşalım'!!! derler.

Mücahidler Müslümanları öldürüyor dediklerinde, İran ve Hamas; biri sünnileri, biri demokrasiyi kabul etmeyeni tamamen Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hükümleri isteyenleri 'Mescitte katlediyor' derseniz; cevap: '...'

Vahdeti, nefsi ve bulunduğu konumu muhafaza üzere anlayanların anlayışı nefisleri gibi ma'lul ve hastalıklıdır. Vahdetten ziyade Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* sakındırdığı ve modernizmin gereği olan çoğulculuğu savunduklarına şahit olursunuz... Modernizm, hadiste ifadesini bulan 'vehen' hastalığının 'dünya sevgisi, ölüm korkusu'nun ta kendisidir. Ve buna mübtela olan ümmet, denizin üzerindeki çerçöp kadar fazla olsa da faydasızdır. İlkesiz, yüzeysel, vahdetle hedeflenen Rasûl'ün sakındırdığı 'vehen' hastalığını yani çoğulculuk ve kalabalığı yaygınlaştırmaktır.

Vahdet Adına Yaptıkları Hiçbir Çalışma Yoktur

Sürekli vahdeti konuşan, bunu dillerine pelesenk edenlere: 'Kaç grupla birleştiniz', 'Tüm imtiyazları terk edip hangi vahdetçi diğer vahdetçiye tabi oldu?' diye sorarsanız; 'Utanmıyorsan dilediğini yap' hadisinin canlı tefsirine şahit olursunuz. Çünkü ortada ne birleşmiş ne de aynı çatı altında toplanan tek bir yapı duymazsınız. Senede iki veya üç defa mutad, bir iki defa da gelişmelere göre düzenlenen mitinglerde kardeşçe(!) omuz omuza slogan attıklarını duyarsınız. Beraber etkinlik düzenlemeyecek kadar mağrur(!) grupların vahdet anlayışı budur işte... Çoğulculuktan ibaret kimsenin öbürüne ayak bağı olmadığı, hiçbir grubun diğerinin münkerine karışmadığı, herkesin kendi abisi, üstadı, şeyhi ve yöneticilerinin direktifleri doğrultusunda hareket ettiği bir çoğulculuk.

Ortak yayınladıkları ve küfre karşı tek ses(!) oldukları bildirileri vardır, anlata anlata bitiremedikleri... Halleri çelişkilerle doludur. Köksüzlükleri, yüzeysellikleri (ki başkalarını en çok suçladıkarı kavramlardır) onları bu çelişkilere düşürmüştür...

"Lakin insanların çoğu bilmezler." [21]

"Lakin insanların çoğu inanmazlar." [22]

"Lakin insanların çoğu şükretmezler." [23]

"Muhakkak size hakkı getirdik. Fakat çoğunuz haktan hoşlanmayanlarsınız." [24]

Genelde dünya, özelde Türkiye'de taşlar yerinden oynuyor. Üzerine ittifaklar kurulacak yeni alanlar açılıyor. Vahdet kavramı tekrar tekrar gündeme geliyor... Bu yazıyla her daim gündem olan ve gündem olmaya devam edecek bir konuya işaret etmek istedik. Allah *subhanehu ve teâlâ* Müslümanlara O'nun razı olduğu şekilde vahdeti gerçekleştirmeyi nasip etsin. Çoğulculuk ve menfaate dayalı birliktelik basiretsizliğinden ve çelişkilerinden muhafaza etsin.

---

21. 16/Nahl, 38
22. 13/Ra'd, 1
23. 40/Gafir, 61
24. 43/Zuhruf, 78

EBU NUSEYBE

Allah'ı Ne Kadar Tanıyorsun?

Kişi, Allah hakkında olan bilgisini her çoğalttığında, Allah hakkında korkusunu her çoğalttığında O'nunla muamelesi o oranda güzelleşir.

Geçen oturumumuzda, uzun sürecek oturumlarımıza dair kısa bilgiler sana vermiştim. Hayatımıza dair en önemli sorulardan birisini sormuştum: 'Allah ile nasıl muamele etmelisin?'

Evet… Bu soruya cevap kolay değil. Zira muamele edeceğin zatı bilmelisin. Herhangi bir girişimde bulunurken dahi yapacağımız işe dair bir malumat elimizde olması gerekiyorsa, Allah *subhanehu ve teâlâ* ile muamelemizin selameti için daha çok malumat sahibi olmamız gerekir.

O halde şöyle bir soru sormamız gerekli: Allah hakkında ne biliyoruz? Allah'ı ne kadar tanıyoruz?

İnsanların birçoğuna bu soruyu yöneltirsen, alacağın cevap çoğunlukla 'O yaratan, rızık verendir vs.' şeklinde olacaktır. Bunu zaten biliyorsun. Fakat Allah'ı tanımlayan ifadeler sadece bundan ibaret midir?

Kişi, Allah hakkında olan bilgisini her çoğalttığında, Allah hakkında korkusunu her çoğalttığında, O'nunla muamelesi o oranda güzelleşir.

"Allah'tan ancak âlim olan (derin bilgisi olan) kulları korkar" [1]

Peki Allah'ı ne kadar tanıyoruz? Allah'ın azameti, yüceliği hakkında ne söyleyebiliriz ki?

Allah *subhanehu ve teâlâ* zatının hakikatini ancak kendisi bilen, semada olandır. Allah'ın azameti, büyüklüğü, yüceliği hakkında ne söyleyebiliriz ki? O'nun şu dünyada gözle görülmemesi en yüce olması için yeterli değil mi?

Düşün! En güçlü bedenler dahi ona bakamamaktadır. Bununla beraber Allah *subhanehu ve teâlâ* kendisini sevenlerin onu görmeyi arzuladığını bilmektedir. Çünkü Allah'ı sevenler onun hakkında birçok şey işitmiş, onun cemali, azameti ve sıfatları hakkında bir çok şey öğrenmişlerdir. Şimdi ise onu, onun cemalini görmeyi arzulamaktadırlar. İşte bu sebeple Allah *subhanehu ve teâlâ* onların bedenlerini kıyamet gününde kuvvetlendirecek, onlara kendi zatını görmelerini sağlayacak gücü verecektir.

Peki neden? Çünkü bu bedenler onu görme lezzetine yok olmadan varsınlar diye. Çünkü onlar yüce ilahın önünde zayıftır. Allah kemal

1. 35/Fatır, 28

sıfatları ile sıfatlanmıştır. Bu sıfatlar ise ne başkalarında ne de başka bir yerde mevcuttur. Yaratılanların ise yaratana sadece isim yönünden benzeyen sıfatları vardır. Örneğin, Rabbimiz Hayy'dır. Yani kamil bir hayatı vardır. Yaratılanın da hayatı vardır fakat bu Allah'ın hayatı gibi kamil değildir. Bu iki çeşit arasında hiçbir zaman bir benzerlik, hatta bir yakınlık dahi söz konusu değildir. Mahlukun tek bir sıfatı dahi yaratana benzemez. Peki Allah'ın sıfatlarına hiçbir sıfat benzemiyor ise Allah kimdir?

Allah… Tüm mahlukatın ilahı… Yaratılanlar için ondan başka bir ilah asla bulunamaz. Tüm mahlukatın işlerini düzenleyen ve bununla beraber kendisine bir yardımcı da gerekmeyen bir zattır Allah. Allah *subhanehu ve teâlâ* yarattığı ilk insandan, dünyanın sonuna kadar onlara tek rızık veren, onlara tek sahip olandır. Bu sıfatlarını da yine o bize öğretip, bildirdi. Fakat Allah'ın bizlere bildirmediği, bizim de öğrenmediğimiz ve hiç kimsenin bilemeyeceği sıfatları vardır. Allah bunları yanındaki gayb ilmine ayırmıştır.

Allah… Tüm mahlukatın ilahı… Yaratılanlar için ondan başka bir ilah asla bulunamaz. Tüm mahlukatın işlerini düzenleyen ve bununla beraber kendisine bir yardımcı da gerekmeyen bir zattır.

Evet, Allah'ın büyüklüğünün, hakikatinin tümünü hiç kimse bilemeyecektir. Zira zatının hakikatini ancak kendisi bilir. Tıpkı göz gibi. Göz, sınırları olan bir uzuvdur. Belirli bir mesafeden öteyi de göremez. Kulak da bunun gibidir. O da belli bir mesafeden ötesini duyamaz. Akıl da böyledir. Ancak belirli, muayyen şeyleri kavrayabilir.

Akıldan daha büyük şeyler olmasına rağmen Allah'ı tahayyül dahi edemez. Kıyamet günü O'nu görmeden önce herhangi bir kimsenin onu görmesi de mümkün değildir.

"Hiçbir şey onun gibi değildir. O işiten ve bilendir" [2]

Evet kardeşim! Hiç kimse tahayyül dahi edemez! Bununla beraber Allah, tahayyül edilen her şeyin zıddınadır. Hatta insan yüz yıllarca hiçbir şey yapmayıp, sadece Allah'ı düşünse bile bunu başaramayacaktır. Ulaştığı tüm sonuçlar, tüm düşünce ürünleri bile Allah'ın hakikatinden fersah fersah uzaktır. Kurgular, düşünceler ayrı bir vadide, hakikat ise başka vadidedir. İşte bundan dolayı azamet ve yücelik onundur. O'nu tasavvur ve tahayyül ne mümkün!

Bugüne dek Allah'ı hiç kimse yeterince övemedi! Bu yüceliğine denk olan hamd ve şükrü de yerine getiremedi. Peygamberler, Melekler ve tüm yaratılanların sözleri ve fiilleri ile şükretmeye, hamd etmeye, övmeye çabalayan herkes Allah'ın hak ettiği övgüye sadece yaklaşabilirler. Sadece Allah'ın kendi zatını övmesi onun azametine, yüceliğine yeterli gelir.

Biliyor musun kardeşim, Allah *subhanehu ve teâlâ* kendi yüce zatını övdüğünde, buna karşılık olarak; tüm insanlığın, tüm yaratılanların, Cibril'in, İbrahim'in, Rasulullah'ın, tüm peygamberlerin, sıddıkların, şehidlerin, salihlerin, ilk yaratılan insandan ölen son insana kadar ibadetlerin tümünü toplasak, sonra kat kat katlasak ve Allah'a sunsak, ne yeterli olacak, ne de Allah'ın güzel sıfatlarından bir tanesine ulaşacaktır.

Başını rükudan, secdeden kıyamete dek kaldırmayan, tesbih eden, ibadet eden ve kıyamet kopunca da 'Seni noksan sıfatlardan tenzih ederiz. Sana hakkıyla ibadet edemedik' diyen melekler de var.

Evet kardeşim! Allah'a and olsun ki böyle.

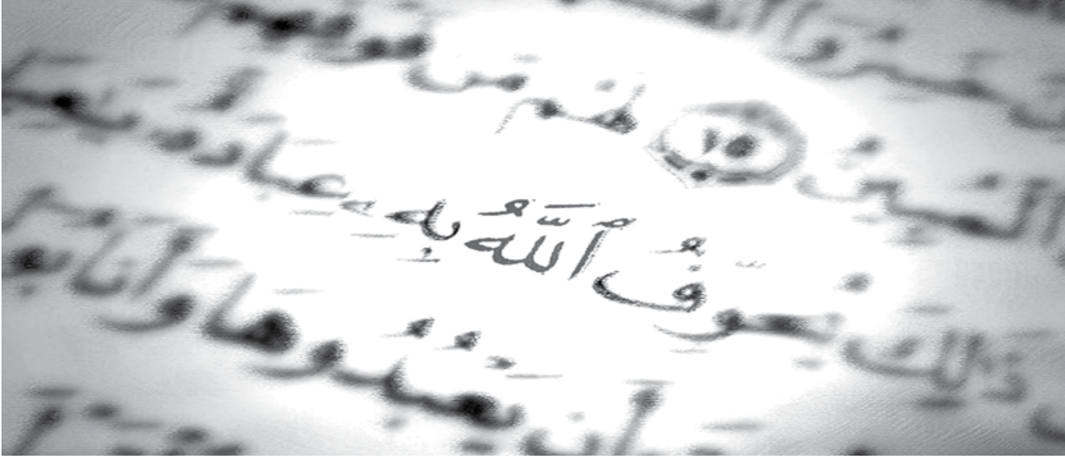
"Onlar Allah'ı hakkıyla tanıyıp bilemediler. Kıyamet günü bütün yeryüzü O'nun tasarrufundadır. Gökler O'nun kudret eliyle dürülmüş olacaktır." [3]

O halde üstünlük ona aittir. Namazlarımızı da eksik yapmamıza, bazen de riya karıştırmamıza rağmen, O bunu kabul ediyor. Bu ibadetleri günahlarla geçirip, üzerine başka günahlar da eklememize rağmen Allah bize fazlını gösterip, sadece onun için yapılan ibadeti yine kabul ediyor.

Düşün! Yaptığımız ibadetlerin ona hiçbir faydası olmadığı gibi, bizim ibadetlerimize de ihtiyacı yok!

2. 42/Şura, 11

3. 39/Zümer, 67

Peki kimin, kime ihtiyacı var?

Tabi ki biz aciz kulların… O'na ibadet etmeye ne kadar ihtiyacımız var! İbadetleri yaptığımızda ise, bizlerin faydasına olacak, bizlerin cennete girmesini sağlayacak ve ebedi mutluluğu derinliklerimizde hissedeceğiz. Allah ise, bizden hiçbir şey istifade etmeyecektir. Bizim ona fayda vermemiz ne mümkün! O hiç kimseye muhtaç olmayan, biz ise ona muhtaç olanlarız.

Bunun yanında O, bize ikram ediyor, yol gösteriyor, biz bir şeye muhtaç olduğumuzda veriyor, ondan istememizi seviyor ve ne kadar çok istersek, bizleri de o kadar çok seviyor. Çünkü onun sevgisi Kerem sahibi olmasından olup, bu da akılların tasavvurunun üstündedir. Bu yaptıkları, Allah'ın fiillerinin güzelliğinden olup, fiillerinin güzelliği ile zatının güzelliğini toplamasıdır.

El-Cemil

Evet kardeşim, eğer yüce ilahımızı 'Rabbimiz kimdir?' diye tekrar soracak olursan, 'O ibadet ettiğimiz El-Cemil olan bir zattır' derim.

El-Cemil olan, en güzel olan ilahımız… Kâinattaki en güzel olan, şüphesiz ki Allah'tır. Bu yüzden Allah zatını El-Cemil diye isimlendirmiştir. Güzel olan ve güzeli de sevendir. Tıpkı Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* dediği gibi…

O'nun cemaline delil olarak, tüm varlıkların, insanlığın, bitkilerin, hayvanların güzel yaratılışları yeter bile. Bunların hepsi cemalinin bir eseridir. Çünkü o fiil olarak da El-Cemil'dir.

Kardeşim, şunu bilmelisin ki Allah'ın bu güzelliğinden dolayı cennet ehline olan en büyük nimeti de onlara kendi cemalini göstermesidir. Cennette Rabbini gören kimseler de onun cemali gibisini görmemişlerdir.

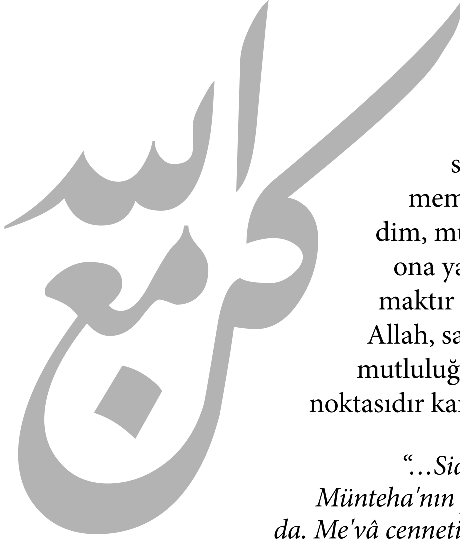
"O gün pırıl pırıl yüzler vardır ki onlar Rablerine bakarlar" [4]

Subhanallah! En yüce nimete bak kardeşim. Sadece O'na bakmak dahi yetecek. O'na bakan her kimse bundan dolayı mutlu olacak ve hayatında ebediyen duymadığı bir sevinç yaşayacaktır. Bu mutluluğu yaratan yine O'dur. Buna binaen kendisine gelen, huzuruna yaklaşana lütfedecek, kendisinden uzaklaşana ise de asla bir şey vermeyecektir. O'na yaklaşmayı çoğaltmak, mutluluğu da çoğaltmak demektir.

Bak kıymetli kardeşim, bundan dolayı Allah *subhanehu ve teâlâ* yedinci katta olan cenneti kendisine yakın kılmıştır. Zira orası mutluluğun, saadetin merkezidir. Cennetteki derecen ne kadar yükselirse, Rabbine yaklaşman da o kadar çok olacaktır.

Peki bu yükseliş sence ne zamana kadar? Tabi ki cennetin en yüksek merhalesine yükselene kadar… Orası neresi biliyor musun? Firdevs… Firdevs-i Âlâ… Nebiler ve Rasûller ile birlikte olunan en çok mutlu olunan, en güzel yer! Bir de oranın çatısı var. Bunun ne olduğunu öğrenince oraya olan rağbetinin, şevkinin artacağına inanıyorum. Oranın üstü Rahman'ın Arşı!

4. 75/Kıyame, 22-23

Evet, sana dememiş miydim, mutluluk ona yakınlaşmaktır dwiye? Allah, saadetin, mutluluğun son noktasıdır kardeşim.

"...Sidretü'l-Münteha'nın yanında. Me'vâ cenneti onun (Sidre'nin) yanındadır. O zaman Sidre'yi kaplayan kaplamıştı." [5]

Şimdi bir de kulların tarafına bakalım. Allah'ın tüm bu azameti, yüceliği ve celaline rağmen yine en çok isyan edilen, en çok karşı çıkılan, en çok yüz çevrilen, en çok hükmü terkedilen yine Allah'tır.

Sözün bittiği yer de bu olsa gerek... Şu yeryüzünde Allah'tan daha çok isyan edilen bir kimse gördün mü? Arasan da bulamayacaksın. İnsanlara onca nimet veriyor, onları yedirip, içiriyor, hastalandığında afiyet veriyor. Çünkü onlara karşı Halim, isyan edenlere karşı Sabur'dur. O kendi yüce zatını Sabur diye isimlendirmiştir. Bununla beraber herhangi bir günahkar kul Allah'a tevbe edip, ona döndüğü zaman, O *subhanehu ve teâlâ* bundan dolayı sevinir. Sevinci ise, kulun Allah'a dönmesinden dolayı olan sevincinden daha fazladır.

Nasıl olur da kul Allah'a muhtaç olduğu, Rabbinin de kulundan müstağni/muhtaç olmadığı halde Allah kulunun kendisine dönüşüyle sevinip, ona ikram ediyor.

Sahibi olan bir köle efendisine yakın olması, ona sevgi beslemesi, onun razı olması için çabalaması şaşılacak bir şey değildir. Zira asıl olan budur. Fakat şaşılacak olan şey, Efendi kölesine sevgi besliyor, onu çeşitli nimetlerle, hediyelerle sevindiriyor, köle ondan yüz çeviriyor, uzaklaşmakta ısrar ediyor, yaptığına pişman olmuyor, tevbe etmiyor, bununla beraber ihtiyacı için elleri Allah'a kaldırdığında Allah ona istediğini vermemekten haya ediyor... Subhanallah!

Evet kardeşim! Rabbimiz... Güzel olan Rabbimiz kendisinden bir şey istendiğinde haya ediyor.

İşte bu bizim ilahımız... Ondan başka bir ilah nasıl isteriz? Neden gökte ilah olanı yerdeki kokuşmuş olan sahte ilahlara değişelim? Neden onun pak kanunları, pak şeriatı varken şu kokuşmuş, koktukça mide bulandıran, yeryüzünün en büyük fitnesi demokrasiye doğru gidelim? O'nun dinini kendisine etiket yapıp, demokrasi pisliği ile harmanlayıp da insanlara sunan zavallı yaratıkların peşinden neden gidelim?

Yeniden gözden geçir konuştuklarımızı. Allah mı hayırlı, yoksa ilahlık taslayan zavallı cehennem odunları mı?

Biz Rabbimizi tercih edenleriz. Şüphesiz o tüm yüce sıfatları ile yüce arşından bizleri izliyor. O halde bu azameti, celali ve eksiksiz sıfatları olan Rabbimiz ile muamelemizi güzelleştireceğiz. Kıyamet gününde onun rahmetine, mağfiretine ulaşmak için...

Allah ömür verirse, bir sonraki oturumumuzda 'Allah sana merhamet ettiğinde O'nunla nasıl muamele etmelisin?' konusuna değinelim.

Duamızın sonu; Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun.

Kardeşin 'Ebu Nuseybe'

5. 53/Necm, 14-16

Enes Yelgün

-5- Genel Olarak Arapların Durumu

Arap cahiliyesinde olduğu gibi evlerin girişlerinde salih zatların temsilleri yok artık. Ama raflarda, herhangi bir sorunda Allah'ın Kitabı ve Peygamberin sünnetinden önce bakılacak külliyatlar var. Kimlerin mi? Tabi ki Allah adına konuşan ama O'nun dinine muhalif fikirleri yayan o 'hatasız kulların!'

Arap yarımadasında birçok din mevcut olmakla beraber, genel olarak putperestlik hakimdi. İbrahim'in *aleyhisselam* çağrısına uyan Arap kabileleri Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinine girmişler, fakat zamanın ilerlemesi ile bu nimetin şükrünü eda etmeyi unutup doğru yoldan sapmışlardı.

Arapların, putları Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ortak koşmaları uzun bir sürecin sonunda gerçekleşti. Bu sürecin baş aktörü ise Amr Bin Luhay'dı. Peygamberin *sallallahu aleyhi ve sellem* doğumundan çok önceleri yaşamış olan Amr, hem kendi kavmi, hem de Arap kabileleri tarafından el üstünde tutulan biriydi. Çünkü insanlara iyilikle muamele eder, aynı zaman da onların misafirperverlik, cömertlik, yardımseverlik gibi ahlaklar ile ahlaklanmalarını isterdi.

Amr, insanlara sadece bu tür şeyleri anlatmakla yetinmedi. Peygamberlerin ve ilahi kitapların diyarı olarak bilinen Şam bölgesine gitti. Orada insanların putlara birtakım ibadetler sunduklarını gördü. Mekke halkı Amr'ı, Şam dönüşü karşıladıklarında, onun yanında bazı taşlar olduğunu farkettiler. Amr Bin Luhay, Şam ehlinin onlara nasıl ibadet ettiklerini anlattıktan sonra aynı şekilde Mekke halkının da putlara ibadete başlamalarını söyledi. Bu çağrıya, önce Mekkeliler sonra da diğer Arap kabileleri hızlı bir şekilde karşılık verdiler.

NOTLAR

Hamd Allah'a, Salat ve Selam O'nun Rasûlü'ne olsun.

Arap toplumundaki dinler ve ibadetler siyer okumalarımızda tafsilatı ile karşımıza gelecek. Zaten 'Siyer nedir?' sorusuna verilebilecek en kapsayıcı cevap da: 'Siyer tevhid ve şirk mücadelesi tarihidir' olacaktır.

Siyerde sadece tevhid anlatılmakla yetinilmemiş, aynı oranda şirkin nitelikleri de insanların gözünde canlandırılmıştır. Mücrimlerin, yanlış yapanların yolu açık bir şekilde ortaya çıkmadan, sadık davetçilerin çağrısı da netliğe kavuşamayacaktır zaten.

Bu itikadi ve ameli buhranın tafsilatını daha sonra görecek olsak da, risalet öncesindeki durumun zihnimizde canlanması açısından bazı noktalara değinmekte fayda bulunmaktadır.

Her dönemin kendine has inanış biçimleri mevcuttur. Kimi dönemlerde kavimler ağaçlara, hayvanlara, kimi zaman „„da insanlara ilah gözüyle bakmışlardır. Bazen de Arap cahiliye-

sinde olduğu gibi taştan ve tahtadan yaptıkları putlara, ya da bazı gök cisimlerine ibadete yönelmişlerdir. Şeklî bu farklılık bizi yanıltmasın! Çünkü insanları bunlara sürükleyen amiller genellikle aynıdır ve birkaç başlık altında toplanır.

Bunlardan en önemli iki tanesi ise, taklitçilik ve heva-hevese tabi olmadır. Hiçbir şirk yoktur ki; bu ikisinden biri onu ortaya çıkartmış olmasın. Eğer biz bu noktaları anlarsak her dönemde farklı şekillerde ortaya çıkan şirki tanımlamakta zorlanmayız. Böylece inancımızı netleştirir, saflarımızı sıklaştırırız.

A. Taklitçilik

Kur'an'ın '*Atalara uyma*' diye özetlediği taklitçilik kavramı, daha geniş tanımı ile şöyledir: İnsanın, bazı şahısların ya da toplumun düşünce ve fiillerini sorgulamadan kabul etmesi.

Elbette Arap cahiliyesinde olan bu durum iki-üç günlük bir meselenin sonucu değildi. Bilakis insanları taklitçiliğe sürükleyen bir çok sebebin olgunlaşması bu tabloyu ortaya çıkartmıştır. Zaten bu nedenler tek tek irdelendiğinde, cahiliyelerdeki taklitçiliğin ne kadar köklü olduğu daha rahat anlaşılacaktır.

İnsanları Taklitçiliğe Yönelten Etkenler

1. Bazı Zatları Övme Ve Yüceltmede Aşırıya Gitme

Putların Mekke'de ve oradan da diğer Arap kabilelerinde yayılmasına neden olan Amr Bin Luhay'ı düşünelim! Eğer bu adam kavminin reisi, insanlara iyilik yapan ve onlara da yardımseverlik, misafirperverlik, cömertlik gibi güzel hasletleri vaaz eden birisi değil de sıradan bir arap olsa ne olurdu?

Biraz daha ileri gidelim: Amr, içinde bulunduğu toplum tarafından dışlanan ve eleştirilen biri olsun. Bu haliyle Şam'dan getirdiği putları Mekkelilere ilah diye tanıtsa kim ona itaat ederdi? Çağrısına kim kulak verirdi? Hiç kimse!

İşte şeytan bu durumu, insanoğlunun ayaklarını kaydırmak için uğraştığı asırların sonunda tecrübe etmişti. Şöyle dedi kendi kendine: 'Tüm insanlarla tek tek uğraşmak işimi zorlaştırıyor. Ben bazı zatları, toplumların gözünde 'yanlış yapmaz adam' pozisyonuna geçirteyim. Sonra da onları ya da onların en sadık takipçileri olarak gözüken kişileri saptırayım. Böylece onlara uyan herkesi yoldan çıkarmış olurum.'

Bu projeyi bilebildiğimiz kadarı ile hayata geçirmek için bulabildiği ilk alan Nuh'un *aleyhisselam* kavmi oldu. Ona iman eden bir grupla beraber Allah *subhanehu ve teâlâ* onları, tufandan kurtarınca, artık yeni bir hayat başladı. Nuh *aleyhisselam* ile beraber onca çile çekmiş ve iman üzerine sebat edebilmiş bu salih zatlar, ecel gelince teker teker Rabb'lerine kavuştular.

Geride kalanlar ise dinlerini öğrendikleri bu yegane insanları, onları göremeyen sonraki kuşaklara anlatmaya başladılar. Nesiller birbirini kovaladıkça anlatılan şeylerin içeriği değişti. İlk başlarda bu salih zatların itikatları ve amelleri örnek gösterilerek Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dini anlatılıyorken, sonraki kuşaklar sadece bu zatların hayatlarını ve faziletlerini dinlemekle yetindiler.

Sapıtmanın ikinci adımında ise, şeytan devreye bambaşka birşey soktu. Artık sadece hayatları, menkıbeleri, olağanüstülükleri anlatmak yeterli olmuyordu. Bu zatlar hayatın her alanında olmalıydı. Her an onları müşahade etmeli, böylece Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* hatırlamalıydılar. Bunu da, onların tasvirlerini, heykellerini yaparak şehrin en işlek yerlerine, daha sonra da evlerine yerleştirmeye başlayarak gerçekleştirdiler. Nuh Suresinde geçen putların hepsi işte bu salih zatların adlarıdır.

Şeytan bu süreci yönetirken kendi dostlarına, şirk içerikli inanç ve ibadet çeşitlerini ilham ediyordu. Bunlar insi şeytanlar tarafından halka ulaştırıldığında kaynak olarak gösterilen yer belliydi: 'Şu salih zat öyle söyledi, falan mübarek insan böyle yapardı.' cevabın içerinde asırlardır 'yanlış yapmaz' diye zihinlere kazınan zatların adları geçince artık sorun kalmıyordu. Taklitçilik projesi acı meyvesini vermeye başlamıştı bile!

Bu topluma, aralarından Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hidayet ettiği azınlık 'Ama Allah sizin dediğiniz gibi demiyor' dediklerinde cevap Kur'an'da geçtiği şekliyle hazırdı:

"Biz babalarımızı bir din üzerine bulduk. Biz-

de onların izlerinden gitmekteyiz." [1]

Şahısları, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* çizdiği sınırların dışına çıkacak şekilde övmek, taklitçiliğin temelidir. Geçmişte olduğu gibi günümüzde de davetçiler bu kör taassubla mücadele etmektedirler.

Ne var ki işleri geçmişe göre daha zor! Çünkü bu konuda günümüz cahiliyesi Arap cahiliyesinden bir yönden ayrılıyor. Arapların taptıkları ve onlara '*uyarız*' dedikleri zatların birçoğu gerçekten salihti. Bugün ise din adına konuşmuş, binlerce insanı peşinden sürükleyen belamları '*salih*' sıfatı ile tanımlamaktan Allah'a sığınırız.

Böyle olunca, eski cahiliyelerde salih zatları yüceltenlere: 'Ama bu zatlar sizin onlara yaptığınız ibadetleri ya da onlara dayandırdığınız şeyleri kabul etmiyorlar. Onlar sadece tek olan Allah'a ibadet etmeye çağıran insanlardı' denilebiliyordu. Ya şimdi? Davetçi artık bugün 'sorgulanamaz insanlar'ın aslında mübarek falan olmadıklarını anlatmakla işe başlamak zorunda kalıyor.

Şeytanın, insanlığın topluca ayağını kaydırmak için uyguladığı bu yöntem her dönemde yeni versiyonları ile karşımıza çıkıyor. Ama temel mantık aynı!

Artık kimse kanaat önderi olarak gördüğü kimsenin putuna secde etmiyor. Fakat onu 'Ne söylerse söylesin, muhakkak bir bildiği vardır' diyerekten zihninde putlaştırıyor.

Arap cahiliyesinde olduğu gibi evlerin girişlerinde salih zatların temsilleri yok artık. Ama raflarda, herhangi bir sorunda Allah'ın Kitabı ve Peygamberin sünnetinden önce bakılacak külliyatlar var. Kimlerin mi? Tabi ki Allah *subhanehu ve teâlâ* adına konuşan ama O'nun dinine muhalif fikirleri yayan o '*hatasız kulların*'!

'Kuran ve sünnete niye bakmıyorsunuz?' diye sorunca bu taklitçilere, cevap hazır 'Zaten bu külliyatlarda onları açıklıyor.'

'*Ama Kur'an ve hadiste böyle geçmiyor. Selef o zatın anladığı gibi anlamamış bu dini*' denilince

de '*Bu kadar kitap yazmış adamdan daha mı iyi bileceksin*' cevapları(!) ile kestirilip atılıyor.

Örnekler bununla da sınırlı değil! Arap cahiliyesini günümüze birebir kopyalamaya çalışanlar da var. Evlerinin, işyerlerinin duvarlarını; derneklerinin, vakıflarının ve parti binalarının girişlerini; şehrin en işlek veya yüksek yerlerine ilahlarının büstleri ve resimleri ile donatıyorlar. 'Bir an onsuz olursam ne yaparım' endişesi ile şeyhlerinin fotoğraflarını sürekli yanlarında taşıyanlar da Arap cahiliyesini bile geride bırakma başarısını(!) gösteren sınıfa dahil oluyorlar.

Davetçinin böyle bir tablo ile karşılaştığında yapması gereken şey, anlattığı itikadi ve ibadi meseleyi daha fazla delillendirmek değildir. Çünkü karşı tarafın problemi delillerle değil. Delili söyleyen zatla! O yüzden bu tip olaylarda yapılması gereken ilk şey Peygamberin dahi bir beşer olduğunu, bu durumun kendisi tarafından defalarca dillendirdiğini, hata yaptığı için Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* onu Kur'an'da tekrar tekrar uyardığını taklitçi zihniyetin mensuplarına anlatmaktır.

Cennette en üst bir makamda bulunan bir Peygamber dahi hata yapabiliyorsa, günde kaç rekat namaz kılarsa kılsın, ne kadar gözyaşı dökerse döksün, kaç cilt kitabı olursa olsun fark etmez her insan hata yapabilir.

Böylece taklitçiliğin ilk nedeni olan 'İnsanları Övmede Aşırıya Gitme' başlığını bitirmiş olduk. Diğer yazımızda kalan iki sebebi izah etmeye çalışacağız inşaallah.

Duamızın sonu Alemlerin Rabbi olan Allah'a Hamd'dır.

Devam Edecek

1. 43/Zuhruf, 22

Özcan Yıldırım

İslami Durgunluğu, **İslami Harekete Dönüştüren Şuur: Uhuvvet**

-3-

Esaret, açlık ve hastalık... Üçü de insanın başına gelebilecek olan bir durum olmakla birlikte, ortak vasfı da acziyettir. Kardeşimizin içinde bulunduğu bu durumu gidermek için gösterilen çaba ise, acziyet ve terk edilmişlik hissini hafifletecek, kardeşlik damlalarını yüreğine serpmeye vesile olacaktır.

Uhuvveti sevgi ile oluşturduktan sonra, bir takım yükümlülüklerimizin olduğunu bilmeliyiz. Zira insan fıtrat olarak tecridi bir yaşam süremez. Sosyal bir varlık olduğu için kendisinin dışında olan diğer insanlarla hayatın herhangi bir alanında bir arada bulunmaktadır.

İslam, inanca yönelik temel prensiplerini bizlere açıklarken bunun yanında sosyal hayata yönelik prensipleri de göz ardı etmemiştir. İslam'ın bu yönü atıl bırakmadığının en açık göstergesi ilgili naslardır. Zira tüm insanlara yönelik olan hukukların dahi çiğnenmemesi gerektiğini yine söz konusu naslar bize bildirmiştir. Bu haklar genel olduğu için burada herhangi bir inanç ayrımı yoktur. Hatta İslam bu genel hakların bazısını imanın şubelerinden saymıştır. [1]

İslam bu genel sosyal hakların yanında müminlere yönelik olan sosyal ve dini hakları da belirlemiştir. Müslümanlara yönelik olan bu hakları yerine getirmek, herkesin ehemmiyet gösterip, idame ettirmeye gayret etmesi gereken bir meseledir.

Bugün biz Müslümanların bu haklara her riayet edişimiz ile beraber bu dinin sancağını kaldırmak için atılan adımlar da peşi sıra gelecektir. Atacağımız her samimi adım, içselleştireceğimiz her dert, ihlasla yoğrulmuş her amel, bizlere nusretin ışıklarını yansıtacaktır.

Şunu unutmamak gerekir ki, Müslümanların üzerimizde bir dizi hakları vardır. Bunları öğrenmekten ziyade, pratize ederken bu öğretileri canlı canlı gözlerimizin önüne getirmeliyiz. Zira insanın en büyük afeti nisyandır. Nisyan ise kişinin kulluğunu, sorumluluğunu unutturup, Allah *subhanehu ve teâlâ* ile bağlarını da zayıflatır.

Müslüman kardeşim, her ne kadar söylenen sözler, yapılan hatırlatmalar aynı olsa da bizlere düşen bu öğretilere ihsan ile itisam etmek, yüreklerimizde tecdidini yapmaktır.

Müslümanın Müslüman Üzerindeki Hakları

Bu haklar, ülfet bağlarını sağlamlaştıran kaidelerdir. Bizler, Allah ve Rasûlü'nün belirlemiş olduğu bu hakları okurken nefsimize bir dakikalığına dönüp soralım ve nefsimizi sorgu sandalyesine oturtalım: 'Bu hakları ve adapları ne kadar yerine getiriyorum?', 'Getirirken itina gösteriyor muyum?', 'Göstermiyor isem, beni

1. Yoldan eziyet verici şeyleri kaldırmak gibi.

buna iten amil nedir?'. Hadis kaynaklarında geçen meseleleri her okuyuşumuz, bilgi deposuna birkaç cümle eklemek, eski bilgilerin tozlarını kaldırıp yenilemek, genel kültür ve muhabbet malzemesi yapmak olmamalıdır. Bilakis, her bir bilgi bizleri donuklaşmış hücrelerimizi ihsan ile özdeşleşmiş amellere doğru sürüklemelidir.

Selamı Yaymak, Hasta Olduğunda Ziyaret Etmek, Öldüğünde Cenazesine Katılmak, Aksırdığında Dua Etmek

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bizleri teşvik ettiği meselelerden birisi de selamdır. Zira bu, cennetin anahtarını elde etmemizi sağlayan unsurlardan birisidir.

"Aranızda selamı yayın, fakirleri doyurun ve insanlar uykuda iken ibadet edin. Böylece selametle cennete girersiniz." [2]

"Rahman'a ibadet edin, yemek yedirin, bol selam verin ki selametle cennete giresiniz!" [3]

Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* emrettiği, ısrarla yapmaya teşvik ettiği, insanın merhamet kanatlarını kardeşine açmasının göstergelerinden birisi de hiç şüphesiz ki hasta ziyaretidir. Günümüzde ise -Allah'ın rahmet ettikleri müstesna- adeten ve ayıplanmamak için yapılan amellerden birisidir. Kardeşlik hukukunun gereği olarak yapılan hasta ziyareti, hangi sebeple olursa olsun kısa bir an da olsa yapılması gerekir. Kalp inceliğinin göstergesi, cennet bahçelerine atılan adımlardan birisi hasta ziyareti ise, yüzünü cennete yöneltmiş, rağbeti, hırsı bu yöne akan bizlerin bu sünneti yeniden ihya etmesi gerekir.

"Esirleri esaretten kurtarın, açları doyurun, hastaları ziyaret edin" [4]

Esaret, açlık ve hastalık… Üçü de insanın başına gelebilecek olan bir durum olmakla birlikte, ortak vasfı da acziyettir. Kardeşimizin içinde bulunduğu bu durumu gidermek için gösterilen çaba ise, acziyet ve terk edilmişlik hissini hafifletecek, kardeşlik damlalarını yüreğine serpmeye vesile olacaktır.

2. Tirmizi
3. Tirmizi
4. Buhari

"Bir müslüman, hasta olan bir müslüman kardeşini sabahleyin ziyarete giderse, yetmiş bin melek akşama kadar ona rahmet okur. Eğer akşamleyin ziyaret ederse, yine yetmiş bin melek onun için sabaha kadar istiğfar eder." [5]

Hasta ziyareti yapan kimse, Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* sevdiğini, ona doğru gittiğini, ona ihlaslı bir kul olduğunu gösterir.

Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* rivayet edildiğine göre Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Allah Teâlâ kıyâmet gününde şöyle buyurur:

- "Ey Âdemoğlu! Hastalandım, beni ziyaret etmedin." Âdemoğlu:

- Sen âlemlerin Rabbi iken ben seni nasıl ziyaret edebilirdim? der. Allah Teâlâ:

- "Falan kulum hastalandı, ziyaretine gitmedin. Onu ziyaret etseydin, beni onun yanında bulurdun. Bunu bilmiyor musun? Ey Âdemoğlu! Beni doyurmanı istedim, doyurmadın" buyurur. Âdemoğlu:

- Sen âlemlerin Rabbi iken ben seni nasıl doyurabilirdim? der. Allah Teâlâ:

- "Falan kulum senden yiyecek istedi, vermedin. Eğer ona yiyecek verseydin, verdiğini benim katımda mutlaka bulacağını bilmez misin? Ey Âdem oğlu! Senden su istedim, vermedin" buyurur. Âdemoğlu:

- Ey Rabbim! Sen âlemlerin Rabbi iken ben sana nasıl su verebilirdim? der. Allah Teâlâ:

- "Falan kulum senden su istedi, vermedin. Eğer ona istediğini verseydin, verdiğinin sevâbını katımda bulurdun. Bunu bilmez misin?" buyurur." [6]

Allah *subhanehu ve teâlâ* hasta ziyaretinin önemini bizlere gösterirken aynı zamanda bunu kendi yüce zatını ziyaret ile bir tutuyor. Durağan kalplerimize bu bile yeterli değil mi?

İmam Şafii *rahimehullah* güzel şiirlerinin birisinde şöyle demektedir:

5. Tirmizî, Cenâiz 2
6. Müslim, Birr

'Dostum hastalandı hemen ziyaret ettim,

Ona endişelendim ben de hasta oldum.

Dostum da geldi beni ziyaret etti,

Yüzüne bakınca da âfiyet buldum.' [7]

Kardeşimizin vefatında ise cenazesinin arkasından gitmek, onun üzerimizdeki genel haklar kapsamındadır.

Berâ İbni Âzib'den *radıyallahu anh* rivayet edildiğine göre şöyle dedi: '*Rasulullah bize, hasta ziyaretini, cenazenin arkasından gitmeyi, aksırana 'yerhamükellah' demeyi, yemin edenin yeminini yerine getirmesini, haksızlığa uğrayana yardım etmeyi, davet edenin davetini kabul etmeyi ve selâmı yaygınlaştırmayı tavsiye etti.*' [8]

Ebu Hureyre *radıyallahu anh* şöyle dedi: *'Rasulullah: 'Bugün aranızdan kim oruçlu?' dedi. Ebu Bekir: Ben, dedi. Bu sefer Rasulullah: 'Aranızdan bugün kim hasta ziyareti yaptı?' diye sordu. Ebu Bekir: Ben, dedi. Bu sefer Rasulullah: 'Bugün aranızdan kim bir cenazede hazır bulundu?' diye sordu. Yine Ebu Bekir: Ben, dedi. Yine Nebi: 'Bugün kim bir yoksula yemek yedirdi?' diye sordu. Ebu Bekir: Ben, dedi. Nebi: 'Bu hasletler bir kişide bulunduğunda o kişi mutlaka cennete girer' buyurdu."* [9]

Mazluma Yardım Etmek

"Kim, bir Müslümanın dünya sıkıntılarından birini giderirse, Allah da onu kıyamet günü sıkıntılardan korur. Kim, Müslümanın ayıbını örterse, Allah da onun dünya ve ahirette ayıbını örter. Kişi, arkadaşına yardımcı olduğu müddetçe, Allah da onun yardımcısı olur." [10]

"Müslüman, Müslümanın kardeşidir, ona zulmetmez, zulmedilmesine de yardımcı olmaz. Kim arkadaşının ihtiyacını giderirse, Allah da onun ihtiyacını giderir. Kim, Müslümanın sıkıntısını kaldırırsa, Allah da kıyamet günü onun sıkıntılarını kaldırır. Kim, Müslümanın ayıbını örterse, Allah da kıyamette onun ayıbını örter." [11]

Bu başlığın altını doldurmak kadar zor bir şey olmasa gerek. Zira mazluma yardım etmek, günümüzün en çok mehcur bırakılan amellerinden bir tanesidir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rahmet ettikleri hariç, bugün aynı itikada sahip olan, aynı yapıda olan birçok kişi 'dert edinmeyi' dert etmemektedirler.

Dert edinen insan, kendisinin meselesini en arkaya atıp, mazlum olan kardeşinin derdiyle yatıp kalkar. Acaba nasıl yapsam da derdine bir parça da olsa merhem olsam, der. '*Benlik*' değil, '*bizlik*' duygusu olan kimsedir. Kendi sorunlarını ümmet bilincinde eriten kimsedir. Önce mazlum, esir kardeşim diyendir. Mazlumlar onun gözünün nurudur. Derdi, onun amel için koşturacağı bir yakıtıdır. Kimsenin kâline kulak asmaz. Meclisleri hayır üzeredir. Sürekli 'beni cennete götürecek ameller nelerdir', 'Bugün kaç tane mazlum kardeşimin işini yaptım' vb. soruları kendisine sorar. Yoğunluk, vakitsizlik onların bahanesi arasında değildir.

Dert edinmeyen, hamiyet duygusu alınmış, egoları kabarmış kişinin ise 'ben' kelimesi literatüründe taht kurmuştur. Her meselede bir 'ben'i vardır. İşin zorluğunda benliğini ortaya atarak iş yapar. Kendisi verilen işe uyacağına, verilen işi, ucundan tutacağı hayır amelini kendi egosuna, uydurmaya çalışır. Kendisinde sorun varsa, ona herkes yardım etmelidir, edilmezse de şekvanın en kalitelisini yapar. Sürekli aklı kendi kurduğu hedef hayallerindedir. 'Nasıl olsa birileri yapıyor' mantığı ile göbek kaşıma, laf ebeliği yapma edasındadır. Lafa gelince en takvalısıdır, fakat amele gelince yoğunluktan(!) kılını kıpırdatamayan, vakit(!) bulamayandır. Bahaneleri bitmeyen, bilakis bahane bankası oluşturan kimsedir.

İslam davasının en zor günlerini yaşamaktayız. Dava terkedilmiş, İslam'ın kelimesi en yüce, en izzetli olması gerekirken, bugün maalesef sadece kelimelere sıkışan bir izzet, harflerle yazılan bir hareket var.

Kendisini davaya adamış kardeşler ise bundan müstesna, bugün amelde mazlumların derdini dert edindiğini gösterenden çok, sadece ütopyaya sıkıştıranlar çok! Geceleri uykusunu bölen Ömer'ler de yok!

7. Ravdatu'l-Muhibbin
8. Buhari, Cenaiz
9. Müslim, Buhari Edebü'l-Müfred
10. Müslim
11. Tirmizi

Ümmetin sorununu dert etmek, 'dert ediniyorum', 'düşünüyorum' demek değil, bilakis 'ben ne yapabilirim?' diyerek bunun gerektiği doğrultuda hareket etmektir.

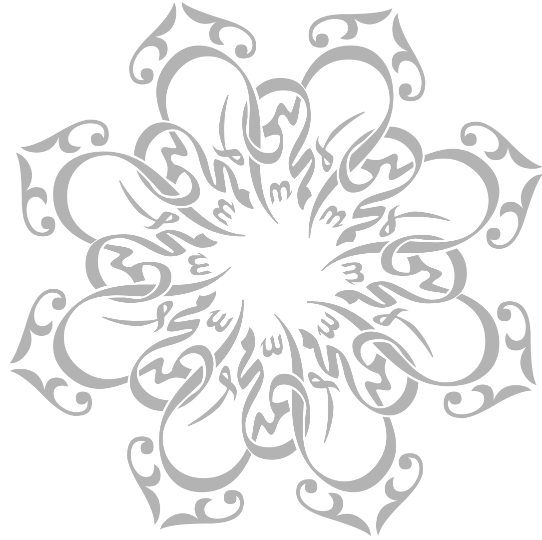
Örneğin, bir yapı içerisinde bulunan bir kardeşimizin üzerine düşen küçük, büyük ayırt etmeksizin sahada hizmet edeceği görevi yerine getirme gayreti göstermesidir. Asıl afetlerden birisi de yapılan, verilen işin ehemmiyetsiz görülmesidir. Bir kardeşimiz kendisine 'ben hangi konuda mazlum kardeşlerime yardım edebilirim?', 'ümmetin yükünü kaldıran bir yapıya hangi yönden fayda sağlar ve destek veririm', 'ağır yükü kaldırmaları için işin hangi ucundan tutmalıyım' diye sorması gerekmez mi?

Ağırlığı kaldırmaya çalışan bir yapıya kendi sorumluluklarını yerine getirmeyerek köstek olan, her verilen işe 'işim var' bahaneciğini klişe yapan, acaba ümmetin kanayan yarasına merhem mi sürmüş, yoksa tuz mu basmıştır?

"Müminler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve birbirlerini korumakta bir vücut gibidirler. Vücudun herhangi bir azası rahatsız olursa, diğer azaları da bu yüzden ateşlenir ve uykusuz kalır." [12]

Her birimiz bu hadisi aynanın karşısında okumalı, her gün görecek şekilde başucumuza asmalıyız.

'Ey hammaddesi gaflet ve nisyan olan nefsim! Bu gece sıcak yatağına yatınca çocuğuna sarılıp, okşadığında ümmetin yetimlerini hatırla! Evine mutlu şekilde girdiğinde, evleri tağutun habis çizmeleri ile dağılan ve her gün esaret ıstırabını, esirden çok çeken aileleri hatırla! Ümmet için tertemiz kanlarını akıtıp, İslam gemisinin yakıtı yapan yiğitleri ve onların ardında bıraktıklarını hatırla! Parmağın kanıyor da 'bana ne' diyebiliyor musun? Asla! Zira senden bir parça o. Hem de küçük bir parça! Peki nasıl olur da kardeşlerin, esaret ve zulumat kahrını çekerken lisan-ı halin ile 'bana ne' sözlerini slogan yapmışsın?" diye bir sorgu ile baş başa bırakmalı nefsi. Nefis… Tüm yönleri ile kulluğuna olumsuz etki ettiği halde nasıl olur da bir kimse onunla muhasebe yapar?

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Cafer'in *radıyallahu anh* şehadetini haber vermek için gittiği zaman gözyaşlarından ehli ile konuşamazken, evinde yetimlerini kucağına alıp sevgi ve gözyaşları içerisinde okşarken, etrafımızda kaç yetim, kaç aile var diye sorabildik?

Müslümanların bugün ciddi bir şekilde empati terapisine ihtiyacı vardır. Ümmetin fertlerine karşı empati yapmayarak yabanileşen nefislerimizi 'ümmetçil' hale getirme çabasında olmalıyız. Bunu rehabilite etme yöntemi de ümmetin derdini yüklenmiş bir yapının/cemaatin içerisinde hizmet ehli olmaktır, su dağıtmayı dahi 'bu ümmetin işidir' diyerek şevkle yapmakla gerçekleşir. İşin herhangi bir ucundan tutmak yerine işleyişe herhangi bir bahaneden dolayı engel oluyor, tüm bu ağır yüke bir kilogram da biz ekliyorsak, bu var olan harekete yardımdan ziyade ona set çekmek, yoluna taş koymaktır. Bu da zaten sahabe ahlakının fersah fersah ötesinde bir münafık karakteridir.

Şunu da unutmamak gerekir ki, İslami hareketin hiç kimseye ihtiyacı yoktur. Kaynak bir su, nasıl ki harici bir suya ihtiyaç duymuyor ise ve bu su kendisinden sürekli sadır oluyorsa, İslami hareket de böyledir. Ne bizim su dağıtmamıza, yapacağımız küçük işlere, ne de ağır sandığımız işlere ihtiyacı var!

Asıl muhtaç, fakir ve aciz olan bizleriz. Onların ise hiçbir şeye ihtiyacı yoktur.

12. Buhari

"Ey insanlar siz Allah'a fakir/muhtaç olanlarsınız" [13]

Kardeşliği Yeşertmek İçin

İnsanların birbirine kardeşlik duyguları beslemesi kendi uzvu gibi görmesi, kendi cehdi gayreti ile gerçekleştirebileceği bir mesele değildir. Zira insanoğlu kendi nefsine düşkün olarak yaratılmıştır. Farklı insanlarla bir arada bulunmak, kişinin menfaatini zora soktuğu gibi bu tip ortamlar kişinin kendi nefsine ne denli düşkün olduğunu ortaya çıkarır.

Ortada birbirine zıt olan iki durum söz konusudur. Bir tarafta insan bencil, egosuna düşkün yaratılmış iken, bir tarafta fedakarlık vb. hususlar insandan istenmektedir.

"Onlar, acele olanı istiyorlar, arkalarındaki ağır bir günü arkalarında bırakıyorlar." [14]

İnsan kendi menfaati acil olduğu için bunu ahirete tercih etmektedir. Zira kendi nefsi için bir şey yapan kişi bunun karşılığını hemen görür. Fakat kardeşi için yaptığında ise bunu hemen görmez. İnsanın bu ve benzeri özellikleri kardeşliğin tesisinde bir engeldir.

Bir yapının kendi içerisinde kenetlenmesi ve çözülmelerin önüne set çekmesi için birbirine kenetlenmiş bir yapı gibi olması[15] ve hadiste geçtiği gibi bir uzuv gibi olması gerekir. Fıtratı bencillik, menfaatine düşkünlük olan insanın diğer kardeşleri ile sıkı sıkıya bağlı olmasını ise adımlarını düzgün atan bir cemaat yapabilir.

Birbirine iki zıt durumda ne yapmamız gerekir?

1. Kardeşlik kendi gayretimizle yapabileceğimiz bir şey değildir. Ancak Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kalpleri birbirine ısındırması ile olur. Zira insanın tıyneti buna aykırıdır. Kendi kabuğuna çekildiğinde yeniden bencil olur.

"Hep birlikte Allah'ın ipine sımsıkı sarılın ve parçalanmayın! Allah'ın üzerinizdeki nimetini düşünün, hani siz düşman idiniz de O, kalplerinizi birleştirdi. O'nun bu nimeti ile kardeşler oldunuz. Siz, bir ateş çukurunun kenarında idiniz de sizi oradan kurtardı. Doğru yola çıkasınız diye, Allah size ayetlerini işte böyle açıklıyor." [16]

"Ve (Allah), onların kalplerini birleştirmiştir. Sen yeryüzünde bulunan her şeyi verseydin, yine onların gönüllerini birleştiremezdin, fakat Allah onların aralarını bulup kaynaştırdı. Çünkü O, mutlak galiptir, hikmet sahibidir." [17]

Bu ayetler bunun en büyük delilidir.

2. Fertlere sürekli bu bilinci verip, sözlü ve fiili olarak Allah'a *subhanehu ve teâlâ* dua edip, bu kavramları gündemde tutmalarını sağlamalıyız. Zira bugünün en büyük afetlerinden biri de muayyen tekfir vb. hususlara girip gündemleri şahıslarla şekillendirerek, İslami hareketi hedefinden bilinçli veya bilinçsiz saptırmaktır. Gündem sürekli Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kelimesinin yücelmesi, cennete giden yolları aramak olduğu takdirde, bu bilinç yeniden yeşerebilir. Bu sebeple bugün Müslümanın en çok dikkat etmesi gereken mevzu suni gündemlerdir ki, bunun kâlini dahi etmemesi bilinçli bir bireyin erdemini gösterir.

Kardeşlik Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* elinde olan bir olgu ise, bunu Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* sözlü ve fiili olarak istemeliyiz. Sözlü dua ferdin, acziyet ve muhtaç şekilde Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* talep etmesi, fiili dua ise Allah'tan talep ettiği şeyi hayata geçirmek için tüm cehdini, performansını ortaya koymasıdır. Yani Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* bizlerin birbirimizi kardeş kılmasını diliyor ve bunu duamıza katıyorsak, yukarıda belirttiğimiz hak ve hukukları da yerine getirmeye çalışacağız ki, ayette geçen ülfet, muahat/kardeşlik benliklerimizde vuku bulsun.

Allah'ım bizleri birbirimize kardeş kıl. Kardeş kıldığın öncülerimizin yaşantılarını, yaşadığımız karanlık çağda, nefislerimizden kaynaklı kararan yollarımızı aydınlatan birer kandil eyle!

Duamızın sonu; Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun.

13. 35/Fatır, 15
14. 76/İnsan, 27
15. Saf Suresi
16. Al-i İmran, 103
17. 8/Enfal, 63

Verdiğin Sözler Nerede Kardeşim?

Allah'a ve müminlere verdiğin sözü en son ne zaman hatırladın? En son ne zaman kardeşlerinin derdiyle dertlendin? Senden bekleneni hakkıyla yerine getirdin?

Hatırlıyor musun ilk iman ettiğin günleri? Ve yine hatırlıyor musun davaya ilk katıldığın günleri? Çevrendeki her şey ayrı bir güzelliğe bürünmüştü gözünde... Her şey ama her şey sana Allah'ı hatırlatıyor, davaya olan sevgi ve bağlılığını bildiriyordu. Kardeşlerin vardı dünyalara değişmeyeceğin! '*Öz kardeşimden daha yakın*' der ve onların varlığıyla gururlanırdın. Kitapların vardı, her biri ayrı dünya olan.. Eline aldığında bırakmak istemediğin... Ya dersler!! Nasıl da heyecanla bekliyordun bir sonraki dersi. Bayram sabahını bekleyen çocuklar gibi... Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* hayatı anlatılıyordu, belki de İslam akidesi... Kah atlı olup cenge tutuşuyordun Bedir'de, Uhud'da, kah Habbab olup kızgın ateşe yatıyordun, bazen Bilal oluyordun karnında ağır bir taşın ağırlığını hissederek...

Dünya!! Zorda olan ve senin yardımını bekleyen mustazaf ve mazlumlardan ibaretti gözünde . Her birinin acısını ta yüreğinde hissediyordun. Az mı ağladın CD'leri tekrar tekrar izleyip? Az mı bir makaleyi gözyaşları ve dualarla okudun... Nasıl yürekten dua ediyordun hatırladın mı? Sen '*Allah'ım*' dediğinde tüm dünya duruyordu adeta... Sen '*Ya Rab*' dediğinde önce iç dünyan, sonra tüm kainat sarsılıyordu... Hani cezbeye gelmiş misali.

Yardım istediğinde az mı '*Lebbeyk*' dedin! Hayati olan meseleler için biriktirdiğin üç-beş kuruşunu az mı Afgan'a, Çeçen'e verdin...

Ah ah!! Bazen çantanı alıp hicret ettin. Ta o diyarlara gidip Rabbine verdiğin sözü yerine getirmeye çalıştın. Az mı gecenin karanlığında Rabbinle konuştun. Dağlarda ay aydınlatırken yolunu, yıldızları şahit tutup acziyetine ve fakirliğine, gecenin Rabbine sığındın... Her konuşma ve niyazdan sonra tek başına bir ümmet olup kükredin dağlarda...

Ya şehitler, ya zindan ehli? Onların çocuklarına bakmaya kıyamazdın... Burnunun direkleri sızlar, ağlamamak için nasıl da dudaklarını ısırırdın...

Senden ricada bulununca '*Davaya canım feda*' derdin. Rica edilmesine kızar '*Bize emredeceksiniz, biz yapacağız*' derdin. Sana bir sorumluluk verildiğinde mutluluktan ayakların yere basmazdı. Verdiğin sözü hatırladın mı? Nasıl da heyecanlanmıştın? Kendini '*Akabe Biatı*'nda

hissetmiştin... '*Sür atını denize, biz de peşinden gelelim*' diyen sahabeyi ilk defa orada anlamıştın... Nasıl da güzel bir heyecandı seninkisi...

Bu satırları okurken o günleri yaşamak ne de güzeldi? Peki ne değişti?

İslam devleti kurulup, mazlumların ahı, mustazafların gözyaşı dindi mi? Kafirin elinde kirlenen iffetli bacıların intikamı alındı mı? Gönül verdiğin dava yerel veya genel hedeflerine mi ulaştı? Allah *subhanehu ve teâlâ* '*Bu topluluktan razı oldum*' diye ferman mı buyurdu?

Yüreğinin beraber attığı mazlumlar şu an gülüyor mu? Bakmaya kıyamadığın yetimler, mahkum çocukları hayallerine mi kavuştu?

Ne oldu? Ne değişti de sen değiştin? Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ve müminlere verdiğin sözü hatırlamayalı ne kadar oldu? Kaç zamandır ağlamadın? Elini açıp samimi bir duayı dahi fazla mı görmeye başladın kardeşlerine?

Ne oldu kardeşim, ne değişti de ayaklarını yere basmadan gittiğin dersler, seni sıkar oldu? Alim mi oldun? Elinden bırakamadığın kitapları düşman gibi mi görmeye başladın?

Ne oldu? '*Sözün kabul edildi, Allah senden razı oldu*', sesini mi işittin de senden bir şey rica edildiğinde suratını asıyor, yapmamak için yüzlerce bahaneyi aynı anda sıralıyorsun?

'*Allah dostusun, sana korku da hüzün de yok*' sırrına mı mazhar oldun da, nasihat dinlemek bu kadar ağır geliyor sana? Herkes kendine baksın demeye başladın?

Yüzünde sahte bir gülümseme, her şeyi şaka konusu yapman, hayatla, inandığın değerlerle, aslında kendinle dalga geçmene sebep olan şey nedir?

Ümmetin kadınları cariyeyken kafirlerin elinde, sen cariyelerden konuşmaya haya etmiyor musun? Önceden durumuna ağladığın ve yerinde duramadığın bacıları sana unutturan şey ne? Meseleler mi hafifledi, sen mi değersizleşmeye başladın? Allah'a ve müminlere verdiğin sözü en son ne zaman hatırladın? En son ne zaman kardeşlerinin derdiyle dertlendin? Senden bekleneni hakkıyla yerine getirdin?

Sen daha rahat bir din yaşayasın diye, cihad ehli sahalarda, zindan ehli zindanlarda, davet ehli meydanlarda! Sen neredesin?

Duydum ki yeni bir ev almak istiyormuşsun? Hayallerindeki ev modelini anlatıyormuşsun? Başta şaşırdım! Acaba nasıl oldu da, "Bize cennet sarayları lazım, dünyalık evler onlara olsun diyen, bazen şöyle evlerim olsaydı da her birini İslam'ın bir işine kullansaydım" diye içlenen kardeşim, ne oldu da bu hallere geldi... Sen söyle bari! Dört duvar hayalini anlata anlata bitirememen, evi olmayan Müslümanlara nazire olsun diye mi, yoksa kıyamette aleyhine hüccet oldun diye mi? Yoksa bu 'Allah'tan ve davandan yüz çevirdiğinin alameti' mi?

Ben senin cihad bölgelerine gitmek için can attığını bilirdim... Gidenlerin arkasından gıpta ile bakardın... İzin bekliyordun hani emir sahiplerinden. İzin verilse malzemelerin dahi hazırdı... Hiç durmadan spor yapıyordun, her an Allah nasip edebilir diye? Artık tatil programları yapıyormuşsun? Senede en az bir defa tatile çıkmalıymış... Bir an düşündüm galiba tüm cephelerde zafer kazanıldı, benim kardeşim de tatil planları yapmaya başlamış...

Biriktirdiğin para da epey olmuş... Artık bir araba yenilemenin zamanı gelmiştir. '*Besili atlar hazırlayın*' ayetinden, '*bu ayetin tefsiri şudur*' diyerek yaptığın yorumlardan, gazetelerden araba resimlerini kesmeye mi vardı iş?

Hani nerede o dolu gözlerle verdiğin sözler? Kardeşlerin hala aynı yerde, sıkıntılar devam ediyor? Ya sen neredesin? Kalbini bizden ayıralı çok zaman oldu, cesedini de kardeşlerine fazla görmeye başladın.... En son gelip, ilk çıktığının, daha doğrusu kaçtığının farkında mısın?

Seni sen yapan tüm sıkıntılar orta yerde duruyor ama sen yoksun... Söz verdiğin tüm durumlar bir bir yaşanıyor ama sözün sahibi, sözünü unuttu veya unutmuş gibi görünüyor.

Kardeşim!

Sen daha rahat bir din yaşayasın diye, cihad ehli sahalarda, zindan ehli zindanlarda, davet ehli meydanlarda! Sen neredesin?

Bir zamanlar öyleyken şimdi niye mi bu haldesin?

Bir zamanlar sen Rabbine yönelmiştin, O'nu görüyormuşçasına O'na kulluk ediyordun. O'nu ve O'nun şiarlarını yüceltiyordun. Sen O'na bir adım attıkça O sana on adım atıyor, sen O'na yürüyünce O sana rahmeti, lütfu, muvaffak kılması ve beraberliği ile koşarak geliyordu...

Sonra sen yüz çevirmeye başladın... Yüzünü O'ndan dünyaya döndün... Sen yüz çevirdikçe O hatırlaman, tekrar dönmen için fırsatlar sundu. Ama sen anlamadın. O senin günahlarını örttükçe, seni dilese rezil edebilecekken, seni setrettikçe, sen bunu kendi akıllılığından sanıp iyice günahlara gark oldun... Kardeşlerini sana nasip etti... Tökezlediğinde seni uyarsınlar tövbeye çağırsınlar diye! Sen onları yük görmeye başladın, nasihate tahammülün kalmadı... Sana her konuşanı, sen de içinden konuşarak dinledin! Yani ikiyüzlülük yaptın... Sen her fırsatı teptin, öyle ki O da *subhanehu ve teâlâ* senden yüz çevirdi. O yardım ve bereketi çekince nefsinle baş başa kaldın ve sonuç ortada...

Unutma ki; O merhametlidir, O'nun kapıları nefis boğaza gelip çıkma durumuna gelmeyene dek açıktır. O kendine yönelene zaman ve mekan gözetmeden yönelendir... Bulunduğun yer neresi olursa olsun, hangi zamanda olursan ol bırak elinden şu yazıyı ve Rabbine yönel... Sıkıntıların anlatılacağı en yakın dost ve veli O'dur... Çünkü insanın sıkıntılarını en iyi muhafaza edip gidermeye kadir olan, yardımcı ve Rab O'dur...

Unutma!

Sen verdiğin sözleri hatırlamak, Rabbine yönelmek zorundasın. O'nun ve müminlerin sana ihtiyacı yoktur... İhtiyacı olan sensin... O dilese seni ve bizleri götürüp, yerimize yeni kavimler getirir... Ve bu O'na hiç de zor değildir...

"Ey insanlar, siz Allah'a (karşı fakir olan) muhtaçlarsınız; Allah ise, Ğaniy (hiçbir şeye ihtiyacı olmayan)dır, Hamid (övülmeye layık)tır.

Dileyecek olsa, sizi giderir (yok eder) ve yepyeni bir halk getirir. Bu, Allah'a göre güç değildir." [1]

Kardeşim!

Zaman zorluk zamanıdır: Zor zamanda davana sahip çıkmak, onunla dertlenmek, '*Ben de varım, buradayım*' demek, **sadık** ve **muhlis** insanların işidir. Zor zamanda kendisini düşünüp sahayı terk etmek veya cesedi sahada olsa da hayalleri dünyalıkla, rahat hayatla süslemek münafıkların özelliklerindendir... Ve bu dünyada münafık olmaktan en çok sakınan bizler olmalı, onlara dair her türlü sıfattan şiddetle kaçınmalıyız.

Unutma! '*Ya Rab*' dediğinde, acziyetini dile getirip secdeye kapandığında, gözyaşlarınla biriken kirleri yıkadığında, Rabbin seni ortada bırakacak değildir... Müminlere yönelip '*Ben buradayım, bir dönem unuttum, gaflete daldım. Ancak sorumluluklarımı yerine getirmeye hazırım*' dediğinde kardeşlerin seni dışlayacak değildir. Hiçbir şey bitmiş değil, hiçbir şey için geç kalmış değilsin. Bu hatırlattıklarım kabirde ve mahşerde tekrar hatırlatılacak... Ama tek farkla! Dönüş olmayacak!

1. 35/Fatır, 15-17

Ferhat Cura

Amelin İmandan Olması

"Size imanı emrediyorum. Siz imanın ne olduğunu bilir misiniz? İman Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed'in O'nun elçisi olduğuna şahadet etmek, namaz kılmak, zekatı vermektir..." *(Buhari)*

Hamd, Âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salat ve selam, Allah'ın elçisi olan Rasûlullah'a olsun.

Dergimizin bu sayısında Allah'ın izniyle itikatta çok önemli bir yeri olan ve ümmet içerisinde ciddi bir şekilde ihtilafa neden olan, iman meselesini ve onun içinde asıl ihtilafa sebep olan, amelin imandan olup-olmaması konusunu delilleriyle veciz bir şekilde belirtmeye çalışacağız.

İmanın Tanımı

İmanın lugat manası; tasdik etmek demektir.

Şer'i manası ise; dil ile söylemek, kalp ile tasdik etmek ve organlarla amel etmektir. Bu tanımda belirtilen her üç madde de Ehli Sünnet'in yanında imanın rükunlarındandır. Yani bir rükun olur, diğer rükunlar olmazsa o, iman olarak sayılmaz. Mesela, kişi diliyle iman ettiğini söyleyip, kalbiyle tasdik etmezse veya ikisini yerine getirir ama organlarla amel etmezse, o kişi mümin olamaz. Kısacası insanın mümin olarak isimlendirilebilmesi için kendinde bu üç şartı birlikte bulundurması gerekir.

Dil ile söylemek ve kalp ile tasdik etmek genel anlamda herkesin kabul ettiği şeylerdir. İnsanların ihtilaf ettikleri rükun, organlarla amel etmektir. Bu konuda insanların yanında genel kanaat, amelin imandan olmaması ve imandan olduğu ama imanın sıhhat değil, kemal şartı olmasıdır. Ehli Sünnet'in imana getirdiği tanıma bakıldığında bu iki görüşün de yanlış ve tam aksine amelin imanın şartı olduğunu görmekteyiz.

Amelin İmanın Bir Cüzü Olduğuna Dair Deliller

Kur'an'dan Deliller

1. Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an da iman ehlini tanıtırken sürekli amel ehli olarak tanıtmıştır. *"İman edenler ve salih amel işleyenler"* şeklinde geçen ayetlerde olduğu gibi. Bir çok ayette, iman ve salih amel yanyana zikredilmiş ve salih amel, iman ehlinin bir vasfı olarak beyan edilmiştir.

2. Bu konudaki en açık delillerden biri de Bakara suresindeki kıblenin değişmesiyle ilgili ayettir. Kıble değiştiği zaman sahabe, kendi aralarında *'Mescidi Aksa'ya yönelik kıldığımız namazlarımız veya vefat eden kardeşlerimizden oraya yönelerek namaz kılanların durumu ne olacak?'* diye konuşuyorlar. Bunun üzerine Allah *subhanehu ve teâlâ* cevap olarak:

"Allah sizin imanlarınızı zayi edecek değildir." [1]

ayetini indiriyor. Dikkat edilirse Allah *subhanehu ve teâlâ* bu ayette namazı, iman olarak isimlendiriyor. O zaman Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yanında iman, amel demektir.

3. Allah *subhanehu ve teâlâ* başka bir ayeti kerimede şöyle der:

"Halbuki, onlar O'nun dininde ihlas sahipleri ve hanif olarak Allah'a ibadet etmelerinden, namazı dosdoğru kılmalarından, zekatı vermelerinden başkası ile emrolunmadılar. İşte dosdoğru din budur." [2]

4. Allah *subhanehu ve teâlâ*, cennet ehlini cennete, cehennem ehlini cehenneme koyarken onları amellerine karşılık ya cezalandıracak ya da mükâfatlandıracaktır. Nitekim cennet ehli için:

"İşte bu, yaptıklarınıza karşılık olarak mirasçı kılındığınız cennettir" [3]

Cehennem ehli için de:

"Bugün yaptıklarınızla karşılık göreceksiniz." [4]

buyurularak amelin insanın ahireti için önemi vurgulanmıştır.

Sünnetten Deliller

1. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Size imanı emrediyorum. Siz imanın ne olduğunu bilir misiniz? İman Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed'in O'nun elçisi olduğuna şahadet etmek, namaz kılmak, zekatı vermektir…" [5]

Bu hadiste çok açık bir şekilde Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* imanı amellerle tarif etmiştir.

2. Yine Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* iman için şöyle der:

"İman yetmiş küsür şubedir. En yükseği kelim-i tevhid, en alt seviyesi yoldan eziyet verici şeyleri kaldırmaktır. Haya da imandandır." [6]

Bu hadiste de imanın şubelerden oluştuğu ve şubelerinin de amellerden oluştuğu açıklanmıştır.

Sahabe ve Seleften Deliller

- Ali *radıyallahu anh* şöyle der: '*Sabrın imandaki yeri, başın vücuttaki yeri gibidir. Sabrı olmayanın imanı da olmaz.*'

- Abdullah b. Mesud *radıyallahu anh* şöyle der: '*Allah'ım! İmanınızı, yakinimizi ve fıkhımızı artır.*'

- İmam Veki' b. el-Cerrah *rahimehullah* şöyle der: '*Ehli Sünnet: 'İman, söz ve ameldir'* der.'

- İmam Ahmed b. Hanbel *rahimehullah* şöyle demiştir: '*İman, artar ve eksilir; artması amel etmekle, eksilmesi de ameli terk etmekle olur.*'

'İman, artar ve eksilir; artması amel etmekle, eksilmesi de ameli terk etmekle olur.
(İmam Ahmed b. Hanbel)

- İmam Hasan el-Basri *rahimehullah* şöyle der: '*Hayallerle ve temennilerle iman olmaz. İman, kalpte yerleşen ve amellerin tasdik ettiği şeydir.*'

- İmam Şafi *rahimehullah*: '*İman, söz ve ameldir. Artar ve eksilir. İtaatle artar, masiyetle eksilir' demiş, sonra da şu ayeti okumuştur: "İman edenlerin de imanını artırsın diye…"* [7]

Kur'an ve sünnet açık bir şekilde imanın kesinlikle amelsiz olamayacağını ifade etmektedir. Ayrıca ashabı kiramın tamamı ve selefin de bu itikatta olduğunu görmekteyiz.

Amel İmanın Sıhat Şartı mıdır Yoksa Kemal Şartı mıdır?

Amel, imanın sıhhat şartıdır denilirse; o zaman amel olmazsa iman da olmaz. Ancak kemal şartı denilirse, amel olmazsa iman yine olur, fakat amel olursa iman güzelleşir. Ehli

1. 2/Bakara, 143
2. 98/Beyyine, 5
3. 7/Araf, 43
4. 45/Casiye, 28
5. Buhari
6. Buhari
7. 74/Müddesir, 31

Sünnet'in yanında iman tek bir şey değildir, bilakis ameller parça parçadır. Onun için Ehli Sünnet'in yanında kimi ameller imanın sıhhat şartına, kimi ameller de imanın kemal şartına dahildir. Yani her amel aynı mertebede değildir. Ki Ehli Sünnet'i haricilerden ayıran en ayırıcı nokta burasıdır. Çünkü onlar (hariciler) bütün amelleri aynı mertebede görüp imanın sıhhat şartı saydıkları için her ameldeki problemin insanı kafir yaptığına inanmışlardır. Oysa Ehli Sünnet'in amelleri ayrı ayrı ele almasının delili Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem şu hadisidir:

"İman yetmiş küsür şubedir. En yükseği kelime-i tevhid, en alt seviyesi yoldan eziyet verici şeyleri kaldırmaktır. Haya da imandandır." [8]

Bu hadis bize amellerin aynı mertebede olmadığını belirtmekte. Çünkü Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem imanın şubelerden oluştuğunu bunun en üst şubesinin 'la ilahe illallah', en alt şubesinin ise yerden insanlara eziyet eden maddelerin yerden kaldırılması olduğunu beyan eder. Bundan dolayı Ehli Sünnet amelleri üç kısma ayırmışlardır. Şöyle ki;

1. Asli İman: Asli iman kişinin dinde kalabilmesi için şart olan imandır. Yapılması imanın aslından olan, terk edilmesi ise küfür olan amellerdir. Örneğin, tağutu inkâr etmek, namaz kılmak. Bunların yapılması imanın aslı, terki ise küfürdür.

2. Vacip İman: Yapıldığı takdirde kişiyi cennet ehli yapan, terk edildiği takdirde dinden çıkarmasa da kişiyi cehennem ehli yapan amellerdir. Oruç tutmak, zina yapmamak ve içki içmemek gibi…

8. Buhari

3. Müstehab İman: Kişinin imanının kemale ermesi için gerekli olan ve ilk iki kısımla beraber onlardan daha düşük seviyeli amelleri içerir. Yani müstehab imana dahil olan ameller, yapıldığında kişinin imanını artıran, Allah subhanehu ve teâlâ katında derecesini yükselten ve insana ecir getiren lakin bu ameller yapılmadığı zaman insanı ne ateşe götüren ne de insanı iman müsemmasından çıkaran amellerdir. Öyleyse ameller parça parça ele alındığı zaman Ehli Sünnetin yanında bütün ameller imandandır. Lakin her amel aynı mertebede değildir[9].

Amelin Cinsini (Tümünü) Terk Eden Kişinin Hükmü

Amelin cinsini terk eden kişi; ameli külliyen terk eden kişi demektir. Yani kişi iman ettiğini söylüyor ama bununla beraber hiçbir amel de yapmıyor namaz, oruç vs. sadece dilin amelini yapıyorsa, bu insanın hükmü ne olur?

Böyle insanlar iman müsemmasından değillerdir. Çünkü Allah subhanehu ve teâlâ Nur süresindeki ayette bu tip insanların mümin olmadığını bildirmiştir. Ayette Allah subhanehu ve teâlâ:

"Onlar biz Allah'a ve Rasûl'üne iman ettik ve itaat ettik derler. Sonra onlardan bir taife yüz çevirirler. İşte onlar mümin değillerdir, bunlar amelden yüz çevirmişlerdir." [10]

O zaman amelleri bir bütün olarak ele alırsak amelin cinsini terk eden insan mümin değildir. Amelleri birbirinden ayrı olarak ele alırsak asli imana dahil olan amelleri terk eden veya asli imanda yapılmaması gerekenleri yapanlar iman müsemmasının dışına çıkarlar. Vacip olan imana dahil olanları terk edenler ise yaptıklarını helal görmedikleri müddetçe iman dairesi içinde kalırlar, müstehab imanı terk edenlerin ise dereceleri oynar.

Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

9. Burada amellerin, imanın hangi bölümüne dahil olduğunun belirlenmesi için, mutlaka kat'i bir dellinin olması lazım. O zaman zanla, teville, kıyasla, akılla amellerin konumları belirlenemez. Çünkü vacip imana dahil olan bir amel, haricilerin yaptığı gibi asli imana dahil edilirse, bu Allah'ın subhanehu ve teâlâ mümin dediği birine kafir denilmesine sebep olunur. Çünkü asli imana muhalefet etmek insanı küfre sokar.

10. 24/Nur, 47

EKREM BULCA

İlim Talebinde **Hedef ve Tederrüc**

Her yolun kendisine göre uzunluğu ve kendisine göre merhaleleri vardır. Başladığı yolun sonunu getirmek isteyenin, içerisinde olduğu yolun merhalelerini bilmesi/öğrenmesi gerekir. Başladığı yolun merhalelerini bilmeyen nasıl hareket edeceğini, nerede nasıl davranacağını kestiremez. Bilmediği için de yaptığı bazı davranışlar ile içinde olduğu yolun merhaleleri zarar verip hedefine gem vurabilir. Örneğin, halter kursuna giden bir kişi düşünelim. Bu kişinin hedefinde yüz kg.'lık halteri kaldırmak var. Fakat nasıl hareket etmesi gerektiğini, hangi merhalelere riayet etmesi gerektiğini bilmiyor. Şayet yüz kg.'lık halteri kaldırabilmek için gerekli merhaleleri öğrenmez ve yüz kg.'ı birden kaldırmaya çalışırsa altında ezilir. Bel fıtığına yakalanıp yirmi kg. bile kaldıramayacak hale gelir.

İlim ancak sabır ve sebat ile elde edilir. Fakat bu insanın fıtratına terstir. Çünkü insan aceleci olarak yaratılmıştır '*Ve insan aceleci olarak yaratıldı'* [1]. İnsan her şeyin alelacele olmasını ister. Bu aceleciliği onu merhalelere riayet etmekten alıkoyar. İlim talebesi de, insan olması hasebiyle aceleci davranıp, bütün kitap ve metinleri hemen ezberlemek ve hemen anlamak ister. Her talebenin şunu bilmesi gerekir ki yorulmadan, emek sarf etmeden âlim olmak mümkün değildir. Eski âlimlere baktığımızda otuz-kırk yılını ilme verdiklerini görüyoruz. İbn Kayyım yirmi yıl çeşitli hocalardan ders almıştır. Daha sonra gelip on beş yıl da İbn Teymiye'den ders almıştır. İmam Ahmed 'Dünyayı iki kere gezdim müsnedi oluşturdum' demiştir. Şayet ilim hemen elde edilebilecek bir şey olsaydı ezber ve anlayış yönünden bizden daha iyi olan selefimizin ilim için bunca yılı feda etmeleri anlamsız olurdu.

Her talebenin, ilme başlarken hedefini belirlemesi sonra da kendini hedefine ulaştıracak merhaleleri öğrenmesi gerekir. Bugün talebelerin yaşadığı en büyük problemlerden bir tanesi hedefsizliktir. Talebe ilme anlık bir hevesten veya ilim okuyan birkaç arkadaşını görerek özendiğinde başlıyor. Fakat ilme başlarken hedefini belirlemiyor, nereye ulaşmak istediğine tam karar vermiyor. Hedefini belirlemediği için belli bir zamandan sonra ilimden sıkılıp şu soruyu kendisine sorabiliyor '*Ben niçin buradayım, niçin ilim okuyorum?'*. Bu soru, yolun başında hedef belirlenmediğinden dolayı sorulan bir sorudur. Hedefini belirlemeyen talebe, bu gibi soruları kendisine sorduktan sonra vereceği cevap '*Ben gereksiz yere buradayım, burada durmamın hiçbir anlamı ve gereği yok*' der. Oysa hedefini belirlemiş olsaydı, bu gibi sorular aklına geldiğinde '*Ben şu hedefimi gerçekleştirmek için gelmiştim ve gerçekleştireceğim de inşallah!*' deyip yoluna devam ederdi.

Talebe hedefe doğru giderken basamak basamak gitmelidir. Basamakların hepsini birden çıkamayacağını bilmelidir. İlim yolu bir binanın merdivenleri gibidir. Nasıl ki binanın en üst katına çıkmak isteyenin merdivenleri teker teker çıkması gerekiyorsa, ilim talebesinin de bu şekilde davranması gerekir. İlim talebesi ilmi aşama aşama öğrenirse okuduklarını hem daha güzel ezberler hem de daha güzel anlar. Kur'an-ı Kerim'in parça parça indirilmesinin sebeplerinden bir tanesi de daha güzel anlaşılmasıdır. Talebe bütün ilimleri birden öğrenmeye kalkarsa, hem tam ezberleyemez hem de tam anlayamaz. İlim de ezber ve fehm, olmazsa olmazlardandır. Bir kuş için iki kanat ne kadar önemli ise, bir talebe içinde ezber ve fehm o kadar önemlidir. Tek kanatlı bir kuş nasıl ki müstakim bir şekilde yol alamazsa fehmi veya ezberi eksik olan talebe de öyledir. Bugün Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rahmet ettikleri müstesna, talebeler ya ezbere ya da fehme önem verip bir tanesi ile yetiniyorlar. Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz ***'Hedefini belirle, adım adım ilerle...'***

1. 21/Enbiya, 37

ABDULMETİN
AKSOY

Şeytanla Karşılaşsaydınız Ne Yapardınız? -1-

Bu kapı kimseye kapalı olmadığı gibi, kıyamete kadar da kapanmayacaktır. Peygamber ve sahabe gibi yüksek şahsiyete sahip olanlar iblis ile muhatap oluyorlarsa herkes kendi halini düşünsün...

Hamd Allah'a, salât Rasûlullah'a, selam ise ona tabi olanların üzerine olsun. Rabbim kâtibe hakkın kalemiyle yazmayı, okuyana da hakkın bakışıyla okumayı, anlamayı, öğrendiklerini hayatla muhasebe edip pratiğe yansıtmayı nasip ve mukadder eylesin.

Bazen küçüklüğümü düşünüyorum da en çok korktuğum ve çekindiğim varlık şeytandı. Muhabbeti geçtiği zaman ıssız mekânlara tek başıma gitmeye çekinir, o gece rüyamda genellikle korkunç simalar görürdüm. Halen de çocukların korktuğu ve maalesef ailelerin çocuklarını korkuttuğu hayalet misali varlık şeytan veya cinlerdir. Önceden çocuksu düşünceyle fiziki olarak zarar vereceğinden korkar, şimdi de tuzaklarıyla maneviyatıma ve Allah'a *subhanehu ve teâlâ* olan kulluğuma zarar vermesinden korkuyorum. Böyle düşündüğümüz zaman o çocukken ki korkularımıza haklılık payı vermemek elde değil. Çünkü iblis insanı mele-i alada zelil ve helak eden, amel defterini boşa çıkarıp kişiyi hüsrana uğratan varlıktır. Biliyorum bu varlığı hiç biriniz sevmiyor, ona karşı düşmanlığınızı her yerde ortaya koyuyorsunuz. Peki, sevmediğiniz şeytanı ve tuzaklarını hiç muhasebe ettiniz mi? Tarihte düşmanımız olan şeytanla karşılaşanlar var mı diye düşündünüz mü? Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabın iblis ile karşılaştıklarını duymuş muydunuz? Şeytan ile karşılaşanların o anki tavırları ve sonraki muameleleri nasıl olmuştur? Bugün şeytanla karşılaşmaya hazır mısınız? Herhangi bir yerde şeytanla karşılaşsaydınız ne yapardınız? Şeytan hayatımızın hangi alanlarında karşımıza çıkıyor? Bu ve buna benzer soruları kendinize sorup, cevaplarını bulmaya çalıştınız mı?

Bu suallerin cevabını bulabilmek ve konuyu daha iyi anlayabilmek için tarihi, Peygamberin ve ashabın hayatını tetkik edip, vakıamız ve yaşantımız üzerinde muhasebe etmek gerekir. Bu metot rahmani bir metottur. Allah, Rasûlü'nü ve sahabesini eğitirken Kur'an'ı Kerim'in birçok yerinde geçmiş kavimlerin kıssalarından örnek vererek hayatlarına yön vermiştir. Çünkü geçmişine bakıp ibret çıkarmayanlar istikballerine doğru yön veremezler. Bizim geleceğimizin

yeşermesi, sıratı müstakim üzerine ilerlemesi, Peygamber ve ashabın siretinden çıkartacağımız dersler ve ibretlere bağlıdır. Üzerinde durduğumuz bu meselede, örnek ve ibretlikleriyle bizim hayatımıza yön verecek şahsiyetlerden ilki önderimiz Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* ve onun sireti, ikincisi de selef ve onun yaşantısıdır. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* ve sahabenin siretini müzakere eden herkes görecektir ki yüce şahsiyete sahip olan bu insanlar, hayatlarının birçok alanlarında şeytanla karşılaşmışlar ve ona karşı ciddi mücadele vermişlerdir. Allah *subhanehu ve teâlâ* bu karşılaşmayı onların kaderlerine yazmış, yazılan bu kader tarihte de gerçekleşmiştir. Bugün bizler bu karşılaşmaları hadis ve siyer kitaplarında okuyoruz. Şu kıssalar bu bahiste bizim için örnek ve ibretliktir;

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bir gün namazı bitirdikten sonra sahabeye dönüp ibadet esnasında başından geçeni şöyle anlatır:

"Şeytan namazda iken namazımı ifsat etmek için bana geldi. Rabbimin lütfu ile onu yakaladım. Eğer Süleyman'ın duası olmasaydı onu bağlayıp insanlara gösterecektim..." [1]

Ashaptan Ebu Hüreyre de *radıyallahu anh* şeytanla karşılaşmasını şöyle anlatır:

"Rasulullah beni Ramazan ayında verilen zekât mallarını korumakla görevlendirmişti. Bir müddet sonra birisi gece gelip yiyecekleri aşırmaya başladı. Onu yakaladım, 'Seni Rasulullah'a götüreceğim.' dedim. Bunun üzerine 'Beni bırak, ihtiyaç sahibi birisiyim, ailemin sorumluluğu benim üzerimde ve şiddetli darlığa düştüm.' dedi. Bunun üzerine onu bıraktım ve sabah olduğunda Rasulullah bana "Ey Ebu Hüreyre dün geceki esirini ne yaptın?" dedi. Ben: 'Ya Rasulullah ihtiyacını ve ailesinin sıkıntısını dile getirdi. Bu yüzden acıdım, serbest bıraktım.' dedim. Rasulullah: "O sana yalan söyledi yine gelecek" dedi. Rasûlullah'ın sözünün üzerine yeniden geleceğini anladım ve adamı gözlemeye başladım. Yiyeceklerden aşırmak için yine geldi. Hemen adamı yakaladım ve 'Seni muhakkak ki Rasulullah'a götüreceğim.' dedim. Adam: 'Beni bırak son derece muhtacım ve aileme bakmak zorundayım. Bir daha geri gelmeyeceğim.' dedi. Adama acıdım serbest bıraktım. Sabah olunca Rasulullah bana: "Ey Ebu Hüreyre dün geceki esirine ne yaptın?" dedi. Ben 'Ya Rasulullah ihtiyacı ve ailesi hakkında dert yakındı. Ben de acıyıp serbest bıraktım.' dedim. Rasulullah: "Lakin o yalan söyledi. Yine dönüp gelecek." dedi. Adam tekrardan geldi. Hemen onu yakaladım ve Rasulullah'a götüreceğimi söyledim. Adam cevaben: 'Beni bırak, Allah'ın kendisiyle sana fayda vereceği bir takım kelimeler öğretirim' dedi. Ben: 'Nedir bu kelimeler?' dedim. Adam: 'Yatağına girdiğinde Ayete'l-Kürsi'yi sonuna kadar oku, Allah katından gelecek bir muhafız başından ayrılmaz ve hiçbir şeytan sana sabaha kadar yaklaşamaz' dedi. Bunun üzerine adamı serbest bıraktım. Sabah olunca Rasulullah bana dün geceki esirini ne yaptın diye sordu. Ben 'Ya Rasulullah o adam bana yatağa girdiğimde Ayete'l-Kürsi'yi okumamı, bu sayede Allah katından bir muhafızın yanımdan ayrılmayacağını ve sabaha kadar hiçbir şeytanın bana yaklaşmayacağını söyledi, ben de onu serbest bıraktım.' dedim. Peygamber bana: "Pek yalancı olduğu halde sana doğru söylemiş. Ey Ebu Hüreyre üç gecedir muhatap olduğun bu adam kimdi biliyor musun?" dedi. Ben: 'Hayır' dedim. Peygamber: "O şeytandı" dedi." [2]

Evet, okuduğunuz gibi Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* elçisi olması, ashabın, maneviyatını ayetlerle oluşturması onları şeytanla karşılaşmaktan geri bırakmamıştır. Çünkü şeytanın kapısı herkese açıktır. Bu kapı kimseye kapalı olmadığı gibi, kıyamete kadar da kapanmayacaktır. Peygamber ve sahabe gibi

1. Müslim

2. Buhari

yüksek şahsiyete sahip olanlar iblis ile muhatap oluyorlarsa herkes kendi halini düşünsün. Şeyh olmanız, ilim seviyenizin yüksek olması, çok hayır ameli işlemeniz, Allah *subhanehu ve teâlâ* yolunda cihad ediyor oluşunuz, aylığınızın %50'sini infak etmeniz sizi hiçbir zaman şeytanla karşılaşmaktan geri bırakmayacaktır. Bilakis Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinine daha çok faydalı olduğunuz için şeytanla her zaman farklı alanlarda karşılaşacaksınız. Elbette iblis şeytanlaşmış kişilerle uğraşmayacak, onlara desiseler kurmayacak, vaktini bu şekilde boşa harcamayacaktır. Bilakis Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinini yeryüzüne hâkim kılmaya çalışan kişilere karşı mücadele verecek, sürekli onların karşısına çıkacaktır. Tarihin sayfalarına göz atarsanız göreceksiniz ki İslam'ın yeryüzünde hâkim olması için canlarını ve mallarını ortaya koyan sahabe de melun iblisle karşılaşmışlardır. Sahabenin '**Ensar**' ve '**Muhacir**' olmaları onları hiçbir zaman şeytanla karşılaşmaktan geri bırakmadı. Çünkü şeytan Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* dediği gibi '*Damarlarımızda dolaşan kan*' gibidir. Yani kan vücutta sürekli damarların içinde durduğu gibi şeytan da sizin yanı başınızda sürekli durur. Size kuracağı komplonun zeminini oluşturmak için her daim, sizinle beraberdir. Senin yolunun üzerine oturup, karşılaşmasını farklı alanlarda ve farklı şekillerle gerçekleştirir.

Allah yolunda fedakârlık, vakti gerekli gündemlerle doldurma amellerinde şeytanın kurduğu tuzaklar ve vermiş olduğu vesveseler ile karşı karşıya kalıyoruz. Bu tuzakların ve vesveselerin çokluğu...

Yukarıdaki kıssalardan çıkan sonuçları kendi vakıamıza ve yaşantımıza indirgediğimizde aslında şeytanın sadece geçmiştekilerin değil bugün biz Müslümanlarında muhatap olduğu bir varlık olduğu görülecektir. Ancak bizim o varlıkla olan muhataplığımız farklı alanlarda ve farklı şekillerde cereyan etmektedir. Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* rivayet edilen bir hadiste Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor;

"Şeytan Âdemoğlu için iman yolunda oturur ve ona; 'Kendi dinini ve atalarının dinini bırakıp iman mı edeceksin?' der. Âdemoğlu ona muhalefet edip iman eder. Sonra şeytan onun için hicret yolunda oturur ve ona; 'Malını ve aileni bırakıp hicret mi edeceksin?' der. Âdemoğlu ona muhalefet edip hicret eder. Sonra şeytan onun için cihad yolunda oturur ve ona; 'Kendini öldürmek, hanımlarının başkalarıyla evlenmesi ve malının paylaştırılması için mi cihad edeceksin?' der. Âdemoğlu ona muhalefet edip cihad eder ve öldürülür. Böylece Allah'ın onu cennete koyması bir hak olur." [3]

Bu hadisin hayatımıza yansıyan birçok yönünü müşahede etmekteyiz. Kimileri tağuti düzenlerin ordusunda savaşmakta, kimileri çocuğunu İslam dışı eğitim ve ahlak veren kurumlara kurban etmekte, kimileri ise Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* anayasası duruyor iken beşeri anayasalardan medet umarak ömürlerini Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* razı olmadığı bir biçimde geçirmektedirler. Bu insanlara baktığımızda şeytanın insanlar üzerindeki tahakkümünün hangi seviyelere ulaştığını çok rahat bir şekilde görmekteyiz. Bizler de çoğu zaman infak, cihad, nafile namaz ve oruçlar, Allah *subhanehu ve teâlâ* yolunda fedakârlık, vakti gerekli gündemlerle doldurma amellerinde şeytanın kurduğu tuzaklar ve vermiş olduğu vesveseler ile karşı karşıya kalıyoruz. Bu tuzakların ve vesveselerin çokluğu sebebi ile yapmamız ve kaçınmamız gereken amelleri hayatımızda tam manasıyla uygulayamıyoruz. İşte bizlerin de bugün şeytanla karşılaşmamız vesveseleriyle, tuzaklarıyla ve onun sekreterliğini yapan şeytanlaşmış insanlarla olmaktadır. Peki, iblis ile karşılaştığımızda yapmamız gerekenler nelerdir? O anki tavrımız ve sonraki muamelemiz nasıl olmalı? İnsan kendini ömür boyunca şeytandan nasıl koruyabilir?

Bir sonraki yazımızda buna değinelim inşaallah...

Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

Devam edecek

3. Buhari

Esir Muvahhid Kardeşime **Samimi Nasihatler**

Bu yazılanlar, içinde bulundukları durumun kendilerine musibet görünümünde bir armağan olduğunu onlara hatırlatmak, kalplerini kuvvetlendirmek, Rablerine olan yakinlerini arttırmak içindir.

Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun. O, günahları bağışlayan, tevbeyi kabul eden, cezası şiddetli, lütfu bol olandır. O'ndan başka ilah yoktur, dönüş de O'nadır. Allah *subhanehu ve teâlâ*, nasıl amel edeceğimizi görmesi için, sabredecek miyiz yoksa tahammülsüzlük mü göstereceğiz diye bizleri hayır ve şer olan bir fitne ile imtihan etmektedir. Kim sabrederse kendisi için sabretmiş olacak, böylece Allah *subhanehu ve teâlâ* derecesini yükseltecek, ondaki sıkıntı ve şiddeti de kaldıracaktır. Tahammül edemeyen ise, ancak kendisine zarar verecek, Allah'ın kendisine belalardan yazmış olduğuna ulaşacak, ta ki kendisi için olan gerçek de ortaya çıkmış olacak, Allah'ın dilediği her durum da sürecektir.

Salat ve selam yaratılanların en şereflisi, Rasûllerin Efendisi, Efendimiz Muhammed'e, *sallallahu aleyhi ve sellem* onun ailesine ve ashabının tümüne olsun.

Rasulullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* *"Din nasihattir"* emrinden hareketle, esir olan kardeşlerimize bazı nasihatleri serdedip göndermek için bu makaleyi seçmeyi uygun gördüm. İnsanların en muhtacı olmamıza rağmen, umulur ki bu nasihatler onları içinde bulundukları sıkıntılardan kurtarır.

Bu yazılanlar, içinde bulundukları durumun kendilerine musibet görünümünde bir armağan olduğunu onlara hatırlatmak, kalplerini kuvvetlendirmek, Rablerine olan yakinlerini arttırmak içindir. Onlar, sizin de bildiğiniz gibi esaret kahrının ıstırabını çekmektedirler. Bununla beraber, önlerinde hiç bir hak ve anlaşma gözetmeyen kimseler, onlara en kötü işkenceleri yapıyor, dinlerinden dolayı onları imtihan ediyor, Rableri ile bağlarını da bozmaya çalışıyorlar ki böylece başlarına gelen musibete içerlesin, ecirleri yok olsun, nefisleri de tereddüte düşerek, bozulsun ve sonunda Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* gazabını cellatların elinden çektikleri işkenceyle bir görsünler.

Kardeşlere bu kederin ulaşmamasını isteyerek, bu sözlerin onlara, bir takım hüzün ve kederlerini gidermeye yardımcı olmasını, böylece

kendilerini ve sebatlarını en yükseğe çıkarmalarını ümit ederek sunuyorum. Başarı Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* olup, ona tevekkül ederek sözlerime başlıyorum…

Parmaklıklar ardında ve esarete bağlı olan sevgili kardeşlerim;

Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* sizlere sebat vermesini ve kalplerinizi kuvvetlendirmesini, düşmanlarınızın ve işbirlikçilerinin sizleri dünyanın tuzakları ile veya Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* azabı, gazabı ile karşılaşana dek giderilmeyecek bir korkuyla fitneye düşürmemesini dilerim.

Sevgili Kardeşlerim;

Müminin, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinine yardım yolunda ancak fedakârlık ve cesurluk ile ulaşacağı bir takım dereceler vardır. Sadık olan müminin gayesi Rabbinin rızası dışında rıdvan cenneti ile kurtulmaktır. Mümin için çizilen her plan ve onun imtihana tabi tutulması Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* nizamı çerçevesinde olup, bu da ateşten kurtulması ve cennete girmesi içindir.

İster teşvik, ister korkutma yönünden olsun, burada müminin isteğini gerçekleştirmesi ve gayesine ulaşması için duraksamasını gerektiren bir engel var mıdır?

Vallahi yoktur!

Burada cennet nimetlerinden daha büyük ve sürekli olan başka bir nimet yoktur. Tıpkı cehennem azabından daha büyük, daha çetin bir azap olmadığı gibi… Bu konuda mümin kimseye düşen kendisi için hangi yolu seçeceğini bilmesidir. Bunun üzerine de seçmiş olduğu şeyin sorumluluğunu yüklenmiş olacaktır.

Müminin kalbi ne zaman Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sevgisi ile dolar, ahirette onu bekleyen nimetleri idrak ederse, o zaman -özellikle de uhrevi nimetlerden mahrum kalacağı zamandünyevi nimetler gözünde küçülür. Aynı zamanda da dünyevi bir tehdit veya azabın onu korkutması da mümkün değildir. Eğer bu dünyevi azaba boyun eğdiğinde onu ebedi bir azap bekliyorsa, hemen Rabbinin taatine yönlenir…

Zindan, bu cezalardan bir tanesi olup, mümini zincire vurmakla birlikte, onu bir takım

Bu seçimden dolayı müjdeler olsun size! Buna layık olmak için gayret edin, Rabbinizden sebat isteyin, başınıza gelene razı olun, şeytana kalplerinize gireceği bir açık bırakmayın ki böylece sizi alıkoymasın, Rabbinize karşı bağlılığınızı da yok etmesin.

vaciplerini eda etmede yavaşlatır. Tüm mücahidleri, hatta hapsedilenleri zindan ile korkutsalar -ki henüz davet ve cihad sahasında böyle bir kimse görmedik- bize sürekli kötülük isabet edip de gaybı bilsek bile, bu Rabbani yüce bir hikmettir. Fakat burada şer olarak zannettiğimiz işler vardır ki bunlar hayırla doludur. Bunun aksi de gerçek olup, Allah *subhanehu ve teâlâ* bize isabet edeni daha iyi bilmektedir. O *subhanehu ve teâlâ*, salih kulları için kendi yanındaki dereceleri yükselsin, gazabından uzaklaşsın diye bunu takdir etmiştir. İster malların eksilmesi, ister hapis, ister takip ve diğerleri olsun, belalarla bu şekilde muamele etmemiz gerekir.

Bir de zindanın, kulların birçoğuna rahmet olduğunu, şer'i açıdan zindan dışındakilerden daha az mükellef olduklarını da bilmemiz gerekir. Tıpkı Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* onları hapis dışında başlarına gelecek büyük fitne ve kötülüklerden uzaklaştırmak için seçmesi gibi…

Zindan bazen terbiye ve kemalin oluşumu için esirin önündeki bir merhaledir. Allah *subhanehu ve teâlâ* onları zindan öncesinde veya özgür olduklarında kaldıramayacakları büyük olaylara, ağır sorumluluklara hazırlamaktadır. Burada bilemeyeceğimiz hikmet ve sebepler vardır. Bunların hepsi, zindanın Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bizlere farz kıldığı davet ve cihadı yerine getirmekten geri durup, oturmamız için bir sebep olmayacağını desteklemektedir.

Bilmelisiniz ki, -Allah sizleri korusun- Allah *subhanehu ve teâlâ* sizleri diğer insanların arasından yaşayan şehidler olmanız için seçti. Böylece herkese özgürlüğünüzden feda etmenizle, ailenizden, mallarınızdan, ticaretinizden, evlerinizden ayrı kalma konusunda en yüce örnekler veresiniz, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yanında olanların daha hayırlı ve kalıcı, inancınızın da tüm bu sayılanlardan daha değerli olduğunu ilan etmiş ve cellatlarınızın yüzüne '*Rabbim, zindan beni davet etmiş oldukları şeyden daha sevimlidir*' diye haykırmış olursunuz. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* düş-

manları ise sizin az bir dünya malı karşılığında dininizi satmanızı, onlara meyletmenizi ve kendi dinlerine girmenizi, zillet ve alçaklığa razı olmanızı istemektedirler. Allah *subhanehu ve teâlâ* ise sizden sadece ona kul olmanızı, iyiliği emredip kötülükten sakındırmanızı, bir olan Allah'a *subhanehu ve teâlâ* iman etmenizi ve dinini yeryüzünde yaymanızı istemektedir.

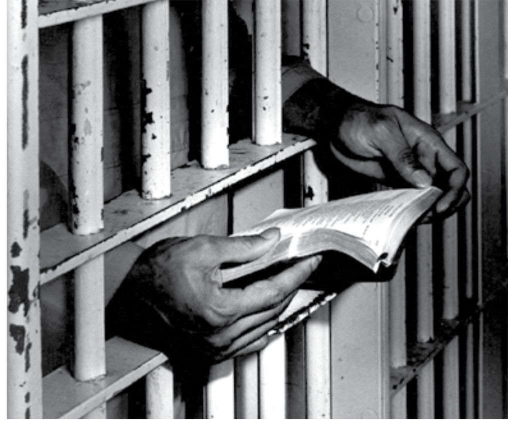
Bu seçimden dolayı müjdeler olsun size! Buna layık olmak için gayret edin, Rabbinizden sebat isteyin, başınıza gelene razı olun, şeytana kalplerinize gireceği bir açık bırakmayın ki böylece sizi alıkoymasın, Rabbinize karşı bağlılığınızı da yok etmesin.

Allah *subhanehu ve teâlâ* mücahid kullarından savaş meydanlarında bu dine akıttıkları tertemiz kanlarla arınmış olmaları için şehitler seçtiği gibi, sizleri de sabrınızı, fedakârlığınızı, tercih, korku ve düşmanlarınızın zindanlarında karşılaştığınız işkencelere rağmen dininizdeki sebatınızı göstermeniz için yaşayan şehitler seçmiştir.

Hazırlık aşamasından ibaret olan zindanda geçireceğiniz bu döneme önem gösterin. İçerisinde hiçbir faydası olmayan vakitlerinizi heba etmeyin, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kitabına yönelin ve ondan gücünüz yettiğince ezberleyin. Eğer ezberlemişseniz, tekrarını yapın. Zindanda olduğunuz müddetçe tefsir, fıkıh, hadis, şer'i siyaset kitaplarıyla meşgul olun. Çıktığınızda her bir dakikaya, okuma, tekrar etme ve öğrenmede istifade etmediğiniz için pişmanlık duyacaksınız.

Ruhi ve imani yönden nefislerinizin kuvvetlenmesi için namazları çoğaltın. Gece namazı kesilmeyen bir azık olup, hapishanenin zorlukları ile mücadelede sizi sabır ile destekler ve karanlığı nura, sıkıntıyı kurtuluşa, üzüntüyü mutluluğa dönüştürür.

İmani hazırlığın durağında olduğunuzu göz önünde bulundurun. Zindan, bununla da kalmayıp, sizi bundan sonra da Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ulaştıracaktır. Kurtuluş ise Allah'ın izni ile yakındır. Çünkü her ne kadar esaret gecesi uzasa da, hapiste geçirdiğiniz bugünler bittikten sonra kurtuluşun da peşinden gelmesi kaçınılmazdır.

Kendinize ve kardeşler arasında uygun bir ortamın oluşumu için orayı, size sabrı öğretip, sabır ile silahlanmanızı sağlayacak, çevrenizde karşılaştığınız her şeye karşı hilmi öğretecek bir mekâna çevirmeye gayret edin. Daha sonra ise, sabrınızın semerelerini acilen bulacaksınız. Allah *subhanehu ve teâlâ* çevrenizdekileri size müsahhar kılacak, hapisle beraber sizleri önemli bir göreve alıştırmayı kolaylaştıracaktır. Bunun yanında zorlukları aşmanıza yardım edecek ve bu da sizin için bir hayır, zafer ve öğüt olacaktır.

Bilin ki sevgili kardeşlerim sizler tek değilsiniz. Musibet genel olunca basitleşir derler. Buna rağmen hapis bir musibet olarak kabul edilmez, bilakis Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* gelen bir imtihan ve denemedir. Allah *subhanehu ve teâlâ* bir kulu sevdiği zaman onu dener. Buradan da Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sizi sevdiğini, bu sebepten dolayı sizi diğer kullarının arasından, kendisinin yanındaki yüce mekâna yükselmeniz için seçtiğini idrak edeceksiniz.

Şunu da bilmelisiniz ki, zindanlarda dinde kardeşleriniz olan esir bacılarınız var. Yahudi, haçlı ve mürtedlerin zindanlarında gece gündüz onların ırzına geçilmesine rağmen onlar sabır gösteren ve bunun sevabını bekleyenlerdir. Peki erkekler nasıl olmalıdır? Onlar, o bacılardan daha az belaya, işkenceye maruz kalıyorlar. Şüphesiz bu bile kalplerinize umudu ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kaderine razı olmayı yerleştirmelidir. Bunun ardından sabrın arttırılması da zindanın sıkıntısını -ki bu da Allah'tan başka kimsenin bilemeyeceği bir lütuftur- kaldırmaya yarar.

Bir kardeşimiz, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* düşmanlarının zindanlarında olan diğer kardeşlerinin hallerini gözlerinin önüne her getirişinde, Allah'a yemin olsun ki, içinde bulunduğu durumdan dolayı şikâyet etmeye, homurdanmaya utanacaktır. Tıpkı kendisini o iffetli esir kadınların yanında küçümseyeceği gibi, kendi musibetinin kolay olduğunu, bununla beraber kardeşlerinin çektiklerinin yanında hiçbir şeyin eşit olmayacağını da anlayacaktır.

Mücahid kardeşlerinin kazandığı zaferleri, çeşitli cephelerde ve bölgelerde Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* düşmanlarını savurarak ilerlemeleri esir kardeşimizi sevindirip, hüznünü kaldırdığı gibi; onların art arda gerçekleştirdiği fetihleri, tağutun ve şeytanın askerlerini yıprattıklarının haberlerini de her gün duyunca, sevinip, mutlu olmasında etkili oluyor, onların kalbine "*Bu dinin mutlaka yardım olunacağı*" yakînini yerleştiriyorsa, şüphe yok ki esirlerimiz de bu ecirde ortaktır. Bunda da hiçbir şüphe yoktur. Nasıl olmasın ki? Zindan özrü, onları kardeşlerinin yanında cihada katılmaktan alıkoymuştur.

Esir kardeşlerimiz, esaretten kurtulmaya içten inandıkları gibi, dünyanın dört bir yanında olan mücahid kardeşlerinin gayelerinden birisinin de onları esaretten kurtarmak olduğunu göz önünde bulundurmalıdırlar. Onların cihadından ve çabasından büyük bir kısım bu yöne kuruludur. O halde bundan hoşlanıp, gözleri aydın olsun ki şeytan kalplerine girip, bunu onlara başka türlü göstermesin. Tabi bu, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* onları kurtarması gelmeden önceki bir durumdur. Allah *subhanehu ve teâlâ* bu kardeşlerin zindan medresesinden, davet ve cihad emanetinin ağırlığını taşımaya layık olmaları için kendilerine yetecek terbiyeyi alıp olgunlaştığını bildiği zaman, onların birçoğuna kurtuluş ve çıkış verecektir.

Sevgili Kardeşlerim;

Bilmelisiniz ki, Allah'ın size hazırlamış olduğu şey gelmiştir. Esarette sizden önceki kardeşlerinize bakın! Onlardan kimisine Allah *subhanehu ve teâlâ* kapı açtı ve batıl ve ehli ile savaşa yetişmek için geri döndü. Bununla beraber onlardan kimisi cihad sahalarında komutanlık yapan, yönlendiren kimseler oldular. Bu sadece Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* lütfu olup, sonra zindanlarda kazandıkları imani terbiyenin vermiş olduğu güzelliktendir. Bu uzun tecrübe, erişilmesi mümkün olmayan yüce bir dağa ve İslam'ın kendisine daha önce vermediği dinine olan güvene dönüşmüştür.

Zindan yiğitler için birer medresedir. Bunun yanında -Allah'ın izni ile- cihad için önderliğin bir medresesidir. Hayırlı selefe layık halefler olun! Bilin ki cihad, kıyamete dek devam edecek ve cihad sahaları yiğitleri ölüm ve şehadetle bitirecektir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kendilerine büyük işler hazırladığı sınıftan olun! Bu alanda önderiniz Allah'ın Peygamberi Yusuf *aleyhisselam* olsun.

Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* kalplerinizi kuvvetlendirmesini, sizlere kurtuluş ve çıkış vermesini, sabır çokluğu ile rızıklandırmasını ve Rabbinizin size vadettiğine yakininizin çoğalması, bizlere de bir müddet sonra da olsa zafer ve iktidar vermesini diliyorum.

Zaferin çehresi ve belirtileri ufukta gözükmektedir.

Muhakkak ki onlar onu uzak görüyorlar fakat biz onu yakın görüyoruz!

Başında ve sonunda âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun.

Sizi Seven Kardeşiniz

Ebu Sa'd El-Âmilî

Ebu Sa'd El-Âmilî

1432 Safer

Özcan YILDIRIM
Tevhid Dergisi için çevirmiştir

Yiğit İnan

Zaferin Gerçekleşmesi için Gereken Beş Esas

-2-

Gerçekleşmesi elzem olan bu vahdetin belli esaslar üzerine bina edilmesi gereklidir. Aksi takdirde bu vahdet olmayacaktır. Birinin küfür demiş olduğu bir şeye görüntüde aynı safta olan başka birisi imandır derse bu ortamda bir vahdetten bahsetmek mümkün değildir.

3. Allah-u Teâla'nın Bu Zafer ve Yardım Sözü, Kamil İman Sahipleri İçindir. Her Müminin Bu Yardımdan Nasibi İmanı Oranındadır.

Ehli Sünnet'in itikadına göre iman kalp ile tasdik, dil ile ikrar ve organlar ile amel etmektir. İman sabit olan bir şey değildir. Bir takım ameller ile ya azalır ya da artar.

İşte Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bu yardım sözü de imanın artıp, azalmasına bağlıdır. Kulun imanı azaldıkça Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımı da uzaklaşır. Kul, imanı arttığı oranda Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımına da yakındır.

Cihad alanında zafer şu iki şarta bağlıdır;

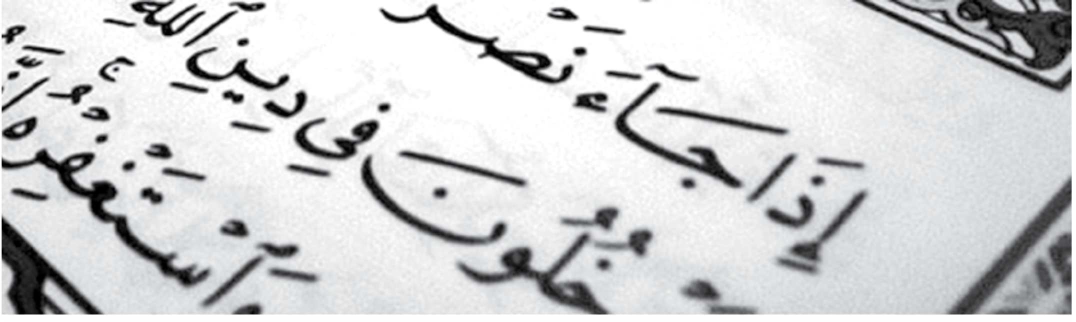
1. Genel Şart: İmani olarak hazırlıkların yerine getirilmesidir. Kişinin *"Müminlere yardım etmek üzerimize bir haktır"* [1] ayetinde belirtilen müminlerden olabilmesi için; kalbi, zahiri, ilmi ve ameli iman şubelerinden hepsini daima arttırması gerekir. Allah *subhanehu ve teâlâ* ile bağlantıları çok zayıf olanlar, gün içerisinde Allah'a *subhanehu ve teâlâ* vakit ayıramayanlar bu şartı yerine getirmemiş insanlardır. İnsanın bedenen bu amel için hazırlanması, zahiri bir takım şeylerin meydana gelebilmesi için gereklidir. Ancak imani yönden kendisini hazırlaması ise Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımının gelebilmesi için gereklidir. Ki Allah *subhanehu ve teâlâ* zorluğun ve sıkıntının en fazla belirgin olduğu savaş alanında bile kendisinin zikredilmesini istiyor.

"Ey iman edenler bir topluluk ile karşılaştığınızda sebat edin ve Allah'ı çokça zikredin ki umulur ki kurtulursunuz." [2]

Hiç şüphesiz ki bir insanın böyle zor bir durumda Allah'ı anabilmesi için daha önceden Allah'ı yeteri kadar zikretmiş olması gerekir. Daha rahat zamanda bile kulun dili Allah'ın zikriyle ıslanmıyor, kalbi Allah'ın isim ve sıfatları ile çarpmıyorsa öyle zor bir zamanda bunun gerçekleşmesi mümkün değildir.

İmani hazırlık diyebileceğimiz bu hazırlığın

1. 30/Rum, 47
2. 8/Enfal, 45

bir kısmı da, kişinin kendini ilmi yönden geliştirmesidir. Yani kişinin en az Allah'ı subhanehu ve teâlâ tanıyacak kadar ve ne için savaşacağını bilecek kadar ilim öğrenmesi gereklidir. Ayrıca bu amele kendisini teşvik edebilecek şehadetin,cihadın fazileti gibi bir takım meseleleri de bilmelidir.

2. Özel Şart: Bu, amel için gerekli olan mühimmatı hazırlamaktır. Allah subhanehu ve Teâlâ;

"Onlara (düşmanlara) karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın. Bununla Allah'ın düşmanlarını, sizin düşmanlarınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz ama Allah'ın bildiği düşman kimseleri korkutursunuz. Allah yolunda ne harcarsanız size eksiksiz ödenir ve siz asla haksızlığa uğratılmazsınız." [3] buyurmuştur.

Bütün bunların yanında Müslümanın içinde bulunmuş olduğu vakıadan kopuk bir şekilde yaşamasının yanlış olduğunu söylemek gerekir. Bugün yaşamış olduğumuz dünyada, gücün dengesi para ve ekonomi üzerine kurulmuştur. İşte bütün bunları hesaba katarak Müslümanların maddi hazırlık diyebileceğimiz bu şartı yerine getirmeleri gerekir. Bu da ancak cömert olan Müslümanların desteği ile gerçekleşebilecek olan bir şeydir. Tabiri caizse bu, eli sıkı olup beş lira on lira hesabı yapanların işi değildir. Bugün dünya koşullarında hiçbir zaman gözardı edilmemesi gereken bir nokta da, imani hazırlık yerine getirildikten sonra cihadın büyük bir kısmının paraya yani ekonomik güce bağlı olmasıdır.

Cihad farzı ayn hükmünde olduğu zaman, şu üç şeyden birisini yapmak her kişi için gereklidir;

1. Ya bedeni ile cihad edecek ki bu en yüce mertebedir.

2. Ya malı ile Müslümanlara destek verecek ki bu da cenneti satın almanın başka bir yoludur.

3. Ya da öğrenmiş olduğu ilimle insanları bu amele teşvik edecek ki bu da kişinin öğrenmiş olduğu ilmin gereğidir.

Bu üç yolun dışında kalan bütün yollar nifak olan yollardır.

Allah subhanehu ve teâlâ Kur'an-ı Kerim'de bizleri birçok şey ile imtihana tabi tutacağını söylemektedir. Bu imtihanlardan birisi de Allah'ın subhanehu ve teâlâ Müslümanları kâfirlerle sınamasıdır. Bu müminlerin kâfirler ile karşı karşıya getirilip onların ne kadar samimi olduklarını görmek şeklinde gerçekleşir. Müslümanın '*Allah her şeye kadirdir, kafirler O'nu aciz duruma düşüremez. Ancak bugün bizler görmekteyiz ki Müslümanlar hep sıkıntı ve çile içerisindelerdir*' yanılgısından uzak durmaları gerekmektedir. Bunun böyle olması Allah'ın subhanehu ve teâlâ gücünün -haşa- Amerika'nın gücünden aşağıda olduğunu göstermez. Bu gibi olayların bu doğrultuda cereyan etmesi Allah'ın subhanehu ve teâlâ planlarındandır. Ve bizlerin yaratılmış olan aklımızla Yaratıcı'nın planlarını çözebilmemiz ve bunlardan bir sonuç çıkarabilmemiz mümkün değildir. Müslümanların şunu bilmeleri gerekir ki zafer de yenilgi de Allah'ın subhanehu ve teâlâ elindedir. Ve Allah subhanehu ve teâlâ zaferi verdiğinde de yenilgiyi tattırdığında da mutlaka bunu bir hikmete binaen

3. 8/Enfal, 60

dilemiştir. Eğer Müslümanlar bugün sıkıntı içerisindelerse bunun mutlaka birçok hikmeti vardır. Allah *subhanehu ve teâlâ* onları ileride vuku bulacak bir zafere hazırlıyor olabilir, belki Allah *subhanehu ve teâlâ* bu yenilgiler sebebi ile onların saflarındaki günahkâr ve samimiyetsiz insanları o saflardan çıkartıyor olabilir veya Allah *subhanehu ve teâlâ* zulmü, karanlığı o kadar koyulaştırıyor ki hemen ardından Müslümanların hasret duyduğu şafak doğabilsin. İki yere yağmur yağar, yağmur aynı yağmur olmasına rağmen ekinlerin ekildiği bir yer için rahmet olmuştur lakin diğer yer içinse azap haline gelmiştir. Bu örnekten hareketle diyebiliriz ki Rabbimiz öyle bir iş yapar ki kulların bunların arka planını bilmesi bazen mümkün olmayabilir. Müslümanın arka planını bildiği yerde de Rabbine hamdetmekten başka yapabileceği bir şey yoktur. Bu aslında başkasında olmayıp sadece Müslümana has olan bir özelliktir. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor;

"Müminin işi ne kadar acayiptir. Bu hal sadece ona hastır. Ona bir nimet geldiği zaman şükreder ecir alır, bir musibet isabet ettiği zaman sabreder ecir alır."

Kitabımızın yazarı maddi hazırlığın şekillerinden birisinin de Müslümanların saflarını birleştirmesi olduğunu belirtmektedir. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor;

"Allah ve Rasulü'ne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin; sonra korkuya kapılırsınız da kuvvetiniz gider. Bir de sabredin. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir." [4]

Ayetten anlaşılan şey Müslümanların kuvvetlerinin azalmaması için saflarını kenetlemesidir. Bu konuda Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* nakledilen birçok hadisi şerif mevcuttur. Müslümanların kuvvetlerinin selameti açısından saflarını birleştirmelerinin elzem olduğu su götürmez bir hakikattir. Ancak bu birleşmenin şeklini biz kendi kafamızdan belirleyemeyiz. Bu birleşme bugün bazılarının anladığı gibi 'ne olursan ol gel' mantığı ile oluşabilecek bir birleşme değildir. Bu çok bozuk ve yanlış bir cemaatleşme ve diyalog anlayışıdır. Bu mantıkla hareket eden insanlar, birleşeceği insanları iman ve küfür yönünden tahlil etmezler. Çünkü bu insanlar için iman ve küfür gibi ağır meseleler ikinci plandadır. İşte vahdetin de iman ve küfür esasları üzerine kurulması gerekir. Bu gibi bir meseleyi arka plana atıp, sadece vahdete odaklanmak şeriatın onlarca nassını da arka plana atmaktır. Vahdet, olması gerekli olan bir meseledir. Ancak şu iki noktanın da gözetilmesi gerekir;

1. Bu ümmette fırkalaşma ve bölünmelerin olacağı haktır. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu gerçeği bize haber vermiştir. Ümmetin yetmiş üç fırkaya ayrılacağını ve bu fırkalardan sadece bir fırkanın kurtulan fırka olacağını söylemiştir.

2. Kıyamete kadar bu ümmette şirkin var olacağı haktır. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bize bu ümmetten bir grubun müşriklere katılmadan önce kıyametin kopmayacağını haber vermiştir. Bu da bize gerçekleşecek olan bölünmenin füru meselelerden değil de tamamen itikad meselelerinden kaynaklanacağını göstermektedir.

Bu vahdet konusunda şuna da dikkat etmek gerekir ki; Allah *subhanehu ve teâlâ* hiçbir zaman çoğunluğu övmemektedir. Çoğunluğu daima müşrik, anlayışsız, akletmeyen, ibret almayan vb. gibi isimlerle vasıflandırmıştır. Yukarıda zikredilen hadiste yetmiş üç fırkanın içinden sadece bir fırkanın kurtulanlardan olması diğer yetmiş iki fırkanın ateşte olması da bu noktayı teyid etmektedir.

Sonuç olarak diyebiliriz ki gerçekleşmesi elzem olan bu vahdetin belli esaslar üzerine bina edilmesi gereklidir. Aksi takdirde bu vahdet olmayacaktır. Birinin küfür demiş olduğu bir şeye görüntüde aynı safta olan başka birisi imandır derse bu ortamda bir vahdetten bahsetmek mümkün değildir.

Devam Edecek

4. 8/Enfal, 46

KEREM ÇAĞLAR

Tevhidi Bir Cemaat **Ne Değildir?**

"Dinlerini parçalayan ve bölük börçük olanlardan olmayın. Bunlardan her fırka kendilerinde olanlarla böbürlenirler." [1]

Cemaat; kendileri için varlık sebebi ve mücadelenin yegane amacı olduğunu iddia ettikleri tevhid akidesini her zeminde, olur olmaz gerekçelerle sürekli olarak gizleyen ya da perdeleyen takiyeciler camiası değildir.

Cemaat; itikad ve hâkimiyet mefhumu arasında ayırım yaparak yönetim kademelerinde her kim olursa olsun gayri İslami demokratik laik rejimin meşruiyetine cevaz verme cürmü işleyen malumat furus ukala konseyi değildir.

Cemaat; şirk düzenini korumak ve kollamakla görevli olan ve uluslararası haçlı ordularına, cihad bölgelerinde az sayıdaki mücahitlere yönelik ahlaksız savaşında lojistik, nakliyat ve istihbarat desteği sağlayan bir ordunun saflarında bulunmaz, o orduya velev ki bir patates soymak için asker vermez.

Cemaat; tağuti düzenin şirk partilerinin mebzul miktar oy deposu, arka bahçesi, çantadaki kekliği ya da munis ve itaatkâr kitlesi değildir.

Cemaat; kendilerine uzatılan her halatı Hablulah/Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ipi zanneden, onu da tel tel ayırıp işine, hoşuna ve kolayına gelene tutunarak böylece 'ümmet' olduklarını vehmeden hizipler/gruplar değildir.

Cemaat; davanın açık, net, anlaşılır ve doğru istikametinde yol almayıp ayakları kaydıran kaygan zeminlere yönelen daimi maslahatçılar camiası değildir.

Cemaat; duyguları tevhid akidesine galebe çalarak İslam ve küfür konusunda hüküm vermede insanların örf ve geleneklerini esas alan 'hakka, batılı karıştırma' mekanizması değildir.

Cemaat; zalim tağut ile adaletli tağut arasında şirkleri ve tuğyanları itibariyle asla ayırım yapmaz, birini diğerine tercih etmez.

Cemaat; tevhid akidesini ve nebevi menheci hafifseyip tüm enerjisi ile maddi üretime, mimariye, edebiyata, kültürel etkinliklere, resim, tiyatro ve sinemaya yönelenler topluluğu değildir.

Cemaat; küfür sistemi içerisinde yer edinip görev alarak aynı zamanda tevhid daveti yapılabileceğini iddia eden bir aymazlar cemiyeti değildir.

Cemaat; davet için modern vasıtalar kullanacağım diye inanç ve prensiplerinden taviz verenler, verilen tavizler sonrası tekrar ve daha büyük tavizler vermek zorunda kalan dirayetsiz ve ehliyetsizler topluluğu değildir.

Cemaat; muhaliflerinin iyi niyetli olmayan eleştirilerinin hedefi olsa da davet çalışmalarını bırakmak veya yavaşlatmak suretiyle bunlara cevap yetiştirme gayretinde bulunan bir topluluk değildir.

1. 30/Rum, 32

Cemaat; halka ulaşayım derken Hak'tan uzaklaşmak; tamiri ve telafisi belki de mümkün olamayacak ölümcül bir tahribatın vebalini üzerine alan 'muslih' etiketli yıkım elemanları kümesi değildir.

Cemaat; tartışması sürekli uzlaşmaz olup, Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafında kendisine buğz edilen kişilerin bulunduğu bir insan grubu değildir.

Cemaat; okumayan, dinlemeyen, öğrenmeyen, ihlâsla amel etmeyen, ameline süreklilik göstermeyen, ilmi sermayesini paylaşmayan, işlemeyen, ışıldamayan, okumayan, hayat menbaı olmayan fertleriyle; durgunluktan yosunlaşmış, bozulmuş ve kokuşmuş derin çukurdaki su birikintisi gibi değildir.

Cemaat; davası ve kardeşlerinden çok nefsini ve menfaatlerini düşünen, kardeşlerinin iyiliği için hiçbir fedakârlıkta bulunmayan, dertsiz, gamsız, sorumsuz, sergerde/başı buyruk kimselerin toplandığı kahvehane milleti değildir.

Cemaat; halkın nezdinde kabul görmek için Allah *subhanehu ve teâlâ* katında makbul olmayan yol ve yöntemlerle muvaffak olma hayalleri kuran bulanık zihinler bölüğü değildir.

Cemaat; sözün ehil olmayanın ağzında olduğu, gücün adil ve muttaki olmayanların elinde bulunduğu ve malın, infak etmeyenlerin yetkisinde olduğundan işlerin de değerini yitirdiği bir topluluk değildir.

Cemaat; kimsenin bir diğerini dinlemediği, her kafadan bir sesin çıktığı, fikir birliği olmadığı için amel/eylem birliğinde olmadığı kuru bir kalabalık değildir.

Cemaat; hayatın var oluşunun nedeni olan Tevhid akidesine gönüllerini ve gözlerini kapattıktan sonra, sokaktaki su birikintilerinden, paçalara sıçrayan kirli suyun ve öldürdükleri sivrisineklerin kanının, elbiseleri üzerinde bıraktığı kan izlerinin fıkhını tahsil eden talebeler topluluğu değildir.

Cemaat; tevhidi tevhin ettiği (gevşetip zayıflattığı) için pusulalarını şaşıranlar, yüreklerinin altından kalkamayanlar, birkaç gün ilerisini dahi endişeyle gözleyenler, mazilerine daima hasret penceresinden bakanlar, duygularındaki karmaşayı bir türlü çözemeyenler, gönüllerindeki bedbahtlıktan kurtulamayanlar ve akıl tutulması yaşayanlar yekunu değildir.

Cemaat; tevhid davetçisinin beşeri olmasından kaynaklanan en küçük zellesine/hatasına davul çaldığı halde şirk önderlerini 'hoşgörü, kardeşlik ve muhabbet' ile kucaklamakla kalmayıp onları tevhid ağacının bir dalı olarak görerek cennetlik ilan edenler güruhu değildir.

Cemaat; hak, eşitlik, özgürlük adına kadınları evlerinden çıkaran, ailelerinden uzaklaştıran ve çocuklarından kopararak sosyal ve ahlaki yozlaşmaya zemin hazırlayıp sebep olan çağdaş din tüccarlarının 'sermayesi' değildir.

Cemaat; dinin özünde hiçbir şey olmayan bidatleri yaşatıp yaygınlaştırmakla kalmayıp yeni ve modern bidatler icat edenler güruhu değildir.

Cemaat; kalplerinin rikkati/yumuşaması için şiir terennüm edip şarkılar söylerken sazlar ve çengiler eşliğinde kendilerinden geçen musıkişinas cemiyeti değildir.

Cemaat; şirk ve küfür ideolojilerinin bazı İslami terimlerle etiketlendirildiği için belirsizlik, kapalılık, cehalet ve karışıklık mazeretlerine sığınanların 'örümcek ağları' değildir.

Cemaat; yöneticilerin ve sıradan insanların teveccühüne mazhar olduğunda sıcağa maruz kalıp genleşerek hacmi büyüyen, boyutları ve değerleri değişen metaller ve cisimler yığını değildir.

Cemaat; suretleri ve dış görünümleri ile yüce şahsiyeler olarak görülen fakat hakikatte sapkın tevilleriyle tevhidi bozmalarından ötürü yol kesici eşkıyalardan dahi daha tehlikeli olan 'bilgin' sıfatlı kimselerin yol gösterici olduğu camia değildir.

Cemaat; konuşmalarıyla kalabalıkları galeyana getirip, yazdıklarıyla edebiyatın kabuğunu soyduğu halde 'adalet sahibi' olarak gördüğü tağuta velayet veren saptırıcı önderlerin fevc fevc şirke doğru sürüklediği iradesiz ve dirayetsiz mutaassıplar topluluğu değildir.

"Dinlerini parçalayan ve bölük börçük olanlardan olmayın. Bunlardan her fırka kendilerinde olanlarla böbürlenirler."

(30/Rum, 32)

MAHİ

Eşreften Esfele -2-

Karanlıkta kaldı iç alemi. Tüm bildiklerine rağmen haramı arzulamış olması acıttı içini. Pişmanlık kapladı yüreğini. Kendinden utandı. Telefonu tamamen kapatarak odaya geçti.

Leyla'nın duvarında ne var ne yok okudu. Vicdanı pek rahat değildi ama merakına da engel olamıyordu. Hem ne var canım bunda, kız iletilerini saklamamış ki, cümle alem okuyor ben niye okumayayım diye düşündü…Ki o da ne? Bir ileti geldi.

- Selam Leyloş.

- ?

-Leyla bakıyorum da senin burnun büyümüş. Selamımızı dahi almıyorsun. İşin düşer bana.

- ?

- Aaa bak bozuluyorum ama..

Karşıdaki kimse, habire yazıyordu. Aman Allah'ım ben ne yaptım?

- Eee… Ben Leyla değilim.

- Leyla değilsen sen kimsin? Ne işin var senin onun adresinde?

- Bir arkadaşıyım.

- Yaaaaa adın ne?

- Eee adım Özgür.

- Özgür.Özgürlüğü severim ben. Ya sen?

- Kim sevmez ki?

- Ne kadar yavaş yazıyorsun.

- Başka bir şeyle meşgulüm de.

- Benim kadar güzel bir bayanla yazışırken başka bir şeyle meşgul olmana şaşırdım doğrusu.

- ?

- Dilini mi yuttun? Bu arada neden Leyla'nın face'ini kullanıyorsun.?

- Uzun hikaye boş ver.

- Kameran var mı?

- Yok.

- Ay bu nasıl özgürlük?

- Çok geç oldu yatacağım.

- Bu saatte yatılır mı? Hem seni çok merak ettim ben. Sen de beni etmiyor musun?

- ?

-Resimler bölümüne girsene. Leyla ile çekilmiş pozlarımız var.

- Sonra. Sonra bakarım.

- Aman iyi sen bilirsin. Ama ben senden çok hoşlandım gizemli çocuk. Tekrar görüşmek için can atıyorum.

- ?

Ömer neye uğradığını şaşırmıştı. İçi titriyordu. Son cümle ile de tüm hücreleri sersemleşti…

Tanımadığı bir kız ile konuştuğuna mı yansın, kızın fütursuzca konuşmasına mı, içinde bir şeylerin kıpırdanışına mı…? Bu duygu da nerden geldi? İçinde mi saklıydı bir anda açığa çıktı. Kulaklarına kadar kızardı.

"Ama ben senden çok hoşlandım gizemli çocuk. Tekrar görüşmek için can atıyorum."

Dışarı pek çıkmazdı Ömer. Çıksa da işlerini hızla halleder dönerdi. Elbette bayanlarla karşılaştığı da oluyordu fakat ilk defa heyecanlanmıştı. Bugün Leyla'yı da görmüştü ama etkilenmemişti bile. Hiç görmediği, sesini dahi duymadığı, sadece yazdığını okuduğu bir bayandan nasıl etkilenebilirdi ki?

Aşk bu muydu? Bir anda gelişiveren bu duygu muydu aşk…Yok yok aşk değil, bunun adı gizemdi…Bilmediği, görmediği kişiyi merak etme; hatta daha ileri safhada ona, kadına dair ne kadar olumlu imaj varsa yüklemekti…Gerçek olamazdı.

Bu düşüncelerden sıyrılmalıydı…Allah Al-

lah! Zamk ile yapışmıştı sanki. Bir türlü başka frekansa geçemiyordu. Yazıya ses de eklenmişti. Sanki kız karşısında konuşuyordu.

“Resimler bölümüne baksana. Leyla ile çekilmiş pozlarım var…”

En iyisi yataktan kalkmaktı.

Telefonu masanın üzerine bıraktı. Abdest alıp geldi. Kitabını alarak büyük odaya geçecekti ki telefonu almak için geri döndü. Biraz ezber tekrar edecekti. Birkaç satır okudu ama yapamadı. İçinde biri onu dürtüyordu sanki. Cebinden telefonu çıkararak Leyla'nın sayfasına tekrar girdi. Tam resimleri açacaktı ki kapı açıldı. Korkudan ölecekti. İçeri giren Muhammed Hoca'ydı. Ömer'in telaşına bir anlam veremedi. Selam vererek odanın bir köşesine çekildi. Ömer sessizce odadan çıktı. Lavaboya gitti. En tekin yer orasıydı. Telefonu çıkardı. Acaba hangisiydi? Adını bile sormamıştı. “Benim gibi güzel bir bayanla yazışırken başka şeyle meşgul olmana şaşırdım.” En güzel kız hangisi ise, o olmalıydı. Yazısı içimi titrettiğine göre, resmi haydi haydi elektrik verecektir diye düşünürken ileti geldi:

- Beni mi arıyorsun canım?

- Utanma utanma. İşte mor kazaklı olan benim.

Ömer kıpkırmızı kesildi. Heyecanı iki kat arttı. Kız hala netteydi ve sanki onu bekliyordu. Öyle fırtınalar esmeye başlamıştı ki beyninde, ne var ne yok savuruyordu etrafa… Bu

hengâmede vicdanından gür ve tok bir ses geliyor, bu ses şiddetli fırtına, şeytan ve nefis potasında eriyip gidiyordu yankılanmadan. Ömer aşık mı oluyordu? Bu aşk ne menem bir şeymiş diye düşündü. İyi de aşk nedir biliyor muydu Ömer?

Bu olsa olsa arzu olabilirdi. Bir cinsin karşı cinse olan arzusu. Zira aşk, sevginin ön adımı, ayak sesiydi. Bir cümle ile kalbe yerleşemezdi. Cümleleri sarf edenin tanınması, tüm hallerine vakıf olunması gerekirdi. Huylarının öğrenilip beğenilmesi sonucu kalpte çiçeklenirdi. Peki bir Müslüman aşık olabilir miydi? Bu sorunun cevabı o kadar netti ki Ömer'in zihninde. Müslüman ancak nikahı altındakine aşık olabilirdi. Bu aktin evvelinde beslenen duygular, yasaklanmıştı..

Mor kazaklı kız…Ömer, resme baktığında bir şey daha olmuştu. Ama buna da anlam veremedi. İçinde bir lamba yanıyordu sanki. O aniden sönüvermişti. Karanlıkta kaldı iç alemi. Tüm bildiklerine rağmen haramı arzulamış olması acıttı içini. Pişmanlık kapladı yüreğini. Kendinden utandı. Telefonu tamamen kapatarak odaya geçti.

Namaz başlamıştı. Şimdi nasıl duracaktı huzura? Nasıl el açacaktı Allah'a? Yüreği doldu…Taşmaya ramak kalmıştı ki kendini tutamadı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yüreği yanıyordu. Çevredekilere aldırmadan uzun uzun secdede kaldı. Af diliyordu. Bir daha günah işlememeye söz veriyordu.

Namaz başlamıştı. Şimdi nasıl duracaktı huzura? Nasıl el açacaktı Allah'a? Yüreği doldu…Taşmaya ramak kalmıştı ki kendini tutamadı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yüreği yanıyordu.

Şafak sökmüştü. Ömer hala odada oturduğu yerden kalkamamıştı. Ağlamaktan gözleri kurumuştu. Muhammed Hoca içeri girdi. Omzuna dokunarak:

- "Kalk uzan, biraz dinlen. On bir gibi yanıma gel." dedi.

Hiç ses etmeden başını sallayarak odadan çıktı. Yatağa uzanmaktan korkuyordu. Odaya

gelir gelmez aynı düşünceler üşüştü beynine. Daha yeni tövbe etmişti. Şeytan da ne kadar yüzsüzdü. Kovulduğu yere ısrarla geri geliyordu. Telefonuna baktı. Sim kartı çıkardı. Harama götüren yolları tıkamalıydı. Uyumaya çalıştı. Her gözünü kapadığında sanki şeytan perdeyi açıp, mor kazaklı kızı gösteriyordu. Hakikaten de güzel bir kızdı. Yiğidi öldür hakkını yeme derler ya. Adını bile bilmiyordu. Sormamıştı ki. Sahi kadın erkek konuşamaz diye bir kaide var mıydı ki dinde? Peygamber eşlerine, en mahrem soruları sormuyor muydu sahabeler? Hatta nette konuşmayacaktı ki, yazı yazacaktı sadece. Ses dahi yoktu. Hem belki yazışsa kıza İslam'ı dahi anlatabilirdi. Rasûlullah: "*Sizin eliniz ile bir insanın İslam'a girmesi, yeryüzü dolusu kızıl deve bağışlamanızdan daha hayırlıdır.*" buyurmamış mıydı?

Tabi ya! Bunu neden daha önce düşünememişti ki.

Telefonu tekrar açtı ve ileti bıraktı...

Devam Edecek

MİRSAD AĞINT

düdük

Allah'ı düşününce ferahladığını hissetti. Rabbine hamdetti. Parmağındaki sızı da biraz hafiflemişti. Oturduğu yere şöyle bir göz gezdirince etrafının çöplük gibi olduğunu farketti.

Dünyadaki hiç kimse maddi sıkıntı çekmese ne güzel olurdu. diye düşündü Murat. İki haftadır cepten yiyordu. Pazara çıkıp tişört sattığında eline geçmişti bu para. Ama sonra o iş de durgunlaşmış, malların büyük bir kısmını toptancıya geri vermek zorunda kalmıştı. Allah'tan, adam anlayışlı birisiydi de malzemelerini almıştı. Yoksa bir de onların parasını bulmak için uğraşacaktı.

Neredeyse her işi yapmıştı. Her seferinde de birtakım aksilikler çıkmış ama bir şekilde rızkı gelmişti. Buna imanı tamdı. Yine rızkı gelecek, evdeki üç çocuğu aç yatmayacaktı.

Fakat bu sefer... Bu sefer çok daralmıştı. Şeytan şimdi öncekilerden daha çok vesvese veriyordu:

"Ne olacak sanki şu sakalını kessen? Kimse sana bu kılıkla iş vermez."

"Namazlarını akşam kaza edince olmuyor mu sanki? Kimse sana muhtaç değil! Bir sürü insan sırada bekliyor. Senin şartlarını kim kabul eder?"

"Hem sadece 4-5 ay çalışırsın. Biraz para biriktirdin mi hayalindeki tezgahı açarsın. Ondan sonra istersen günde on vakit namaz kıl!"

Kendini bu düşüncelere kaptırmışken euzubesmele çekti. Toparlandı hemen.

"Bir şeyler yapmalı ama ne?" diye söylendi. Arkadaşı Selçuk'un sözleri geldi aklına:

"Boşta kalırsan perşembe günleri gel taksiye çık. Bizim işçinin tatil günüdür." Güldü kendi kendine. Üç ay önce gitmişti de adresleri ancak müşterilere sora sora bulabilmişti. Koca İstanbul! Neresini aklında tutacaksın ki?! Her taraf insan, araba ve beton yığını! Zaten birgün çalışsa, bu ancak o günün ekmek parası oluyordu. Şimdi asıl derdi on gün sonraki kiraydı.

Elleri cebinde çıkmaya çalıştığı yokuşa baktı. Ama caddeye bağlanan yokuşun başlangıcından itibaren trafik vardı. Gelişli-gidişli iki yönde kitlenmişti. Bazı arabalar iki-üç araba daha öne geçeyim derken ters yöne girmiş, geri de dönemeyince iş daha da çıkmaza girmişti.

Bu arapsaçının asıl nedeni ise yokuşun sonundaki surlardı. Arabaların sur kapısından geçmeleri gerekiyordu ve orası da ancak bir arabanın geçebileceği genişlikteydi.

Bir an bu trafiğe, korna ve insan seslerine bakınca kendi derdini unuttu. Neden sonra aklına çocuklar geldi.

"Her yeni doğan rızkı ile doğuyormuş! Nereden inanıyorsunuz bu saflıklara! Akıllı ol Murat! İki buçuk yaşındaki çocuğun, Mehmet'in eve ne rızık getirdiğini gördün? Yoksa ona bez, mama yetiştireceğim diye doğduğundan beri daha mı çok çalışmaya başladın?"

"Bak şimdi beş parasızsın! Hesap et! Mehmet'e bu ay harcadığın parayı harcamasaydın, şu anda elinde kiranın yarısı olacaktı."

"Unutma! Peygamber zamanında yaşamıyorsun! Kimse kimsenin gözünün yaşına bakmıyor. Nasıl olursa olsun para kazanmaya bak! Böyle giderse bırak eve ekmek götürmeyi sen bile gidemeyeceksin!"

- "Hay aksi şeytan!" dedi Murat ayağını tutarak, düşüncelere dalmışken önündeki taşı fark etmemişti de ayağını vurmuştu. Şimdi baş parmağında müthiş bir acı hissediyordu.

Çok şükür ki yokuş bitmişti. Surların dibine gelip çöktü ayakkabısını çıkarıp parmağını ovmaya başladı.

- İki dakika sabretsen ne olacak sanki? Gördün mü, tıkadın şimdi burasını!

- Sanki sen çok farklı bir şey yaptın! Nasıl geçeceğim ben şimdi buradan? Üstünden mi geçeyim?!

- Ne diyorsun sen be adam!

"Tam da yerine oturmuşum" dedi Murat. Bu kavga da, trafik de bitmezdi. Çünkü kimsenin arabasını yerinden kımıldatmaya niyeti yoktu.

Murat tekrardan kendi dünyasına döndü. Biraz önce şeytanın "Mehmet'in bir aylık masrafı=kiranın yarısı" hesabını düşünüyordu. Sonra birden bunu düşündüğü için utandı.

Elbette ki Allah **Rezzak**'tı (rızkı veren). O'nun yasak dediği şeyleri yapmamak için iş bulamayan bu kulunu aç bırakmazdı. Hem Murat da boş boş oturmuyordu. Uğraşıyor, koşturuyor, düşünüyordu.

Allah **Kabıd** (rızkı daraltan) ve **Bâsıt**'tı (rızkı genişleten). Nasıl ki şu an eli darda idi, muhakkak bir süre sonra bu sıkıntısı hafifleyecek helal rızık elde edecekti.

Hiç olmadı, eline bir şey geçmezse Süleyman amcaya söyler kirayı biraz geciktirirdi. Bir hafta-on gün için bir şey diyecek değildi herhalde!

Allah'ı düşününce ferahladığını hissetti. Rabbine hamdetti. Parmağındaki sızı da biraz hafiflemişti. Oturduğu yere şöyle bir göz gezdirince etrafının çöplük gibi olduğunu farketti.

"Şu insanlar ne acayip? Kullandıkları yeri temizleseler elleri mi kırılacak sanki? Allah insana, her tarafına beton döktükleri bu şehirde, nefes alsınlar diye böyle bir yer nasip etmiş. Onların yaptıklarına bak!" diye söylendi Murat. Çimlerin üzerine atılmış şeylerin arasında sarı-kırmızı renklerde bir düdük de vardı. "Çocuklar düşürmüş herhalde" dedi.

Tekrardan trafiğe baktı. Hayret! Deminden beri etrafını inceliyordu. Bu kadar zaman boyunca hiçbir araba yer değiştirmemişti. Sadece trafik daha da uzuyor, arabalar kontak kapatıp bekliyorlardı. İçinden çözüm için fikir üretmeye başladı: "Böyle yerlere trafik lambası olur mu acaba?" sonra bu fikrine güldü. Ne işe yarayacaktı lamba?! "Ya trafik polisi?... Trafik polisi?!"

Zihninde canlanan yeni düşünceye ilk önce kendisi karşı çıktı: "Olmaz! Deli misin sen? Her işi yaptın, bir trafik polisliği kalmıştı zaten!" karşı çıkıyordu, çıkmasına ama gözünün yokuş aşağı uzanan trafikle çimenler arasındaki düdük arasında gidip gelmesine engel olamıyordu. Bu hal çok sürmedi. "Bismillah" dedi.

Sanki yavaş yavaş kalkarsa fikrinden vazgeçeceği endişesi ile bir anda dikiliverdi ayakta. "İnsanların sıkıntılarını giderenin Allah'ta sıkıntısını giderir." cümlesi damarlarına kan yerine hayat pompalamıştı sanki.

Düdüğü alıp yanındaki su ile temizledi. Güzelce sildikten sonra kimse fark etmeden bir-iki deneme yaptı. Hiç de fena değildi hani! Daha hala suçu birbirlerine atmakla meşgul insanların yanına hızla ilerledi.

- Hemşerim! Siz ne yapmaya çalışıyorsunuz

Allah aşkına! Böyle giderse surların dibinde yatıya kalacaksınız. Binin bir arabalarınıza hele!

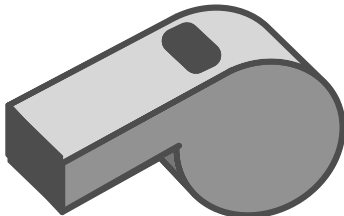
İçlerinden "Acaba hangi arabanın sahibi?" diyerek baktılar Murat'a. Ama çıkartamadılar. Sonra da arabası olmadığına kanaat getirdiler. Sırf birbirlerine inat olsun diye karşı taraftakinin sözüne karşı çıkan şoförler, bu üçüncü şahsı yıllardır bekliyorlarmış gibi hemen arabalarına atladılar. Kontakları açtılar.

Murat ilk olarak çok da yüksek olmayan kaldırımlara dört tane arabayı çıkarttı. Boşalan yere de sur kapısını işgal eden arabayı çektirdi. İnsanoğlu işte! Bir saattir niye beklediğini unutmuş bir taksi hemen boşalan yere girmek için manevra yaptı. Fakat düdüğün tiz sesi onu yerine çivilemeye yetti. Artık korna sesi yerine Murat'ın düdüğü çınlatıyordu etrafı.

İkinci iş olarak ise, karşı şeride girmiş arabaları kendi şeritlerine soktu Murat. İşin büyük kısmı bitmişti. Artık trafik akabilirdi. Murat sur kapısına girdi ve sırayla üç araba surun aşağısından, üç araba surun yukarısından olacak şekilde düdüğüyle trafiğe yön vermeye başladı.

Herkes şaşkın! "Bu iş nasıl oldu?" diye arabalarında konuşurken Murat'ın yanından geçiyorlardı. Kimileri hayır duası ederken kimisi korna çalarak memnuniyetini dile getiriyordu. "Bu adam deli mi?" diye düşünenler de yok değildi hani!

Kendi derdini unutmuş trafikle uğraşan Murat'ın yanına, kendini iyice işine kaptırdığı sırada surun aşağı kısmından bir transit yanaştı. Alnı boncuk boncuk terle kaplı bir genç, bir kadın ve gözleri kapalı bir halde başını yanındaki kadının omuzuna dayamış yaşlı bir teyze. Şoför koltuğundaki genç ön camdan sarkarak Murat'a

yaklaştı:

- "Abi! Allah sizden razı olsun! Biraz daha geç kalsaydım anamı sırtlayıp, öyle hastaneye götürmem gerekecekti." dedi ve elini uzattı. Murat da genç ile tokalaşmak için elini uzattı. Fakat o da ne? Şoför bir anda elini Murat'ın gömlek cebine sokup bir şey bıraktı. Sonra ise şaşırtıcı bir hızla gazı kökleyip gözden uzaklaştı.

Her şey saniyeler içinde olup bitmişti. Genci düdük öttürüp durdurmaya çalışsa da mavi transit çoktan gözden kaybolmuştu bile! Bu arada trafiğin akmadığını, herkesin düdük sesini beklediğini fark edince hemen işine döndü.

Bakmaya korkuyordu. Para olduğu kesindi ama ne kadar? Sonra böyle düşündüğü için kendi kendine kızdı: "Ne kadarsa ne kadar? Ne yapacaksın? Allah hesapsız rızık göndermiş, senin düşündüğün şeye bak!"

Trafik düzene girmişti artık. Müsait olduğuna inandığı bir zamanda heyecanla elini cebine götürdü: "Aman Allah'ım! Bu çok fazla! Hem de çok! dedi seslice. Sonra kendisini duyan var mı diye etrafa baktı.

İçi içine sığmıyordu. Biraz kendine gelince Allah'a hamdetti ve Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* hadisini hatırladı: "Herkesin rızkı yazılmıştır. Ecelinin kendisini gelip bulacağı gibi rızkı da bulacaktır. Öyleyse insan mal kazanmak için haram yollara başvurmasın."

Durum aynen Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurduğu gibiydi elinde kirasının yarısı duruyordu ve neredeyse hiç birşey yapmamıştı bunu kazanmak için.

"Kiranın yarısı" derken gülmeye başladı: "Yok yok! Bu kiranın yarısı değil! Can Mehmed'imin geçen ayki masraflarının parası." derken şeytanları nasıl da çatlattığını hayal etti.

Düdüğü daha hızlı üfledi.

Ayetler Bağlamında Komplo Teorileri

Eskiden hemen her tabiat olayının arkasında cin, peri gibi gizemli güçler aranır, genelde Allah'ın takdiri unutulurdu. Günümüzde iyice azaldı bu şirk inanışları. Lakin hemen her sosyal ve siyasal olayın arkasında, birtakım açık ya da gizli güç odaklarının planlı ve gizli yönlendirmeleri (komplolar) aranmaya başlandı. Öyle ki, neredeyse bu açık ya da gizli güç odaklarının planlarının dört dörtlük olduğu ve yüzde yüze yakın derecede başarıya ulaştığı vehmedilmekte. Tabiri caizse, hangi taşı kaldırsan, altından açık ya da gizli bir güç ve komplo çıkıyor. Bu anlayış, açık ya da gizli güç odaklarını adeta insanüstü, yarı-ilahi bir konuma yükseltirken; değil Müslümanların, Yüce Allah'ın bile sosyal ve siyasal olaylar üzerindeki plan ve takdirini tamamen ıskalıyor.

Eskiden cin, peri dolu bir dünyada yaşadığını sananlarla, günümüzde komplolarla dolu bir dünyada yaşadıklarını düşünenlerin haleti ruhiyeleri birbirine bayağı benziyor. İnsanlar, tam anlamıyla açık ya da gizli güç odaklarının kıskacına girmiş, komplolardan örülmüş sosyal ve siyasal olaylardan müteşekkil bir dünyada, aciz ve sahipsiz birer varlık olarak görüyorlar kendilerini.

Komplo teorileri, sosyal ve siyasal olayların arka planında, birtakım gizli ya da açık güç odaklarının açıklanmamış gizli plan ve yönlendirmelerinin bulunduğuna dair iddiaları ifade ediyor. Bu teorilere günümüz İslam toplumları gibi daha ziyade uzun süreli ahlaki, sosyal ve siyasal çöküntü yaşayan toplumlarda itibar ediliyor. Özellikle, iletişimin aşırı arttığı son yüzyılda, bu teoriler daha fazla revaç bulmaya başlamış durumda.

Komplo teorilerinin bir kısmı doğru, bir kısmı tamamen uydurma, bir kısmı ise kısmen doğru olabiliyor. Bunların tamamen saçma ve uydurma olduğunu söylemek doğru olmadığı gibi, tamamen doğru olduğuna inanmak da mümkün değil. Tüm sosyal ve siyasal olaylara komplo teorileri penceresinden bakılması yanlış olduğu gibi, komplo teorilerinin hiç dikkate alınmaması da yanlış olabilir.

Bu yazıda üzerinde durmak istediğimiz husus, Müslümanların sosyal ve siyasal olaylara, açık ya da gizli güçler ve komplo teorileri merkezli değil, Allah ve kitabı merkezli bakmaları gerektiğini; Allah'ın mutlak kudretini merkeze alarak, kitabi ilke, emir ve hikmetlere göre ve nebevi sünneti gözeterek hareket etmek duru-

munda olduklarını vurgulamaktır.

Hiçbir Plan Allah'tan Gizli Kalamaz!

Bizimle alakalı tüm sosyal ve siyasal olayların arkasında açık ya da gizli güçler ve komplolar olabilir de olmayabilir de. Bu açık ve gizli güç odakları, ne kadar kuvvetli olursa olsun, nihayetinde bizim gibi beşerlerin oluşturduğu odaklar olup, Allah'ın kuvveti yanında ne ifade ederler ki? Bu gizli güç odakları ne kadar gizli ve derin olurlarsa olsunlar, Allah'tan da gizli olabilirler. mi? Bu komplolar ne kadar sağlam olursa olsun, nihayetinle bizim gibi aciz beşerlerin oluşturduğu eksik ve kusurlu tuzak ve planlar değil mi?

Üstelik bu güçlerin varlığı ve kuvvetleri ile komplolar hakkındaki iddialarımız nihayetinde birer zandır. Yüce Allah zannın haktan hiçbir fayda sağlamadığını Yunus Suresi 36. Ayette belirtmiştir. Biz Müslümanlar ilim ifade etmeyen komplo teorilerine göre değil; Kur'an'da bize çizilen ilke, esas, hikmet, hudut ve emirlere göre hareket etmek durumundayız. Zaten, değil zan seviyesindeki bilgiler, ilim ifade eden kesin bilgilere dahi sahip olsak, bu hareket tarzımız değişmez.

Bizim Kur'an ehli olmamız, ümmi (kitap ehli olmayan) cahiller gibi nefsimizin hevasına dayalı düşüncelere göre hareket etmememizi gerektiriyor. Yani bizler, istisnasız her durum ve şartta, mutlaka kitap merkezli hareket etmek durumundayız. Yoksa Kur'an'a iman ettiğimizi ve onu tek hayat rehberi edindiğimizi iddia etmemizin ne anlamı kalır ki? Burada, kitap merkezli hareket etmek ifadesiyle, Peygamberimizin nebevi hareket metodunu, sosyal ve siyasal sünnetini de kastettiğimizi belirtelim. Zaten bu anlamda, kitap ve sünneti birbirinden ayırmanın mümkün olmadığı hepimizin malumudur.

Kur'an'da Geçen ilgili Kavramlar

Görebildiğim kadarıyla Kur'an'da, günümüzdeki komplo teorileri ile ilgili olarak kullanılan iki temel kavram var. Bir amaca varmak için kurulan uzun vadeli gizli plan manasında keyd kavramı 35 kere kullanılmış olup; sadece kafirlerin ileri gelenleri ve Allah'ın keydinden bahsediliyor. Tek istisna, Hz. İbrahim'in (a), putların asılsızlığını göstermek için yaptığı plandır. (Enbiya, 21/57) Mekr kavramı 43 kere kullanılmış olup, bir şeyin amacına ulaşmasını engellemek için kurulan gizli ve hileli tuzak anlamına geliyor. Kur'an'da kafirlerin hakkın ortaya çıkışı ve egemenliğini önlemek ile dünyevi çıkarları için Mekr kurdukları anlatılırken; Yüce Allah'ın hakkın ortaya çıkışı ve egemenliği ile kafirlerin tuzaklarını boşa çıkarmak için Mekr kurduğu ifade ediliyor. Müminlerin mekr kurduğu ya da kurması gerektiğine dair ayet yok.

AI-i İmran Suresi 54. Ayette, Yahudilerin İsa (a) için tuzak (Mekr) kurdukları, buna karşılık Allah'ın da tuzak kurduğu ve tuzak kuranların en hayırlısının Allah olduğu bildiriliyor. Buradaki tuzağın Yahudi din adamlarının Hz. İsa'yı Romalı yöneticilere çarmıha gerdirmek suretiyle öldürtmek için düzenledikleri bir komplo olması muhtemel. İlgili ayette komplonun bizzat Yüce Allah tarafından boşa çıkarıldığı anlaşılmaktadır.

> "Andolsun Allah'a, sizler arkanızı dönüp gittikten sonra, ben sizin putlarınıza muhakkak bir tuzak kuracağım."
> *(21/Enbiya, 57)*

Nisa Suresi 76. Ayette iman edenlerin Allah yolunda, küfredenlerin ise tağut yolunda savaştıkları, müminlerin şeytanın velileri ile savaşmaları gerektiği, zaten şeytanın İslam'ı engellemek için kurduğu planların (keyd) zayıf olduğu bildirilmektedir. Dikkat edilirse ayette şeytanın planlarının zayıflığı vurgulanırken, bu planlara karşı Allah'ın emirlerinden olan savaşa vurgu yapılmaktadır. Müslümanlara, şeytanın planlarına karşı plan (keyd) yapın ya da tuzak (Mekr) kurun diye değil, Allah yolunda savaşın diye mücadele metodu gösterilmektedir.

Enam Suresi 123 ve 124. Ayetlerde; peygamber gönderilen şehirlerin ileri gelen günahkarlarının, peygamberlerin mesajını etkisiz hale getirmek için insanların kafasını karıştırıcı söz ve iddialarla tuzaklar (Mekr) kurdukları, aslında bu tuzakları -dünya ve ahiret azabına uğratılmalarına sebep olacağı için- kendilerine kurmuş oldukları bildirilmiştir. Bu ayetlerde, kafirlerin komplolarının peygamber ve müminlere zarar vermek bir yana, kendi dünyevi ve uhrevi felaketlerine sebep olduğunun vurgulanması önemlidir. Konuyla ilgili şu ayetlere de bakılabilir: Yunus, 10/21; Rad, 13/33, 42; Nahl,

16/26, 45, 127; Nemi, 27/70; Sebe, 34/33; Fatır, 35/10, 43; Nuh,71/22.

Araf Suresi 99. Ayette, peygamberleri yalanlayan halkların Allah'ın tuzağından (Mekr) emin olmamaları gerektiği bildirilmektedir. 123. Ayette ise sihirbazların Hz. Musa'ya iman etmelerinin, Firavun tarafından bir komplo (Mekr) olarak değerlendirildiği ifade edilmektedir. Bu durum, asıl komplocular olan kafirlerin ileri gelenlerinin, peygamberler ve onlara uyanlar hakkında komplo kurma ithamını sık sık yaptıklarını ortaya koymaktadır. 195. Ayette ise Peygamberimizin müşriklere, sahte ilahlarını yardıma çağırıp planlar kurarak (keyd), kendisine zarar vermelerine dair meydan okuması istenmektedir.

Enfal Suresi 18. Ayette, Yüce Allah'ın, Bedir Savaşı ile kafirlerin İslam'ı yok etmek amaçlı planlarını (keyd) çözdüğü ve zayıflattığı belirtilmektedir. Bedir Savaşının gelişim sürecini dikkate alırsak, Yüce Allah'ın karşı bir tuzak (Mekr) ile müşriklerin planlarını zayıflattığı, Peygamberimizin ve müminlerin bu karşı tuzaktan bihaber olarak, sadece üzerlerine düşen görevleri Allah'ın açık emirleri çerçevesinde yerine getirdiklerini görürüz. Bir bakıma Bedir Savaşı, Mekke müşriklerinin Medine'deki Müslümanları uzun vadeli yok etme planlarını (keyd) zayıflatmak için Yüce Allah tarafından oluşturulmuş bir tuzaktır (Mekr).

Ayetler Güçlülerin Planlarının Her Zaman Tutmayacağının Kanıtıdır!

Enfal Suresi 30. Ayette müşriklerin hicret öncesi Peygamberimizi öldürmek, hapsetmek ya da sürgün etmek suretiyle tuzak (Mekr) seçeneklerini aralarında tartıştıkları; Yüce Allah'ın karşı bir tuzakla onların tuzaklarını etkisiz bıraktığı bildirilmektedir. Rivayetlerden her aşiretten bir kişinin katılacağı bir suikast neticesi Peygamberimizi öldürme seçeneğinin kabul edildiği, lakin Allah'ın koruması neticesi bu tuzağın boşa çıktığı anlaşılmaktadır.

Yusuf Suresi 5. Ayette Yakub (a), oğlu Yusuf'u (a) rüyasını kardeşlerine anlatırsa, onların kendisini ortadan kaldırmak amaçlı bir plan (keyd) yapacakları konusunda uyarmaktadır. 28. Ayette, Hz. Yusuf'un gömleğinin arkadan yırtıldığını gören vezir, karısına, plan yaptığını ve zaten kadınların planlarının (keydekunne) büyük olduğunu söylemektedir. 31. Ayette, şehirdeki sosyete hanımlarının kendi hakkındaki

(Babası) Demişti ki: Oğlum, rüyanı kardeşlerine anlatma, yoksa sana bir tuzak kurarlar. Çünkü şeytan, insan için apaçık bir düşmandır. (12/Yusuf, 5)

tuzaklı (Mekr) sözlerini işiten azizin hanımının davetinden bahsedilmektedir. 33 ve 34. Ayetlerde, sosyete hanımlarının Yusuf hakkındaki planlarından (keyd) ve Yüce Allah'ın bu planları savmasından bahsedilmektedir. 50. Ayette sosyete kadınlarının planlarını (keyd) Allah'ın iyi bildiğinden, 52. Ayette ise Yüce Allah'ın hainlerin planlarını (keyd) başarıya ulaştırmayacağından bahsedilmektedir. 76. Ayette Yüce Allah'ın Yusuf'un kardeşi Bünyamin'i yanında alıkoyması için plan yaptığından (kidna) bahsedilmektedir. Burada planı yapanın Yusuf (a) değil , bizzat Yüce Allah olduğu vurgulanmaktadır. 102. Ayette ise Yusuf'un kardeşlerinin onun hakkındaki tuzaklarını (Mekr) kurarlarken Peygamberimizin yanlarında olmadığı bildirilmekte ve sanki şöyle denmektedir: Plan ve tuzakları (komplo) ancak Allah bilir ve onları kendi iradesi çerçevesinde etkisiz kılmak bir yana, tam aksi yönde neticeler ortaya çıkarır. Dolayısıyla, sizler plan ve tuzakları deşifre etmek ve karşı plan ve tuzaklar yapmakla değil; Allah'ın kitabında açıklandığı yönde hareketle etkisiz kılınmalarına vesile olmanız gerekmektedir.

Yüce Allah, inkarcıların peygamberlerin mesajlarını etkisiz kılma amaçlı komplolarının (Mekr), dağları yürütebilecek derecede etkili ve kuvvetli bile olsa, kendi indinde olduğunu ve mutlaka etkisiz bırakıp peygamberlere vaadini asla boşa çıkarmayacağını söylemektedir. (İbrahim, 14/45-47)

Taha Suresi 60, 64 ve 69. Ayetlerde, sihirbazların sihir planlarından (keyd) bahsedilmektedir.

Enbiya Suresi 57. Ayette, Hz. İbrahim'in kavmine putların asılsızlığını göstermek için yaptığı plandan (keyd) ve bu planın başarıya ulaştığından; Saffat Suresi 98. Ayette ise kavminin onu ateşe atmak suretiyle yok etmek için yaptığı plandan (keyd) ve bu planın başarıya ulaşamadığı gibi kavmin hüsrana uğramasına sebep olduğundan bahsedilmektedir.

Hac Suresi 15. Ayette, Allah'tan yardım umudunu kesen kulun, aracı (şefaatçiler) vasıtasıyla Allah 'a ulaşarak yardım almaya dair sonuçsuz planından (keyd) bahsedilmektedir.

Neml Suresi 45-53. Ayetlerinde Hz. Salih'in mücadelesi ve onu öldürerek etkisizleştirmeye karar veren dokuzlu çeteden bahsedilmekte, lakin onların gizli tuzaklarının (Mekr) Allah indinde olduğu ve başarıya ulaşamadığı; dokuzlu çete ve kavmin helak edilirken, iman edenlerin kurtarıldığı bildirilmektedir.

Mümin Suresi 25. Ayette, Firavun iktidarının İsrailoğullarının güçsüzleştirmek, 37. Ayette ise Hz. Musa' nın mesajını etkisizleştirmek için yaptıkları plandan (keyd) ve boşa çıktığından bahsedilmektedir. 45. Ayette gizli müminin yönetimin tuzaklarından (Mekr) korunduğu bildirilmektedir. O günün süper gücü olan tağuti Mısır yönetiminin, plan ve tuzaklarında başarısız olması; plan ve tuzak yapmayıp, sadece Yüce Allah'ın emirlerini yerine getiren güçsüz İsrailoğulları ve Hz. Musa'nın ise başarıya ulaştırılması üzerinde tefekkür edilmelidir.

Böylece, o, katımız'dan kendilerine bir hak ile geldiği zaman, dediler ki: Onunla birlikte iman edenlerin erkek çocuklarını öldürün; kadınlarını ise sağ bırakın. Ancak kafirlerin hileli-düzeni boşa çıkmakta olandan başkası değildir. *(40/Mümin, 25)*

Tur Suresi 42 ve 46, 77., Mürselat Suresi 39 ile 86., Tarık Suresi 15 ve 16. Ayetlerde, müşriklerin ahirette kurtulmak için yapmayı düşündükleri fidye, dostluk ve şefaat gibi planlarından (keyd) ve bu planların boşa çıkacağından bahsedilmektedir.

Kalem Suresi 45. Ayette, Yüce Allah'ın Mekke müşriklerine verdiği dünyevi imkanlar ve inkarlarına rağmen onlara müdahale etmemesinin; onları derece derece azaba sürüklemeye matuf, asla boşa çıkmayacak bir plan olduğu bildirilmektedir. Günümüz süper güçlerinin durumları bir de bu ayet ışığında değerlendirilmelidir.

Özetle, Kur'an'da keyd ve mekrin sadece kafirler ve Allah için kullanıldığı, Müslümanlara bu konuda bir görev yüklenmediğini görüyoruz. İlgili ayetlerde, kafirlerin ileri gelenlerinin plan (keyd) yaptıkları ve tuzak (Mekr) kurdukları; lakin bu planlarının Allah'ın indinde olduğu ve Allah'ın planlarının onlarınkinden üstün olduğu vurgulanıyor. Bu ayetlerden anladığımıza göre, müminler plan ve komplolara göre değil, Allah'ın kitabına göre hareket etmek durumundalar. Zaten bu planların çoğundan habersiz oldukları gibi, haberdar bile olsalar hareket tarzları değişmiyor. Müminler Allah'ın kitabının kendilerine sosyal ve siyasal alanda nasıl hareket etmeleri gerektiği konusunda gösterdiği yolu araştırmak, anlamak ve bilahare uygulamakla yükümlüler.

Müminler Plan ve Tuzak Kurabilir mi?

Kafirlerin ileri gelenlerinin plan ve tuzakları tarih boyunca olmuştur ve olacaktır. inkarcıların Hz. Nuh'un tebliğini etkisiz kılmak için sosyal ve siyasal hileli taktikler kullanarak (Mekr), ilahlarına bağlılığı devam ettirmeye çalışmaları gibi. Onlar bu şekilde insanların sapmasına sebep oldular, lakin sonunda Allah'ın müdahalesi neticesi dünyada ve ahirette azaba uğratıldılar. Bu noktada Yüce Allah Müslümanlara hakkı açıkça tebliğ etmek ve şahitlik etmek suretiyle mücadele etmelerini emretmiştir. Bütün plan ve tuzakların, komploların bilgisi ve takdirinde olması hasebiyle, kitaba göre hareket eden müminler üzerinden bu komploları savacağını ve düzenleyenlerin ayaklarına dolayacağını, komplocuların kazdıkları kuyuya kendilerinin düşeceğini söylemiştir.

Komplo olsun olmasın bizlere düşen hakkı açıkça tebliğ ve şahitlik ile dürüst ve hakkaniyetli mücadele etmektir. Bu çizgiyi bırakarak, açık ya da gizli güç odaklarının kurduklarını düşündüğümüz komplolarına göre hareket etmek, bizleri Allah'ın çizgisinden çıkarıp dalalete düşürebilir. Kur'an ve nebevi sünnetten anladığımız kadarıyla, Müslümanlar sadece savaş esnasında keyd ve Mekr yapabilirler. Yani düşmanın silahı ile silahlanmak ancak savaş esnasında olabilir ki, o bile sınırlıdır. Mesela, düşmanlar bir savaş silahı olarak kadınlara tecavüzü çok sık kullanırlar, Müslümanların böyle bir şey yapabileceğini düşünmek bile mümkün değildir.

Nitekim Tevbe Suresi 8. Ayette müşriklerin üstün duruma geldiklerinde barış anlaşmalarını çiğneyecekleri açıklanırken ; 4. Ayette müşrikler bu anlaşmaları açıkça çiğnemedikleri sürece, Müslümanların anlaşmaya riayet etmeleri emredilmektedir. Enfal Suresi 56. Ayette ise müşriklerden bir kısmının anlaşmalarını her defasında bozduklarını, bunların savaş esnasında şiddetli bir şekilde cezanlandırılmaları gerektiği; bunlardan anlaşmalı olanların anlaşmalarına ihanet edecekleri konusunda ciddi bir kanaat oluşursa, anlaşmanın açık bir şekilde bozulmasının ardından onlara saldırılabileceği bildirilmektedir. Yani onların ihanet edecek olması bile, Müslümanların ihanet etmesini meşru kılmamakta, mutlaka açık bir şekilde anlaşmayı iptal ettiklerini karşı tarafa ilan etmeleri gerekmektedir. Sadece bu ayetler bile, kafirler ile Müslümanların keyd ve Mekr konusundaki durumlarını ve hareket tarzlarının mantığını ortaya koymaya yeter.

Allah'ın dışında başka veliler edinenlerin örneği, kendine ev edinen örümcek örneğine benzer. Gerçek şu ki, evlerin en dayanıksız olanı örümcek evidir; bir bilselerdi.
(29/Ankebut, 41)

Komplo Teorilerinin Kaynağı: Psikolojik Yılgınlık

Açık ve gizli güç odakları ile komplo teorilerini, durumumuzu ve Allah'ın bizden istediği hareket çizgisini daha gerçekçi algılayabilmek için; sadece birer teori olduklarının ve bizim hareketimiz için esas belirleyici olmadıklarının unutulmaması kaydıyla, ana hatlarıyla tanımakta ve bilmekte faydalar .olduğunu da unutmamalıyız.

Yüce Allah, Uhud Savaşında yenilgiye uğramış olan müminlere, "Gevşemeyin ve üzülmeyin, eğer müminler iseniz en üstün sizlersiniz." (AI-i İmran, 3/139) diyor. Enfal Suresi 60-66. Ayetlerinde ise inanmış bir müminin iman seviyesine göre 10 ya da 2 kafire bedel olduğunu belirtiyor. Ayetlerde kafirlere karşı hazırlıklı olunması, onların hilesinden çekinilmemesi ve Allah'ın yardımının müminlere kafi olduğu da bildiriliyor.

Günümüzde durum tam tersine, hatta daha da aşağı düşmüş sanki. Bir kafir değil 10, 100, hatta 1000 mümine bedelmiş gibi görünüyor Müslümanların gözlerinde. Müslümanların bilinçaltına, kafirlerin hiç hata yapmayan, her şeyden haberdar, her yaptıklarını bilen kişi ve kurumlar halinde oldukları işlenmiş adeta.

İspanyollar Aztek imparatorluğunu 600 civarında asker ile yıktılar. Bunun nedeninin, Azteklerin İspanyolları kendilerini cezalandırmaya gelen yarı tanrılar ya da tanrıların görevlendirdikleri olağanüstü insanlar ve at ile üstündeki binicinin tek bir varlık olduğunu sanmaları olduğu söyleniyor tarihçilerce.

Anlaşıldığı kadarıyla, İspanyollardan daha kuvvetli ve savaşçı olan Aztekler, İspanyolları gözlerinde yenilmez varlıklar olarak gördükleri için onlara yenilmişler.

Bugün de durum çok farklı değil. Yenilmez Batı ve Amerika, açık ve gizli güç odakları psikolojisi bir şekilde insanların ve bilhassa Müslümanların gözünde oluş(turul)muş. Azteklerin İspanyollara bakışından çok da farklı değil bazı Müslümanların Batı'ya, Amerika ve İsrail'e bakışı. Bu psikolojinin hem neticelerinden hem de sebeplerinden biri gibi görünüyor komplo teorileri.

Aztek misalinde olduğu gibi, Batı'nın gücü değil bizi yıkan; asıl bizim psikolojik yılgınlığımız ve bunun oluşturduğu güçsüzlüğümüz (istiz'af). Belki de kendi güçsüzlüğümüzü örtmek için büyütüyoruz açık ve gizli güç odaklarını gözlerimizde. Yani komplo teorilerini de kullanarak; kendi güçsüzlüğümüzden değil, açık ya da gizli güç odaklarının adeta yarı tanrılar gibi güçlü olduğundan bu durumda olduğumuzu söylüyoruz ve bu şekilde güçsüzlüğümüzü örtmeye çalışıyoruz. Bu sefer de güç ve izzeti müminlerin ve Allah'ın yanında aramak varken, onları veli edinmek gibi bir yanlışlığa, Nisa Suresi 139. Ayetteki duruma düşüyoruz. Oysa Yüce Allah, Allah 'tan başka veli edinenlerin durumunu, örümceğin zayıf ağına güvenmesine benzetiyor. (Ankebut, 29/41)

Komploların Kusursuzluğuna İnanmak Allah'ı Denklem Dışı Bırakmaktır!

Açık ya da gizli güç odaklarının komploları örümceğin ağı gibidir. Sadece sinekleri tutabiliyor, eşek arısı gibi kuvvetli böcekleri tutmak bir

yana, ağı delip geçiyorlar bu böcekler. Boşuna dememişler zor oyunu bozar diye.

İnsan yapısı komplo ağları, kendisinden kuvvetli insani güçleri bile tutamıyorsa, Yüce Allah'a karşı ne ifade ederler ki? Malum, biz Müslümanlar sadece kendi insani güçlerimizle mücadele etmiyoruz. Hak ettiğimiz takdirde Yüce Allah'ın yardımının geleceği pek çok ayette açıkça ifade ediliyor. Mesela İbrahim Suresi 14-15. Ayetlerinde, Allah'ın makamından ve vaadinden korkan kimseleri yeryüzünde zalimlerin yerine yerleştireceği vaadi açıktır.

Allah'ın yardımının Peygamberimiz ve ashabı üzerinde gerçekleştiği hakkında pek çok misal var. Mesela Nasr Suresinde Allah'ın yardımı ile fethin geldiği, bu başarının Peygamberimiz ve müminlerden kaynaklanmadığı bildiriliyor açıkça. Tevbe Suresi 25-27. Ayetlerinde, Huneyn Savaşında çoklukları nedeniyle Allah'ın yardımına gerek görmeyen İslam ordusunun, kendilerinden daha zayıf müşrik ordusu karşısında ilk anda uğradıkları bozgundan ancak Allah'ın yardımı ile kurtulabildikleri ifade ediliyor. Ahzab Suresi 9-27. Ayetlerinde, müşrikler ile Medine Yahudileri arasında Müslümanlara karşı düzenlenen komplonun, Allah'ın yardımıyla nasıl onların aleyhine ve Müslümanların lehine sonuçlandığı anlatılıyor.

Tüm bu söylediklerimizi bir tarafa bırakalım, kendi gücümüzü ve Allah'ın yardımını dikkate almayalım ve farz edelim ki her şeyde komplo var. Peki, bu komploları kuranlar tanrı mı ki kusursuz ve tıkır tıkır işleyen komplolar kurabiliyorlar? Bu komploların istedikleri neticeyi vermemesi bir yana, çoğu zaman kendi aleyhlerine neticelenmeyeceği kesin mi?

Şöyle bir olay anlatılır: Akdeniz sahillerinde bir köyde miras paylaşımı yapılırken, erkek kardeşler dağlara yakın verimli arazileri kendilerine, deniz sahiline yakın verimsiz kumsal arazileri kızlara verip avantaj elde ederler. Zamanla kızlara düşen yerler turistik alan olur ve yüzlerce bina yapılır. Bunun neticesi, erkek kardeşler hala karın tokluğuna tarlalarında çalışırken, kız mirasçıların her biri yüzlerce daireye sahip olur. Hazırlanan komploların bu misaldekine benzer ters neticeler vermeyeceğini kim garanti edebilir?

Mesela Fil Suresinde anlatılan Ebrehe'nin planını (keyd) ele alalım. Kabe'yi yıkarak, Mekke'nin Araplar için dini ve ekonomik merkez olmak konumunu yok edip, Yemen'i merkez haline getirmekti planı. Yüce Allah'ın müdahalesi sonucu, bu plan başarıya ulaşmak bir yana, tam aksi gerçekleşti ve Kabe ile Mekke'nin önemi daha da arttı.

Yine Yusuf Suresinde anlatıldığı üzere, kardeşlerinin Yusuf'u kıskanarak yaptıkları planın (keyd) neticesinde, Yusuf daha büyük itibar kazandığı gibi tevhid dini Mısır'da kök saldı. Yazı boyunca aktardığımız diğer ayetler de bu şekilde bir sonuç vermiştir. Tabi Allah'a tevekkül eden ve komplo merkezli değil, kitap merkezli hareket eden müminler için bu neticeler.

Kur'an 'da peygamberlere komplolar yapıldığı bildirilmişken, bu komplolara karşı peygamberlerin karşı komplo yaptığına ya da mevcut istikametlerinde bir değişme olduğuna dair bilgi yoktur. Hiçbir peygamber kendisine komplo kuruluyor diye çalışmalarından vazgeçmemiş ve Allah'ın gösterdiği hareket tarzından ayrılmamıştır.

Komplo teorilerine gereğinden fazla itibar etmek, tevhid anlayışına da zıttır. Çünkü böyle abartılı bir bakış, bilinçaltında birtakım gizli ya da açık güç odaklarını olduklarından çok kudretli, adeta kusursuz yarı-ilahi insanlar ve gruplar olarak görmeye delalet eder. Aynı zamanda yüce Allah'ın sosyal ve siyasal olayların arkasındaki takdir ve tedebbüründen gafil olmaya yol açar.

Yazının girişinde de söylediğimiz gibi, geçmiş çağlarda , tabiat olaylarının arkasında Allah'ın mutlak takdirini ıskalayarak cin, peri gibi varlıklara ilahi güçler yakıştırıp şirke düşülmesi söz konusu idi. Günümüzde sosyal ve siyasal olayların arkasında, Allah'ın mutlak takdirini ıskalaayarak, birtakım açık ya da gizli güç odaklarının, kusursuz ve mutlaka başarıya ulaşan komplolarının olduğuna inanmak, bu güç odakların da adeta yarı-ilahi güçler vehmetmeye yol açıyor. Bunların asılsız birer vehim olması ve bizleri sosyo-psikolojik zafiyetlere sürüklemesi bir yana; hayatımızın en büyük ve en önemli gerçeği olan tevhidle yan yana getirilebilmesi nasıl mümkün olabilir?

Baba Gibi Yar -2-

"Çocukken, gençken ne zaman bir yerlere gidecek olsam üzülür, benimle ağlayarak vedalaşırdı. O, çabuk ağlayan, merhametli biriydi. Ben de pek kolay ağlıyorsam, bu, babamdandır."

4 YAŞINDAN SONRA BABA SAHNEDE!

Peki, bebeğinden uzak duran babalar acaba çocuk gelişimi açısından neleri ıskalıyor? Fatih Üniversitesi Psikoloji Bölümü Öğretim Görevlisi Pedagog Adem Güneş, 0-4 yaş arasındaki bebeklik dönemini ikiye ayırmak gerektiğini söylüyor: "İlk iki yıl çocuğun hayatında babanın büyük bir fonksiyonu yok. Çünkü o dönemde bebek sürekli annesini istiyor, güven duygusu böyle oluşuyor. Babanın buradaki en önemli vazifesi, eşinin evdeki yükünü hafifleterek bebekle daha çok vakit geçirmesini, dinlenmesini sağlamak, eşini manevi anlamda desteklemek. Türk erkeklerinin büyük çoğunluğu böylesi bir hassasiyetten yoksun. 2-4 yaş arasında çocuk sosyal çevresini algılamaya başlarken babasıyla da tanışıyor. Ama bu, patlamış mısır gibi. Patlamış mısır olmasa da film izleyebilirsiniz."

İstanbul Ticaret Üniversitesi Psikoloji Bölüm Başkanı, Türkiye'nin en eski pedagogu Prof. Dr. Haluk Yavuzer ise bebeklik döneminde babanın önemine dikkat çekiyor: "Bebek, kendi bedeninin bir devamı şeklinde görüyor anneyi. Onunla ten tene bulunmak oksijen mertebesinde. Baba ise onun için keşfedilmesi gereken başka biri. Babanın psiko-sosyal, bilişsel, dil ve motor gelişimi açısından önemi büyük. Anneyi rahatlatıp 'biz' bilinci oluşturarak sorumluluğu paylaşması da çok faydalı. Eşi tarafından desteklenen kadınlar daha sakin, sabırlı, sevecen, rahat bir anne oluyor."

Babanın sahneye çıktığı asıl dönem, 4 yaşından sonra başlayıp ergenlik sonlanana kadar devam ediyor. Bu süreçte çocuk, babasındaki kararlı tavırları, olaylara yaklaşımındaki tutumunu, tutarlılığını gördükçe ikincil güven duygusunu geliştiriyor. Bunu Pedagog Güneş, irade, dirayet (yapıp edebilmeye, becerebilmeye karşı sabır, direnç) kavramlarıyla izah ediyor. Günümüz çocuklarının bu konuda hiç de iç açıcı bir durumda olmadıklarını belirtiyor: "Yaşadıkları sorunlara baktığımızda birçoğunda iradesizliği, dirayetsizliği görüyoruz. Zira derse başlıyor, iki dakika sonra kalkıyor. Kursa isteyerek katılıyor, devamını getirmiyor. Seçtiği mesleği sürek-

li değiştiriyor. Üniversiteyi kazanıp birkaç yıl okuduktan sonra vazgeçiyor. Namaz kılmaya başlıyor, bir hafta sonra bırakıyor. Bunların en önemli sebebi baba yoksunluğu…"

'Babalar ikincil güven duygusunun oluşması için ne yapmalı?' derseniz, bunun cevabı aslında günlük hayatımızda saklı. Baba vaktinde evinde bulunmalı. Eğer gecikecekse (bir saat bile olsa) bunun sebebini muhakkak çocuğuna, eşine bildirmeli, özür dilemeli ve yine söylediği vakitte dönmeli ki çocuklar orada iradeyi görebilsin, eve geç kalınmaması gerektiğini öğrensin. Babanın başkanlığındaki aile toplantıları her hafta aynı gün ve saatte yapılmalı. Burada da çocuk babanın sorunları ne şekilde çözdüğünü, dirayetini, kocalık görevini nasıl yaptığını, anne ile baba arasındaki ilişkinin işleyişini görüp ileride uygulayabilsin. Bu vesileyle öğreniyoruz ki "iç işleri kadının, dış işleri erkeğindir" mantığı büyük bir yanılgı. Çünkü babanın liderliğinde sağduyulu, ortak kararlar alınması en doğru yöntem.

"Oğullar ve Babaları" kitabında Prof. Dr. Kemal Sayar, babasına benzerliğini şu cümlelerle aktarıyor: "Çocukken, gençken ne zaman bir yerlere gidecek olsam üzülür, benimle ağlayarak vedalaşırdı. O, çabuk ağlayan, merhametli biriydi. Ben de pek kolay ağlıyorsam, bu, babamdandır." Milletvekili Ufuk Uras da babasının kişilik gelişimindeki katkısını, "İçe kapanıklığımı aşmam için kuru yemiş de sattırdı babam, yazlık sinemalarda gazoz da…" diyerek açıklıyor. Psikiyatr Doç. Dr. Erol Gök ise, "Sayesinde okuyup adam olduğum yetmiyormuş gibi, onun sessiz öğretmenliğinden öğrendiğim şekliyle babalık yapmaya çalışıyorum." diyor.

"AİLEMDEN ÖĞRENDİĞİM EN İYİ ŞEY TARTIŞMAK"

'Kişinin bir davranışı sürekli ve şaşmaz şekilde sürdürmesi' şeklinde tanımlanan karakterin de babadan kopyalandığını anlatıyor uzmanlar. 'Baba Olmak' kitabının yazarı, aynı zamanda İstanbul Ticaret Üniversitesi'nde öğretim üyesi Doç. Dr. Oya Güngörmüş Özkardeş, tıpkı yukarıdaki örneklerde olduğu gibi babanın tutum ve davranışlarının çocuğun kişiliğini şekillendiren önemli faktörler arasında yer aldığını söylüyor: "Babası ilgisiz ve otoriter çocuklarda utangaçlık, çekingenlik daha sık görülür. Babası hoşgörülü olanlar ise arkadaşlık ilişkileri daha iyi, liderlik özelliğine sahip ve uyumlu bireylerdir. Kişiliğin merkezi diye kabul edilen 'benlik' (kişinin fiziksel, ruhsal, sosyal ve duygusal özellikleri, istekleri, başarıları hakkındaki inançlarının bütünü) kavramının oluşmasında da anne-babanın sevgi dolu tutumu etkilidir."

Tıp fakültesini 3. sınıfta bırakıp kendine ayakkabı mağazası açan Bahadır Bey, evliliğinin 5. yılında eşinden boşanmış. Daha doğrusu hanımefendi ondan ayrılmak istemiş. Sebebi ise Bahadır Bey'in zaman zaman öfkesine hâkim olamayıp eşine ve ev eşyalarına zarar vermesi. Bu tutumundan hoşlanmasa da sinirlendiğinde gözünün döndüğünü itiraf ediyor: "Annemle babam anlaşamazdı. Annem çenesini tutabilen bir kadın da değildi. Boşanmaya cesaret edemediler. Benim de ailemden öğrendiğim en iyi şey tartışmaktı."

Bahadır Bey'le aynı kaderi paylaşan, sorunlarını bağırıp çağırarak halletmeye çalışan hayli insan var Türkiye'de. Onları banka kuyruklarında, trafikte, gazetelerin üçüncü sayfalarında görmek mümkün. Bu yanlış tutumların arkasında ise adalet duygusunu çocuğuna anlatamayan babalar var. Fatih Üniversitesi Öğretim Görevlisi Pedagog Adem Güneş, çocukların adalet duygusunu baba aracılığıyla kazandığını vurguluyor. Eğer okulda dayak yiyen çocuk, yaşadıklarını babasına anlattığında 'İki yumruk da sen atsaydın!' cümlesini duyuyorsa, bu hayati duygu çocukta oluşmuyor. Çünkü minikler bu dönemde babalarının problemleri nasıl çözdüğüyle yakından ilgileniyor. Eğer gürültü yapan komşuya haddini bildirmek için baba yerinden kalkıyorsa, çocuk da sorunların ancak bu şekilde şiddetle, bağırıp çağırarak çözüleceğini öğreniyor. Yaşadığı bir olumsuzluk karşısında konuşarak anlaşmayı düşünemiyor hiç.

BABAMIN VARLIĞI KADAR ZEKİYİM!

Doç. Dr. Oya Güngörmüş Özkardeş, zekâyı, "Yeni bir probleme ya da duruma kolay uyum gösterebilme yetisi" diye tanımlıyor kitabında. Oya Hanım çocukların belli bir zihinsel kapasiteyle (genetik) dünyaya geldiklerini, erken dönemde çocuğa verilen uyarıcıların bu kapasitenin ne ölçüde kullanılacağını belirlediğini söylüyor. Eğer bebek zengin uyarıcıların bulun-

“Onlar çocukları bağımsız davranmaya yüreklendirir. Dış dünyayı keşfetmelerini destekler. Bağımsızlıkları desteklenen çocuklar, kendilerini ve dış dünyayı keşfetme konusunda daha cesur davranırlar.”

duğu bir ortamda yaşıyorsa kendi zihinsel kapasitesini en üst seviyede kullanabiliyor. Burada zengin uyarıcıdan kasıt ise onunla dolaşmak, konuşmak, oynamak ve düşünce becerilerinin gelişmesine imkân sağlayacak ortamlar oluşturmak.

Doç. Güngörmüş, annelerin sözel etkinliklerde bulunarak babaların ise daha çok oyun oynayarak bebeğin bilişsel gelişimini uyardıklarını belirtiyor. Güngörmüş, bebeklik döneminden başlayarak babayla etkileşimin çocuğun (özellikle de erkek çocuğun) zihinsel fonksiyonlarını olumlu yönde etkilediğini vurgulayan pek çok bilimsel çalışmanın varlığından bahsediyor. Ayrıca babaların çocuk gelişimi açısından bir başka önemli farkını da şöyle açıklıyor: “Onlar çocukları bağımsız davranmaya yüreklendirir. Dış dünyayı keşfetmelerini destekler. Bağımsızlıkları desteklenen çocuklar, kendilerini ve dış dünyayı keşfetme konusunda daha cesur davranırlar. Bu da daha fazla uyaranla karşılaşmak, daha çok sorun çözmek, değişikliklere kolay ayak uydurmak anlamına gelir. Zekâ, problem çözmek ve uyum sağlamak olduğuna göre, babayla yapılan etkinlikler çocuğun zekâsını olumlu yönde etkiler.”

Prof. Dr. Haluk Yavuzer, yaptıkları bilimsel araştırmalarda babası tarafından desteklenen, yüreklendirilen çocukların akademik hayatta daha başarılı olduğunu, desteklenmeyenlerin ise tam tersi bir durum yaşadığını anlatıyor: “Bebeklikten itibaren her gelişim döneminde çocuğun uyumunda, sağlıklı büyümesinde, akademik başarısında, yüksek benlik saygısında, kendisiyle barışık olmasında, özgüveninde, bağımsızlık kazanmasında baba son derece önemlidir.”

‘Baba Beni Sevmekten Niye Korkuyorsun?’ isimli kitabın yazarı Psikolojik Danışman Ercan Nar da babası tarafından sevilen, sevildiğini hisseden çocuğun öğrenmeye ve gelişmeye daha açık olduğunu, bu durumun da onun hayatına başarı şeklinde yansıdığını anlatıyor.

BÜYÜYÜNCE BABAM GİBİ ‘ERKEK’ OLACAĞIM

Erkeklerin daha aktif, saldırgan olmaları, kızların başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğüyle daha çok ilgilenmesi, erkeklerin yabancı ortamda girişkenken kızların daha çekingen davranmaları, erkekler bağımsızlıktan yanayken kızların bağımlılığa yatkınlığı... Tüm bunlar kız ve erkek fıtratının birbirinden ne kadar ayrı olduğunu anlatmaya yetmez; ancak iki cinsin arasındaki bariz farklılıkları algılayabilmek adına bir perspektif sunabilir. Bahsi geçen özellikler her iki cinsin yaratılıştan getirdiği kodlar. Ancak çocuklar kendi cinsiyle alakalı birçok davranışı ebeveynlerini gözlemleyerek, taklit ederek öğreniyor.

II. Dünya Savaşı’ndan sonra babasız kalan çocuklar ve parçalanan aileler sebebiyle ilk kez ‘çocuğun cinsel gelişiminde babanın rolü’ konusu gündeme gelmiş. O günden bu yana da üzerine düşünülen, yorumlanan bir mesele bu. Pek çok araştırma özellikle erkek çocukların erkeksi davranışlar kazanmasında babanın etkinliğini gösteriyor. Buna göre kız çocukları da babalarını gözlemleyerek erkeklere ne şekilde tepki vereceklerini, karşı cinsin kendini nasıl algıladığını öğreniyor.

Prof. Dr. Haluk Yavuzer, babanın pasif ve etkisiz olduğu aile ortamlarında sadece çocuğun sosyal gelişimi olumsuz etkilenmekle kalmayıp özellikle erkek çocukların cinsel karmaşa yaşayabildiklerini anlatıyor. Geçmiş yıllarda karşılaştığı bir vakayı da bu duruma örnek gösteriyor: “B, ülkemizin kırsal kesiminde yaşayan 8 yaşında bir erkek çocuktu. Babasının işleri çok yoğundu. Onu cumartesi-pazar günleri bile göremiyordu. B, gününün tümünü annesiyle geçiriyordu. Çocuk sürekli annesiyle hanım günlerine gide gele artık onlar gibi oynamaya, kırıtmaya başlamıştı. Baba yoksunluğu telafi edilerek B’nin eski hâline dönmesi sağlandı.”

Tûba KABACAOĞLU
Devam Edecek

Kur'an'ın Dört Temel Terimi
Ebu'l-Al'a el-Mevdudi

Hamd ancak Allah'a mahsustur. O'na hamd eder O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ederim O tektir ve ortağı yoktur ve şehadet ederim ki Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem O'nun kulu ve Rasûlü'dür. *"Ey iman edenler Allah'tan O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak müslümanlar olarak can verin." 1*

Bu ayda yeni bir kitap tanıtma imkanı veren Allah'a subhanehu ve teâlâ hamd olsun. Bu ay tanıtacağımız eser merhum Seyyid Ebu'l-Al'a el-Mevdudi'nin meşhur 'Kur'an'ın Dört Temel Terimi' isimli kitabı olacaktır. Kitabımızı tanıtmadan önce şu hususun bilinmesinde fayda vardır. Kur'an ve Sünnet'te kavramların insan hayatında çok önemli yeri vardır. Kavramlar insanlarla dini ve fikri boyutta anlaşabilmenin ortak noktasıdır. Kavramlar yerinde kulanılıp ve onlar üzerinde ortak bir anlayışa varmak Müslümanlar arasında birçok problemi ortadan kaldıracaktır. Kavramlar üzerinde ihtilaf etmek, yanlış yorumlamak veya fonksiyonlarını devre dışı bırakmak ise İslam toplumunda onarılması çok zor problemler meydana getirecektir. Nitekim yaşadıkları dönemde deve gütmekle meşgul nice insanlar kavramları yerinde kullanarak dünyaya imam olurken, bugün onca ilim tahsillerine rağmen kavramları yerinde kullanmayanların deve gütmekten aciz olduğu aşikardır.

Kitabımızda tanıtacağımız kavamlar 'İlah, Rab, Din ve İbadettir'. Dilerseniz bu dört kavramın önemini yine kitabın yazarından dinleyelim:

'Kur'an-ı Kerim'in öğretisini anlamak için bu dört terimimn sahih ve mükemmel anlamını tam manasıyla kavramak zorunludur. Eğer herhangi bir kimse 'İlah' ve 'Rabb'ın neye isnat edildiğini bilmezse, onun (Kur'an'ın) tamamı anlaşılmaz olur.

Bu durumda kişi ne tevhidi bilecek, ne şirki bilecek, ne ibadeti, ne de dini yalnız Allah'a kılabilecek. Kur'an-ı Kerim'e iman etmesine rağmen hem akidesi hem ameli eksik kalır. O 'La İlahe İllallah' demekle birlikte putları da ilahlaştırmaya devam eder. Allah'tan başka 'Rab' olmadığını söylemesine rağmen, Allah'tan başka birçok 'Rab' edinmektedir. O tüm iyi niyetiyle birlikte Allah'tan başkasına ibadet etmediğini söylemekle birlikte diğer birçok mabuda ibadet etmekle meşgul olur. O tüm gücüyle Allah'ın dininde olduğunu haykırdığı ve kendisini başka dinde görenlerle kavgaya hazır olmakla birlikte birçok dinin yuları kendi boynunda asılıdır. Kendi ağzından Allah'tan başkası için 'İlah' ve 'Rab' sözcükleri çıkmazken, bu sözcüklerin ortaya koyduğu mana itibarıyla onun birçok 'İlah' ve 'Rabbi' olur. Hal böyle olmasına rağmen o zavallının gerçek Allah'tan başka kendisinin 'İlah' ve 'Rab'ler edindiğini haberi olmaz. Eğer siz ona Allah'tan başkasına ibadet ettiğini, dine şirk bulaştırdığını söylerseniz size taş ve sopayla saldırır. Fakat ibadet ve dinin hakikati açısından o başkasının kuludur. Ve başka bir dine girmiştir. Ancak kendisinin İslam'dan başka bir dinden olduğunu bilmez.' [2]

İşte yazarında belirtmiş olduğu bu dört terim bu kadar önemlidir ve yazar bu dört terimi son derece sade ve anlaşılır bir dil kullanarak ele almıştır. Bu dört terimi okuyan her akıl sahibi, yazarın yukarıdaki satırlada söylemiş olduğunu, toplum üzerinde müşahede edecektir. Rabbim bu kavramları doğru anlamayı ve hayatımıza geçirmeyi nasip etsin (amin). Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

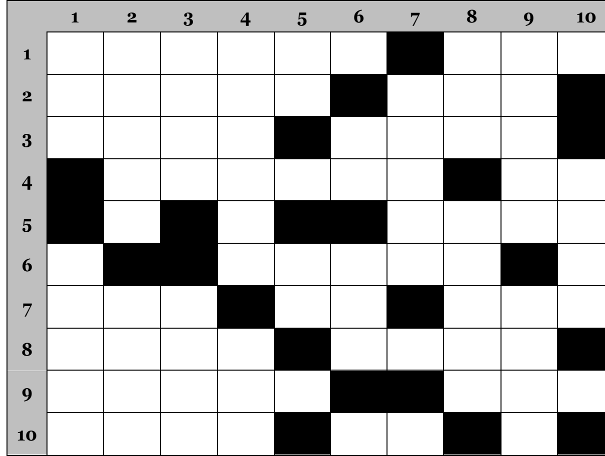
1. 3/Al-i İmran, 101

2. Kur'an Dört Temel Terimi' Sf. 5-13-14

KARİKATÜR

KARE BULMACA

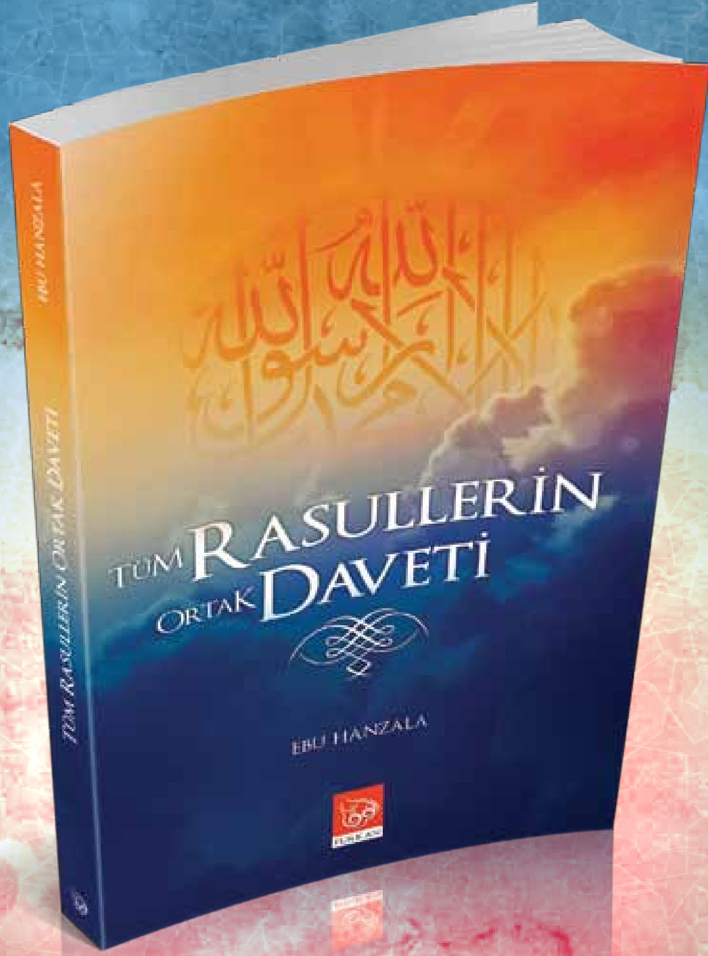

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1. Arının yaptığı besin / En faziletli amel
2. Yeni doğan çocuk için Allah'a kesilen kurban / Türk para birimi
3. Sur / El-yüz nemlendiricisi
4. Sayı boncuğu / Anadolu da "anne"
5. Vücudumuzdaki bir uzuv
6. Boru sesi / Safa ve Merve tepeleri arasında gidip-gelmek
7. Bir şeyin görünüşü, tarzı
8. Bilgisayar parçası / Allah yolunda nöbet tutmak
9. Bir taşıt / Vasıta (eş.)
10. Evlat sahibi olan kadın

SOLDAN SAĞA

1. Kur'an-ı Kerim'deki ikinci sure / Tren yolu
2. Sahabenin yaptığı ilk beyat / Kötü, fenalık
3. Bir açık renk / Herhangi bir yazının asıl düşünce özü
4. Bir kuş türü / Baryum elementinin simgesi
5. Bir Ortadoğu ülkesi
6. Sessizin zıttı
7. En önce, en başta gelen / Arapça da "hayır" / Birleşik Arap Emirlikleri (kısaca)
8. Peygamberimize (sallallahu aleyhi ve sellem.) ilk vahiy gelen mağara / Yıl (İngilizce)
9. Boğa güreşi alanı / Kralların giydiği
10. Bir zeka oyunu / Bir sayı

Çağın Fikir Karmaşasına, Vahyin Rehberliğinde ÇÖZÜM

Tâğut'a Kulluk Etmekten Kaçınıp, Allah'a Yönelenlere Müjde Vardır. Kullarımı Müjdele!

39 / Zümer, 17

